SOCIETATEA ȘTIINȚĂ & TEHNICĂ SA

Stimați cititori,

Revista „Anticipația" apare, începând cu nr. 544/545 – după cum ați putut observa – din două în două luni, având 64 de pagini. Pentru a nu pierde nici un număr și fără să faceți din căutarea ei pe piață o preocupare constantă, vă puteți abona trimițând contravaloarea abonamentului pe un an – **29.000 lei** –, fie direct la redacție (pe adresa: Cornel Daneliuc, P-ța Presei nr. 1, București, sector 1, cod 79781), fie în contul nostru – **403401** – la Banca Agricolă SA, SMB. Prețul abonamentului rămâne neschimbat întreaga perioadă de un an, până la expirarea lui, aceasta însemnând că veți primi 6 numere de revista!

În curând va apărea

ALMANAHUL ANTICIPAȚIA 1998

care va putea fi procurat de le redacție (printr-o comanda scrisa sau telefonica) cu plata ramburs, ori de la chișcurile RODIPET sau de la difuzorii particulari.

I.S.S.N, 1220 - 8620

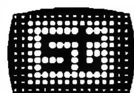

Anticipația

COLECȚIA DE POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

NUCLEARTH

548/549

SOCIETATEA ŞTIINŢĂ & TEHNICĂ SA

Societate cu capital de stat, funcţionând sub egida Ministerului Cercetării şi Tehnologiei, înmatriculată în Registrul Comerţului cu nr. J 40/6775/1991

Anticipaţia

Revistă lunară de literatură şi artă SF editată de S.C. „ŞTIINŢĂ & TEHNICĂ" S.A.

Nr. 548/549

SUMAR

Consiliul de administraţie
IOAN ALBESCU – director
NICOLAE NAUM
VIORICA PODINĂ

Director adjunct
CONSTANTIN PETRESCU

Director economic
CARMEN TEODORESCU

Redactor literar
MIHAI-DAN PAVELESCU

Lei 5000

Tehnoredactor
PAVEL D. CONSTANTIN

Coperta
DAVID FLORIAN

Difuzarea
CORNEL DANELIUC
CRISTIAN ANGHELESCU
Telefon: 617 58 33 sau 223 15 10 int. 1151
Cont: 403401 BASA-SMB
Cod fiscal: R 1578216

Tiparul:
Tipografia FED
Grupul Drago Print

Abonamentele se pot face la oficiile poştale, precum şi direct la redacţie.
Cititorii din străinătate se pot abona prin RODIPET S.A., PO BOX 33-57.
Fax: 004-1-312 94 32
Telex: 11995

Adresa: Piaţa Presei Libere nr. 1, Bucureşti, cod 79781
Tel: 617 58 33 sau 223 15 40 int 1151
Fax: 222 84 94
BUCUREŞTI
ROMÂNIA

MIHAI BĂDESCU

NUCLEUL DUR

Se spune că odată, marele Asimov a fost întrebat de un reporter de la o revistă de ştiinţă, cum va arăta şi care va fi caseta video a viitorului. După o pauză de gândire, a răspuns fără ezitare: cartea. Apoi a argumentat: nu ai nevoie de un aparat ca s-o foloseşti; prin simpla răsfoire a paginilor ai acces cvasi-instantaneu la orice informaţie din cuprinsul ei şi, lucrul cel mai important, imaginile pe care le desprinzi din ea sunt cu mult mai profunde şi personale.

Butada de mai sus îmi revine în minte ori de câte ori citesc sau aud despre succesul tot mai semnificativ pe care-l înregistrează genul nostru în domeniul vizualului în detrimentul cuvântului tipărit. În aceste condiţii, se argumentează, ce nevoie vor mai avea oamenii de cărţi sau reviste de science fiction, când imaginile gata extrase din ele sunt întâlnite tot mai mult în filmele şi serialele de gen?

A doua sincopă a revistei **Anticipaţia** şi faptul că lucrez într-o instituţie în care imaginea este suverană, m-a îndemnat să privesc mai atent lucrurile. Este posibil, m-am întrebat, ca datorită faptului că televiziunea publică şi cele comerciale difuzează tot mai multe seriale de science fiction, iar pe marele ecrane sunt aduse în premieră ultimele filme, să se fi potolit nevoia de visare, iar numărul cititorilor de science fiction să se fi împuţinat până întratât încât să nu poată susţine o singură revistă cu circulaţie naţională?

Răspunsul meu este un nu categoric şi am să mă explic de ce.

În primul rând nu cred că **Anticipaţia** are cu adevărat o distribuţie naţională. Am primit mult prea multe scrisori la redacţie, din toate oraşele ţării, în care, după ce prezentasem un număr nou al revistei, eram întrebat unde o pot găsi. Apoi, paradoxal, filmele şi mai ales seriale de gen prezentate la televiziune, mai degrabă stimulează decât inhibă lectura textelor. Am să revin aici, din nou, la experienţa personală. În timp ce Televiziunea publică difuza „Antologia video Ray Bradbury", am fost potopit de

scrisori în care telespectatorii mă întrebau, aproape invariabil, unde pot citi povestiri de acest autor, de care nu auziseră până atunci. Lucrurile s-au repetat aproape identic și în cazul lui Kurt Vonnegut. Nu mă-ndoiesc, așadar, că serialele noastre au sporit numărul cititorilor revistei **Anticipația** (dacă au găsit-o).

Mai este un aspect care cred că nu a fost subliniat îndeajuns. Paradoxal, spre deosebire de scriitori, oricât de talentați și bine intenționați ar fi scenariștii și regizorii, ei nu vor putea să-și dea întreaga măsură a talentului lor într-un film sau, mai ales, în serialele de science fiction. Pentru că sunt mult prea dependenți de gradul de audiență potențială pe care-l pot obține... Or, pentru creșterea audienței, există o singură pârghie sigură, utilizată cu succes până acum. Înlocuirea spectacolului de idei, întâlnit în textele valoroase ale genului, cu unul de acțiune, de regulă violentă, cu mult mai accesibil spectatorului obișnuit. Această substituție aproape obligatorie va rămâne, însă, inacceptabilă pentru „nucleul dur" al fanilor SF, fani care vor fi nevoiți să-și satisfacă „viciul" în altă parte, adică în cărțile și revistele de gen.

Să ne imaginăm o clipă situația în care s-ar afla producătorul unui serial cum este, de pildă, *Star Trek Deep Space 9*, dacă ar conta numai pe o audiență egală cu tirajul celor mai vândute reviste de science fiction din Statele Unite (până în 100.000 de exemplare), când numai costurile pentru un singur episod depășesc două milioane de dolari. Pur și simplu, serialul n-ar mai intra în producție. Pentru a exista, acesta și alte zeci de astfel de seriale, ar trebui să conteze pe un public de cel puțin o mie de ori mai numeros. Dacă am lua ca exemplu același serial, el există, trăiește, pentru că, potrivit sondajelor, ajunge, numai în Statele Unite, la peste 20 milioane de telespectatori săptămânal. La asta se adaugă, evident, vânzările serialului în lume (noi plătim cam 2500 dolari episodul, dar alte televiziuni, mai ales cele din țările occidentale, plătesc de zeci de ori mai mult).

Așadar, teama că filmele și mai ales serialele SF de televiziune au împuținat cititorii este, după părerea mea, nejustificată. Aș merge chiar mai departe și aș spune că numărul lor a sporit și că numai situația economică precară în care ne zbatem cu toții i-a împiedicat să se manifeste. Întotdeauna în interiorul mulțimii de pasionați de seriale și filme SF se va găsi o altă mulțime, mai mică, un nucleu dur, o elită a pasionaților de gen care nu se vor mulțumi numai cu ce le oferă ele. Ei sunt cei care îi vor stimula pe scriitori să-și forțeze tot mai mult limitele și imaginația fără teama că nu vor fi înțeleși sau apreciați. Așa se petrec lucrurile pretutindeni în lume, (în Statele Unite, în ultimul an, pasionații genului au putut urmări nu mai puțin de 50 de filme pentru marele ecran și peste 25 de seriale, iar tirajele cărților și revistelor a crescut continuu). Așa se vor petrece lucrurile și la noi. Va fi, evident, nevoie de o masă critică de cititori care, prin prețul plătit pe fiecare număr al revistei, s-o susțină financiar și să ajute la profesionalizarea și specializarea scriitorilor autohtoni.

Credința mea este că această masă critică s-a format deja (inclusiv prin intermediul serialelor SF) și până ce realitatea virtuală (care să nu mai poată fi deosebită de realitate, așa cum se întâmplă în holodekul din același *Star Trek*) va deveni o experiență accesibilă tuturor, cuvântul scris și tipărit în revista **Anticipația** va avea un viitor.

Cel puțin o sută de ani!

VOICU BUGARIU

DOLORES CLAIBORNE

În Colecţia Nautilus (coordonată de Mihai Dan Pavelescu) a Editurii Nemira, a apărut romanul *Dolores Claiborne* de Stephen King, traducere din limba engleză de Carmen Toader. O carte excepţională, ale cărei legături cu modalităţile şi motivele SF se limitează, eventual, la prezenţa unei eclipse totale de soare.

Romanele lui King sunt, aproape toate, nişte probe de virtuozitate narativă. Autorul, povestitor înnăscut, reuşeşte să îşi vizualizeze personajele. Sau, oricum, să lase impresia că o face. Acest aspect este mai important decât pare. Mulţi autori, inclusiv americani, construiesc personaje cu multă migală, dar absenţa harului sau a unei ingeniozităţi suficiente fac din acestea apariţii convenţionale, ivite graţie folosirii unor procedee. Situaţia aminteşte, în cazul lor, de tehnica desăvârşită a lui Salvador Dali, incapabilă să salveze pânzele de o răceală specifică, de artefact.

În *Dolores Claiborne*, King încearcă şi reuşeşte un tur de forţă. Acela de a construi un narator străin de mentalitatea unui scriitor şi, în general, de aceea a unui om cultivat. Naratoarea este o servitoare inteligentă şi cu o personalitate foarte puternică. Ea le povesteşte unor oficiali cum şi-a omorât soţul cu mulţi ani în urmă, pentru că acesta încercase să-şi seducă propria fiică şi apoi furase banii de facultate ai celor trei copii. Performanţa autorului constă în imaginarea unui monolog credibil şi acaparator. Femeia, Dolores Claiborne, vorbeşte foarte colorat, iar spusele ei sfârşesc prin a o face simpatică cititorului. Acesta din urmă se vede silit să renunţe la preceptele sale morale şi să admită că, în anumite situaţii, un om care şi-a făcut singur dreptate poate fi scuzat şi chiar admirat. Descriind o ucigaşă simpatică, Stephen King merge pe muchie de cuţit, iar echilibristica sa ţine de o mentalitate copios reprezentată în literatura şi filmele ultimului deceniu. Este vorba despre tratarea ucigaşilor ca o categorie printre altele, în spiritul democraţiei. Adepţii legii talionului sunt foarte contrariaţi când citesc sau văd întâmplări unde un ucigaş primeşte o pedeapsă relativ neînsemnată. Ceva asemănător se întâmplă atunci când cititorul află că Dolores nu numai că n-a fost condamnată, dar a şi moştenit treizeci de milioane de dolari, de la o persoană care ştia că este ucigaşă. Se pare că subtextul romanului ţine, cum arătam mai sus, de un curent de opinie favorabil minoritarilor, oricare ar fi aceştia.

Dacă performanţa morală a lui Stephen King este discutabilă, cea tehnică este cu totul deosebită. Persoanele preocupate de scrierea unor texte de tip manierist au ce învăţa. Se poate presupune chiar că autorii mediocri au motive să renunţe la scris după ce parcurg *Dolores Claiborne*.

Apariţia de la Nemira este incitantă şi datorită unui aspect colateral. De ce poartă

sigla „SF", din moment ce nu are nici-o legătură cu motivele şi modalităţile SF? La prima vedere, pare a fi vorba despre una dintre „licenţele poetice" pe care o editură puternică şi le poate permite. Nu este exclus să fie vorba despre un simplu calcul comercial. Stephen King are cititorii săi devotaţi, iar sigla „SF" poate atrage şi cititori specializaţi, de regulă puţin avizaţi în alte domenii literare şi, în general, culturale. În fine, a treia explicaţie ţine de crepusculul avangardei literare SF. Sintagma „literatură SF" a început în mod tot mai vizibil să aibă o semnificaţie istorică, iar sigla „SF" să însemne orice, adică nimic.

Traducerea este bună, cu două rezerve. În relatarea personajului principal se strecoară destul de des neologisme. Dacă în limba engleză respectivele cuvinte nu par deplasate, în română, da. O femeie fără studii din România nu le va folosi niciodată. În consecinţă, traducătoarea putea să-şi ia libertatea de a apela la unele expresii mai „neaoşe". De menţionat şi evitarea formei gramaticale a viitorului anterior, atunci când contextul ar presupune folosirea acesteia.

La capătul spaţiului

Aurel Cărăşel îşi confirmă intenţia de a deveni scriitor profesionist. El a reuşit să câştige „Premiul Nemira pentru roman SF, 1996", cu *La capătul spaţiului*, 1997. Publicând la Nemira, Aurel Cărăşel capătă o consacrare comercială indiscutabilă. Dacă romanul său n-ar fi fost considerat vandabil, n-ar fi fost editat. Sub acest raport, cum arătam şi în alte comentarii, demersul criticului literar este inutil şi zadarnic. Oricum cartea se va vinde, datorită largului siaj al Editurii Nemira.

Dacă, într-adevăr, o discuţie ţinând de critica literară este superfluă, una de critică a textului este interesantă. Încercând-o, nu voi urmări literaritatea, ci voi încerca să surprind nişte caracteristici paraliterare sau transliterare. Procedez astfel, în căutarea unui demers special, adecvat cărţii lui Aurel Cărăşel şi potrivit, de asemenea, unor scrieri ale colegilor săi de generaţie.

În *La capătul spaţiului* frapează de la bun început dificultatea lecturii. Este de-a dreptul un chin să parcurgi paginile „romanului". (Semnele citării nu exprimă vreo ironie, ci semnalează caracterul paraliterar al textului.) Cititorul trebuie să fie puţin masochist, pentru a nu arunca volumul, nu numai din mână, dar şi din casă. Nu este vorba despre o idiosincrasie capricioasă. Există în *La capătul spaţiului* o caracteristică obiectivă, menită să pună serios la încercare stăpânirea de sine a cititorului. Este vorba de abundenţa fenomenală a substantivelor, multe dintre ele inventate de autor. Se poate spune, fără a exagera prea mult, că textul este de fapt un imens glosar de noţiuni fanteziste, cele mai multe obţinute prin extrapolarea unor concepte ştiinţifico-tehnice. Aurel Cărăşel dovedeşte o adevărată virtuozitate în inventarea şi asamblarea unor noi substantive, ce includ şi o abundenţă incredibilă de nume proprii. O clasificare a dispozitivelor dotate cu discernământ cvasi-uman ar umple, probabil, câteva pagini. Numele acestora sunt derivate din aluviuni culturale uşor de stabilit, dar sunt şi rodul unei imaginaţii lingvistice remarcabile. De fiecare dată când introduce un personaj din categoria roboţilor bizari, autorul oferă automat explicaţii cu privire la modul de funcţionare al acestuia. Imaginaţia cititorului este menajată. Evident, „instrucţiunile de funcţionare" sunt de cele mai multe ori fanteziste, nefiind nişte extrapolări riguroase de tip ştiinţific. Autorul porneşte de la câteva concepte fundamentale şi apoi produce derivări ale acestora, dovedind, realmente, dexteritatea unui jongleur de mare clasă. Iată două exemple semnificative pentru aglomerarea substantivelor: „Odinioară, imediat după Dezastru, aici a fost puternicul regat al zeluşilor-miriapozi-mnemonici. (...) De atunci, arar, zona e bântuită de câte o lernă-fără umbră sau de perechi de hecubi-rotitori. (...) În acel punct, în urmă cu patru Decade, s-a exfoliat un

hecub, încercând să prindă în rețeaua sa de solară un nor-radiolar. Secvențele cristaline de bază nu au rezistat însă și implozia a provocat o imensă absorbție de energie, care a distorsionat spațiul din jur, în forma unei pâlnii rotitoare." (p. 174); „Înaintă cu precauție, pipăind locurile și silurul din plastic, extras dintr-o crevasă radială, în interiorul căreia descoperise secvențele amorfe din structura unei clone-vânător." (p. 227). Alăturarea de nume este sufocantă: „Adorați de mărunții Qi-gu, Pellonia supraviețuise atacurilor concentrate (sic!) ale soslanilor-virtuoși, însă dispăruse în Anotimpul Fără Nori, lăsându-i pe Qi-gu să moară sub presiunea tikiților-aumani, care acum păzeau centura exterioară a Oddenatului." (p. 194-195).

Încheind lectura, cititorul își dă seama că acumulările de nume constituie însăși esența textului, restul fiind neglijabil. Autorul, desigur, a recurs la ceea ce se cheamă tramă, a imaginat diverse aventuri, precum și o prelucrare interesantă a mitului adamic. Resursele sale, însă, scad brusc, atunci când nu mai este vorba de inventarea unor *gadget*-uri de tip SF. El nu are talent de povestitor, iar scenele cu personaje umane sunt împrumutate din seriale de televiziune. Textul rămâne autentic doar atunci când funcționează mecanismul mai sus descris. Atunci când folosește verbe, autorul este departe de inventivitatea dovedită în materie de substantive. Câteva expresii se repetă („își linse buzele", „căzu în patru labe") mult prea des, iar „omniscența romancierului" este absentă. Pasajele „realiste", care includ personaje umane, nu trebuie citite cu prea mare atenție, dacă nu se dorește descoperirea unor inadvertențe logice. Un exemplu: „Zvâcni prin aer și se izbi cu ambele gambe de cele trei trepte metalice. Durerea ascuțită îi umplu gura de salivă."(p. 228) O imposibilitate este urmată de o inexactitate crasă. Respectivul impact nu se poate realiza, iar reacția la o durere este exact inversă.

După cum am arătat, nu este vorba despre niște reproșuri ținând de critica literară, ci de încercarea unor considerații de critică a textului. Câtă vreme cartea lui Aurel Cărășel are editor și cititori, totul este în regulă.

Cât privește apartenența, lucrurile sunt foarte clare. *La capătul spațiului* ține în mod evident de textele manieriste. Structura sa este didactic de asemănătoare cu aceea a realizărilor semnate, de-a lungul timpului, de artiștii menieriști. Să ne amintim, de pildă, de pânzele lui Giuseppe Arcimboldo, pictorul atât de onorat la curtea lui Rudolf al II-lea. Tabloul cel mai potrivit pentru analogia noastră este cel intitulat *Portret alcătuit din oale de bucătărie*. În textul lui Aurel Cărășel lucrurile se petrec într-un fel oarecum asemănător. Și autorul român acumulează obiecte (mult mai sofisticate, desigur) și le asamblează într-o structură inteligibilă, teomorfă, să zicem. La prima vedere, acțiunea pare naivă și barbară. În realitate, însă, există oameni care apreciază și gustă rezultatele ei. Nu întâmplător tablourile lui Arcimboldo se vând la ora actuală foarte bine, iar alcătuirile înghețate ale lui Salvador Dali, de asemenea.

După cum se știe, artiștii manieriști se expun unui mare risc. Aceasta fiindcă numai o foarte mică parte dintre ei ajung la notorietate și la succes. Modul lor artificial de a concepe arta trebuie să ajungă la paroxism, pentru a convinge. În schimb, un autor de texte autentice, „clasic", de felul lui Stephen King, are un drum mai lesnicios. Și chiar dacă nu atinge notorietatea, el are cel puțin avantajul unui psihic mult mai bun. Artistul manierist aplică în chinuri a sa *ars combinatoria*, cel clasic se uită în jurul lui, absoarbe realitatea și, senin, o reordonează.

Nu știu ce se va întâmpla cu textele lui Aurel Cărășel. Poate se vor însuma într-o operă, poate vor rămâne niște exerciții bune pentru Orient. N-avem decât să așteptăm.

OVIDIU VITAN

NUCLEARTH
(Terratomica)

„URSS ESTE INDESTRUCTIBILĂ“ Kurt Neurand – pacientul din patul nr. 1 – privea, fără să vadă, aceste cuvinte scrise mare, cu roşu, cu caractere chirilice, pe peretele salonului de reanimare al spitalului din Jasch. Kurt Neurand fusese adus de pe front mai mult mort decât viu, grav rănit la cap de explozia unei mine, care îi provocase o hemoragie internă craniană, transformându-l într-o legumă. Doar printr-o minune trupul său rezistent nu cedase, ci rămăsese la graniţa dintre viaţă şi moarte. După câteva operaţii, rănitul ajunsese la spitalul din Jasch, unde i se pronosticaseră încă maximum două săptămâni de trăit; acestea însă se făcură trei, apoi patru, apoi mai multe...

Coma nesfârşită, bezna mintală, statul nemişcat în pat îl aduseseră pe Kurt Neurand la greutatea de 40 de kilograme. Electroencefalograful indica o pace mintală asemănătoare cu moartea. Numai o dată la câteva luni, iar în ultimul timp din ce în ce mai des, mintea sa părea să pâlpâie, activitatea curenţilor cerebrali arătând că pacientul visează, dar starea aceasta nu dura mult şi Kurt Neurand recădea în abisul uitării de sine. Rezistând atât de mult timp în comă, atribuindu-i-se şanse doar teoretice de restabilire, avea pur şi simplu ghinionul de a-şi trăi moartea!

În sâmbăta aceea, la reanimare rămăseseră numai doi doctori şi câteva asistente; unul dintre medici dormea, iar celălalt se afla în cabinetul vecin cu salonul de reanimare, pe care îl putea supraveghea printr-un geam panoramic.

– Iar visează Neurand, remarcă doctorul privind un monitor. Era un bărbat corpolent, înalt, cu fizic mai degrabă de rugbist decât de medic. În ultima vreme – mai spuse el – pare să viseze tot mai mult, de parcă ar face eforturi să se trezească.

– Credeţi? întrebă sceptică asistenta cea nouă. Stă de atâta timp în comă! Cred că i s-a atrofiat creierul cât o nucă. La ce bun să-şi mai revină?!

Doctorul o privi o clipă, destul de surprins de cinismul ei, total nepotrivit cu vârsta fragedă şi cu aspectul de înger neprihănit. O tânără subţire, delicată, blondă, cu ochii mari, albaştri, aparent inocenţi, cu degete lungi şi fine, piele albă şi glas de copil; asocierea cu îngerul era sporită şi de halatul ei alb, cu care parcă plutea pe coridoarele spitalului. Singurul lucru care putea trăda lipsa sa de inocenţă era gura, cărnoasă, senzuală şi provocatoare. Nu era prima dată că remarcile ei dure contrastau cu chipul angelic şi gesturile blânde. Dr. Balanev punea cinismul asistentei pe seama unor experienţe anterioare neplăcute; în fond, fata venea din Bukarest, fosta capitală a Republicii Sovietice Socialiste România, şi fusese obligată să apuce drumul Moldovei în urma catastrofei nucleare cauzate de atentatul terorist de la centrala bulgărească Kozlodui, care pustiise (o dată cu Bulgaria) şi sudul României, transformase metropola într-un câmp sinistru de clădiri nelocuite şi silise milioane de oameni din regiune să se refugieze dincolo de munţi, în Moldova, aşa cum se întâmplase şi cu alţi compatrioţi de-ai lor în urmă cu mai mulţi ani, când Ungaria ocupase Transilvania. Fata nu povestise niciodată prin ce trecuse în zilele

catastrofei, însă era de presupus că, fiind cadru medical, avusese parte de clipe de groază. Dr. Balanev însuşi, bărbat în toată firea şi medic trecut prin multe, îşi aducea aminte cu oroare de imaginile de la televizor, de camioanele pline cu cadavrele celor ucişi de radiaţii (la început, când încă se mai credea că pot fi adunate toate), tramvaiele-cavou şi toate celelalte orori. Probabil că Evghenia Stepanov, asistenta, apucase să vadă destule pe acolo şi de aceea duritatea din spusele ei; dincolo de această problemă însă, era o profesionistă desăvârşită.

– Ştii, reluă precaut dr. Balanev, Neurand este un mit aici, ba chiar un loc de pelerinaj... Toţi îl privesc ca pe un sfânt!

– Da, am remarcat, oftă tânăra. Dar eu nu ştiu dacă e un tip norocos, aşa cum zic toţi. Cred c-ar zice mersi să se împiedice o dată cineva în cablurile lui...

Deşi se străduia s-o înţeleagă, doctorul o găsea uneori de-a dreptul lipsită de suflet pe tânăra Evghenia. Şi poate asta n-ar fi fost mare lucru, dacă n-ar fi fost atât de frumoasă!

– Mă şochezi câteodată, îi spuse el cu o oarecare undă de iritare în glas. De ce ţi-ai ales meseria asta, dacă nu dai doi bani pe un nenorocit aflat în situaţia lui?

– Greşiţi, tovarăşe doctor, îi replică Evghenia, ferindu-şi privirea din calea ochilor străpungători ai bărbatului. Dar ce a făcut acest Neurand înainte să fie rănit? schimbă ea vorba. Am auzit că a fost regizor parcă, sau actor.

– Şi una şi alta, spuse doctorul, încă nelalocul său. Ar fi vrut să-i spună câteva lucruri dure asistentei, dar preferă totuşi să se abţină.

– Şi cum se face că-l mai ţin încă ruşii, doar e din „regimul trecut"? ...

– De ce nu? întrebă repede dr. Balanev, coborând instinctiv vocea.

– Haideţi, tovarăşe doctor, nu vă temeţi! Nu sunt de la KGB!

Doctorul avu o clipă de adevărată uluire. Apoi o privi din nou, făcând un gest de om depăşit de situaţie.

– Ascultă, am impresia uneori că eşti lipsită nu numai de suflet, dar şi de... prudenţă, zise Balanev arătând însă spre tâmplă.

– Staţi liniştit, tovarăşe doctor, râse ea. Nu mi-e frică de KGB! Îi urăsc, dar nu mă mai tem de ei de când am îngrijit câţiva, şi nu puţini. I-am văzut pe masa de operaţie, plini de sânge, horcăind, plângând cu hohote, implorând să le fie salvată viaţa, deşi ştiau şi ei că nu mai era posibil... Şi de atunci nu mai reprezintă o ameninţare pentru mine. Dar dv.? Vă e frică de ei?

– Frică? Frica e ca şi durerea fizică: un rău necesar. Fără durere, paradoxal, eşti foarte vulnerabil...

– *Domnule* director, îl întrerupse asistenta folosind instinctiv apelativul de mult uitat, nu-mi ţineţi predici! Asta-i laşitate, teoria laşului care se automotivează... Dumneavoastră nu sunteţi nici laş, nici fricos! De ce n-aveţi încredere în mine?

– Stepanov, te rog! Dumneata eşti tânără, iar eu am copii acasă. Dacă ai fi vorbit aşa cu dr. Zaiţev, de pildă, acum erai deja la miliţie! Şi, pe de altă parte...

Discuţia periculoasă a celor doi fu însă întreruptă de un apel de la staţia de difuzare. Fuseseră aduşi trei ofiţeri cazaci, răniţi în Cecenia. Ocupaţi până peste cap cu îngrijirea lor, Balanev şi Evghenia ratară trezirea efectivă – şi miraculoasă – a lui Kurt Neurand.

Acesta îşi reveni surprinzător de rapid pentru un om aflat în situaţia lui. Dacă medicii l-ar fi văzut, ar fi rămas, desigur, stupefiaţi, socotind întâmplarea o minune. Kurt Neurand pur şi simplu deschise ochii şi clipi de câteva ori, ca după un somn de după-amiază. Îşi clinti uşor capul, tuşi încet şi chiar se uită în jur. Apoi cineva îi vorbi, în limba rusă. Era un bărbat tânăr, slab, nebărbierit, care îl privea din patul de alături.

– *Tavarişci,* i se adresă tânărul şi adăugă câteva cuvinte în rusă.

– Îmi pare rău, nu înţeleg, îi răspunse Neurand. Eu sunt român...

Vecinul său păru mai întâi uluit, apoi de-a dreptul şocat de cuvintele lui Neurand. Ceva nu era în regulă, şi Neurand nu pricepea ce. Exact atunci însă, privirea îi căzu pe lozinca stridentă de pe peretele din faţa sa. Nu înţelese ce scria acolo cu caractere chirilice, dar recunoscu un celebru „four-letters word", pe care-l credea uitat: CCCP! Era în URSS?! Imposibil, URSS se destrămase în 1991, pe timpul lui Gorbaciov. Vecinul de pat al lui Kurt Neurand privise febril în toate părţile, iar acum, vizibil angoasat, îi şopti în română:

– Tovarăşe... Ai uitat că limba oficială a ţării noastre e rusa?

– De ce?! întrebă stupefiat omul înviat din comă. Unde naiba suntem?

– Cum unde? În Iaşi. Ascultă... De cât timp eşti aici?

– Nu ştiu... Ultimele amintiri le am de pe front, toamna...

– Toamna? se miră celălalt. Ce lună era, mai ţii minte?

– ...Poate octombrie, şopti obosit Neurand.

Desen de Nicu Gecse

– Octombrie? E limpede, eşti aici de anul trecut... Acum suntem în august, 24 august...

„Dumnezeule!", îşi spuse Neurand. „Sunt aici de aproape un an!".

– Cum ai ajuns aici?

– Frontul, răspunse Neurand. Războiul maghiaro-sârbesc, luptele pentru cucerirea Timişoarei... Probabil am fost rănit acolo.

– Stai uşor, făcu celălalt. Nu mai înţeleg. Au fost anul trecut lupte la Timişoara?!

Apoi înlemni. Îi picase fisa – omul acesta era în comă încă de pe vremea războiului dintre Regatul Serbiei şi Ungaria... *adică în urmă cu 7 ani!*

– Nu ştiu dacă ar trebui să-ţi spun, oftă vecinul lui Neurand, dar luptele de care zici dumneata au avut loc în 1914!

– Glumeşti, spuse ameţit Neurand. „Ăsta-i imbecil. Habar n-are pe ce lume trăieşte!" Ascultă, zise el cu glas tare. În 1914 nu era născut nici tata. Eu vorbesc de războiul din 1997...

Celălalt îl privi şi mai cruciş.

– Omule, tu ai idee în ce an suntem?

– Cred că... 1998.

– Nici gând! Probabil ai visat, cât ai stat în comă. Suntem în 24 august 1921!

De data aceasta, Kurt Neurand rămase pe gânduri aproape cinci minute. Înnebunise? Nu, din moment ce îşi putea pune întrebarea aceasta. Deşi, după visele – sau ce-or fi fost – din timpul comei... Dar la visele respective se va gândi mai târziu. De fapt, ce ştia sigur? Ştia că fusese rănit – dar nu cunoştea şi împrejurările – pe front, în toamna lui 1997. Român de origine germană, născut în Transilvania, în oraşul Ferdinand (fost Oţelul Roşu), actor şi regizor de teatru deosebit de talentat şi apreciat, cu premii la festivaluri de teatru europene, suferise crunt la smulgerea Transilvaniei de către Ungaria, în 1996, şi abandonase teatrul în favoarea Rezistenţei. Luptau în munţi împotriva stăpânirii şi militau contra izbucnirii conflictului între ungurii şi românii transilvăneni.

Apoi izbucnise conflictul dintre Regatul Serbiei, care avea nostalgia Iugoslaviei

recent dispărute, şi Ungaria re-comunistă, iar grupul de partizani lupta – paradoxal – alături de armata maghiară, împotriva celei sârbe care voia să ocupe teritoriul cucerit de maghiari de la români! O nebunie întreagă, în care nu mai ştiai cine ţi-e prieten şi cine ţi-e duşman... Apoi fusese rănit.

– Spune-mi, te rog, întrebă Neurand, e cumva România invadată de ruşi? Şi-au reluat vechiul obicei de a ajuta „restabilirea puterii populare“?...

– Nu! exclamă celălalt categoric. A intrat de bunăvoie în URSS, în anul 1917. Şi nu ştiu dacă ţi-ai dat seama, dar dumneata zaci aici nu din octombrie trecut, ci din octombrie de acum 7 ani!

– Şapte ani în comă?! Imposibil... Şi apoi, îţi spun, sunt născut în 1962!

– Exclus! Mai sunt zeci de ani până atunci. Suntem în 1921, în Republica Sovietică Socialistă România! Acum taci, vine cineva. Şi dacă ţii la viaţa dumitale, nu vorbi româneşte. Şi n-ai discutat nimic cu mine!

Ajunşi la patul lui Neurand, Evghenia Stepanov şi dr. Balanev îl priviră emoţionaţi şi interesaţi pe omul care învinsese moartea şi, la numai câteva minute după trezire, era în stare să vorbească – cum tocmai fuseseră informaţi de către o asistentă că se întâmplase.

– Herr Neurand, i se adresă medicul într-o germană aproximativă, mă auziţi? Clipiţi o dată, dacă mă auziţi!

– Vă aud, şopti stins pacientul scheletic, spre stupefacţia celor doi, care se antrenară într-un pasionat dialog pe teme medicale, în limba rusă, pe care Neurand îl întrerupse la un moment dat.

– Doctore, ce se întâmplă? În ce an suntem? 1998 sau 2004?!

– Cum de v-a venit ideea asta? Aţi vorbit cu cineva?

– Am auzit spunându-se că zac aici de şapte ani... 1997 plus 7 fac 2004...

Medicul şi asistenta se priviră.

– Evghenia, stai aici şi dă-i domnului Neurand toate lămuririle necesare. Eu mă duc să-l ţin ocupat pe dr. Zaiţev. Nimeni nu trebuie să afle că pacientul nostru preferat este conştient. E ca şi picat din Lună, iar lumea noastră ucide oamenii picaţi din Lună, deveni brusc patetic Balanev şi plecă.

– Ar fi multe de spus, dar nu vreau să vă obosesc prea tare, începu asistenta într-o limbă de mult uitată, după ce acoperise patul lui Neurand cu o perdea din material plastic.

– Deci vorbiţi româna?!

– Sigur că da. *Sunt româncă.* În acte mă numesc Evghenia Stepanova. În realitate însă mă cheamă Eugenia Ştefănescu.

– Iar mie spune-mi, te rog, Kurt. Şi mai spune-mi ce naiba se întâmplă! Ne-au cucerit ruşii?

– Da, oftă fata. Ne-au invadat în o mie nouă sute şaptes... pardon, în anul 2000.

– Nu mai înţeleg nimic! În ce an suntem, pentru numele lui Dumnezeu?!

– În mod normal, în 2004. Oficial, în 1921. Stai să te lămuresc... Când ai fost rănit, în 1997, Transilvania era deja a Ungariei. Conflictul început în 1991 în fosta Iugoslavie se întinsese, ajungând în 1997 să antreneze şi Rusia, Ucraina, Albania, Grecia, Ungaria, Slovacia... Şi atunci a intervenit „jandarmul“: Germania! A acţionat mână-n mână cu NATO şi UE, dar, o dată ajunsă aici, a schimbat tonul. Practic, se născuse al IV-lea Reich! Mai puternic, mult mai civilizat, infinit mai democratic, aducător de pace (în scurt timp, aproape toate conflictele din zonă au încetat) – dar totuşi, Reich. Cu furie – deşi fără violenţă – au germanizat totul: limba oficială, denumirile geografice, cultura, totul. Au luptat împotriva diferenţelor etnice, germanizând două treimi din continent sub masca „unirii pentru pace“. Devenise clar că populaţia acestor ţări urma să fie o mână de lucru docilă şi ieftină, uşor de momit cu televizoare color şi mâncare, o populaţie ce avea să producă şi să cheltuiască mult, dar să consume puţin.

După cum era şi firesc, Rusia s-a supărat, iar colegii din NATO şi UE s-au simţit traşi pe sfoară. Situaţia s-a deteriorat

din nou, şi în anul 2000 a căzut ca un trăsnet puciul militar de la Moscova, în urma căruia puterea a căzut în mâinile comuniştilor cei mai feroci şi mai duri, care au reproclamat URSS – la nici un deceniu de la demontarea sa de către Gorbaciov, care, de altfel, a şi fost executat – şi au stabilit, efectiv, modificarea calendarului firesc, anul 2000, al noii „Revoluţii populare“, devenind 1917, anul fostei Revoluţii, cea care – după cum susţin ei – a început bine, dar a mers prost, şi căreia i s-a dat astfel o nouă şansă. Prin şantaj nuclear au recucerit vaste teritorii pierdute din 1991 încoace, iar pe nemţi i-au silit să le cedeze Ungaria, Bulgaria şi România, şi dacă tot se deranjaseră până aici, şi Grecia.

– Şi România? întrebă Neurand.

– Biata de ea, oftă fata. Transilvania este, încă, o parte a Republicii Sovietice Socialiste Ungare, iar acum un an şi jumătate un atentat terorist la Kozlodui a provocat explozia centralei şi pustiirea sudului României, până la Carpaţi. Bucureştiul este un oraş complet pustiu, aparent intact, dar înecat într-un nor radioactiv ucigător...

– Dumnezeule, cred că-mi pierd minţile, şopti Neurand. Nu ştiu ce să mai cred, e o nebunie...

– Te înţeleg, spuse cald asistenta şi-şi aşeză mâna delicată peste braţul scheletic al bărbatului. E şocant să afli că...

– Nu, nu-i vorba numai despre asta, o întrerupse el. E vorba despre altceva, ceva incredibil. Nu m-aş mira să mă iei drept nebun... E vorba de nişte viziuni pe care le-am avut în timpul comei – şi nu te grăbi să-mi spui că e un simplu vis datorat bolii.

Neurand făcu după aceea o pauză lungă de câteva minute, până când fata se temu că efortul de a vorbi l-a epuizat, şi a adormit la loc sau a leşinat. Când să-l atingă pe braţ, el începu să povestească, cu glas tremurat şi cu ochii închişi.

– ...Erau imagini ale unei biserici, în care trei persoane îmi vorbeau ca şi cum m-aş fi aflat acolo, în faţa lor. Pe cel mai bătrân dintre ei îl chema Nicolae. M-au prevenit să nu mă sperii de ceea ce mi se întâmplă, deoarece îmi vor binele. Mi-au dezvăluit că sunt grav rănit, că zac în comă într-un pat de spital, iar ei, oameni din viitor, încearcă să mă ţină în viaţă cu ajutorul telepatiei. Minţile lor sondau Fondul – din câte am înţeles, acest termen desemna totalitatea minţilor umane, un fel de imens rezervor psihic, întregul din care subconştientul colectiv de care vorbea Jung este doar o parte; un fel de spirit comun la care suntem abonaţi cu toţii, fără să ne dăm seama. Ei au acces la acest Fond prin telepatie. Mi-au mai spus că timpul ne afectează doar ca persoane fizice, dar că Fondul se află în afara timpului şi de aceea, minţi umane din perioade diferite ale istoriei pot intra în legătură telepatică prin „centrala“ atemporală care este Fondul. Din nu ştiu ce motive, ei au nevoie de cât mai multe minţi din trecutul lor, capabile să comunice telepatic, şi cum în zilele noastre oamenii cu astfel de însuşiri sunt rari, încearcă să profite de orice ocazie – chiar şi de un pacient în comă. Şi, fii atentă, urmează bomba, lucrul care m-a făcut să mă îndoiesc de propria-mi integritate mintală: ei, cei din viitor, au cu toţii harul telepatiei şi vin dintr-o Românie liberă, întreagă, ai cărei locuitori posedă puteri magice, care-i fac invincibili!

Eugenia încercă să-l privească cât mai puţin neîncrezătoare cu putinţă. Neurand ştia că va avea de-a face cu asemenea reacţii, dar trebuia să lupte. Aşa era corect – cei din viitor îl salvaseră, redându-i cunoştinţa, acţionând asupra biocâmpului său pentru a-l întări fizic măcar cât să poată vorbi; *în schimb, îi ceruseră şi ei ceva.*

– Ştiu că presupui că am luat-o razna sau că am avut un simplu vis, dar simt că nu este aşa, Eugenia. Ascultă-mă în continuare. Cei trei mi-au făcut demonstraţii ale harurilor cu care au fost înzestraţi. Pot mişca obiectele numai prin forţa gândului şi, tratându-şi propriile corpuri ca pe nişte obiecte, au ajuns la levitaţie. Recepţionează emisiunile radio şi TV direct mintal, sunt imuni la radiaţii, simt vibraţii pe care noi nici nu le bănuim, sesizează emisia în

infraroşu a corpurilor calde, văd în întuneric, hipnoza este un fleac, îşi îmbunătăţesc singuri sistemul imunitar reuşind să învingă cancerul sau SIDA, durata medie de viaţă a crescut uluitor, îşi vindecă singuri fracturile, prevăd viitorul... şi multe altele. Şi, pe deasupra, România era întreagă, cu toată Moldova, Bucovina, Herţa, Transilvania, iar ei îmi transmiteau din Bucureşti, care, deci, va fi repopulat... Era foarte reconfortant să văd că strănepoţii vor avea puterile unor zei, când ştiam câtă mizerie şi suferinţă lăsasem în urmă!

– Este nemaipomenit ce-mi spui, Kurt. Şi, sincer, sunt convinsă că ai... să-i zicem, visat tot ceea ce îmi spui. Dar nu crezi că poate fi un simplu vis, o reacţie de apărare a unui subconştient chinuit? Cum interpretezi ceea ce ai visat?

– Dar tu cum interpretezi că am stat 7 ani în comă şi că imediat după trezire vorbesc lejer şi gândesc limpede?!

– Tot ce-mi spui mă ameţeşte, recunoscu Eugenia/Evghenia. Dumnezeule, ce fericiţi ar fi oamenii să te audă vorbind! Din păcate însă, dacă ai spune aşa ceva în public, ai fi arestat şi executat pe loc.

– N-ar fi prima dată că mor, încercă să glumească Neurand. Am mai păţit-o o dată şi iată că nu m-a ţinut mult... Ce nu înţeleg este partea mea de convenţie. Ei m-au ajutat să ies din comă, iar eu trebuie să le transmit date – cât mai multe date, din toate domeniile. Tehnică, biologie, religie, informatică, arhitectură, chiar literatură, orice. Au o foame cruntă de informaţie, pe care eu trebuie s-o citesc, iar ei s-o recepţioneze telepatic. Dar de ce le trebuie, de pildă, tehnică, dacă fiecare poate fi propria sa maşină, macara sau computer?! Aici se ascunde ceva care mă nelinişteşte. A, şi încă ceva. Strănepoţii noştri, cei din visul meu, mi-au dat un fel de „adeverinţă" că nu vorbesc prostii. Doctorul ăla scund şi blond, zic ei, va fi... omorât de japonezi.

– Zaiţev, omorât de japonezi?! râse fata. Asta-i chiar absurd. Japonia este complet izolată de restul lumii; există un embargou ONU asupra ei. La un moment dat, niponii spărseseră toate pieţele de pe glob – aveau de toate, multe, bune şi ieftine, mult superioare restului lumii. Aşa că restul lumii a transformat Japonia într-un „ghetto de lux"... şi nu văd cum ar putea ajunge vreun japonez până aici.

– Cu toate astea, eu încă mai cred că într-adevăr am primit un mesaj de la strănepoţii noştri, se încăpăţână Neurand. Şi, indiferent dacă ei îmi ascund ceva sau nu, eu trebuie să-mi respect partea mea de înţelegere. De cum o să fiu în stare să merg, mă duc direct la prima bibliotecă şi le transmit totul!

– S-o crezi tu, oftă Eugenia. Sau poate ştii rusa?

– Rusa?!

– Nu mai există cărţi, ziare, tipărituri de orice fel, în limba română sau alfabetul latin. Totul e scris în rusă, cu caractere chirilice, de la biletele de autobuz la abecedare.

– Şi vrei să spui că toată lumea ştie rusa?!

– Toată lumea ştie rusa, încuviinţă fata cu un aer sumbru. Se studiază încă de la grădiniţă; pentru adulţi există cursuri gratuite şi obligatorii, iar mass-media, abilă, maschează cursuri intensive de rusă prin concursuri de genul „Ştii rusa şi câştigi", prin filme şi emisiuni altfel atractive. Cred că la ora actuală cel puţin o treime din populaţie este deja mancurtizată prin mass-media, iar ceilalţi nu sunt nici ei departe. Şi, în definitiv, e şi normal; gândeşte-te prin câte a trecut poporul nostru numai în ultima jumătate de secol: după 45 de ani de comunism şi izolare, dintr-o dată o revoluţie sângeroasă şi apoi 8 ani de democraţie capitalistă aplicată de o putere comunistă, plus invazia modului de viaţă american, adus însă de turci şi arabi; 4 ani de germanizare intensă şi, în final, iar o schimbare radicală – tăvălugul sovietizant. Cred şi eu că oamenii sunt complet dezorientaţi. Spune-i oricui pe stradă că suntem în 2004, nu în 1921, şi va fi sincer mirat!

– Fantastic, exclamă Neurand. Prezentul este tragic şi sumbru; viitorul, paradisiac.

De ce? *Ce va determina schimbarea asta miraculoasă?*

Se priviră înfioraţi, conştienţi că urma să se întâmple ceva extraordinar, care va schimba complet faţa lumii în bine. Dar ce putea fi atât de puternic – în afară poate de a doua venire a lui Isus?

– Orice român ar fi fericit să te asculte, spuse gânditoare Eugenia. Te-ar privi ca pe un Mesia. Dar e şi foarte periculos. Fanaticii cărora URSS-ul le-a dat gratis televizoare color şi maşini te-ar denunţa fără să clipească...

– Vrei să spui că... m-ai ajuta? întrebă Neurand, care prinsese din zbor aluzia. Ţi-ai risca libertatea sau viaţa pentru cauza asta?

– Bineînţeles, spuse fata cu seriozitate, dar ca şi cum ar fi răspuns la întrebarea dacă doi şi cu doi fac patru. De fapt, chiar mă întrebam pe cine am putea conta, cine e român pe-aici... Unul ar fi, din start, doctorul Balanev...

– Balanev?!

– Desigur! Vasile Bălan... Este exact omul care ne trebuie. Are familie, ştiu, dar sunt convinsă că ne va ajuta.

– Ar mai fi şi pacientul din dreapta mea, adăugă Neurand după o scurtă ezitare. Mi-a vorbit în română.

– Deci e român? se miră şi asistenta. Probabil că-l chema Mitroi; în acte este Mitroşkin. De asemenea, mai ştiu un redactor de la un post TV pirat pe care...

Deodată, Eugenia fu întreruptă de o bufnitură şi de un zgomot puternic de sticlă spartă, undeva în capătul celălalt al salonului. În acelaşi timp, lumina se stinse, pâlpâi câteva clipe, apoi se aprinse din nou, o dată cu ţipetele unor asistente. Fata se ridică speriată şi ieşi în fugă din mica rezervă improvizată pentru Kurt. Din cauza perdelei, acesta nu putea vedea ce se întâmplă, dar auzi exclamaţii de stupoare şi un plâns de femeie. Nu pricepea nici ce se întâmplase, deoarece se vorbea în limba rusă.

Când Eugenia apăru din nou, era albă la faţă. Se aşeză încet pe scaun.

– Kurt... Mă tem că previziunile tale... mă rog, cel puţin cea cu dr. Zaiţev... tare mi-e teamă că nu sunt reale... Zaiţev nu va putea fi ucis de japonezi, pentru că tocmai a murit!

– Poftim?!

– Îngrozitor, suspină fata. Am văzut oameni împuşcaţi, tăiaţi, iradiaţi... dar aşa o moarte stupidă n-am mai pomenit!

– Dar ce s-a întâmplat, pentru numele lui Dumnezeu?! întrebă Neurand cu sufletul la gură.

– S-a curentat încercând să umble la un cablu de la electrocardiograf. Cine naiba l-a pus să umble acolo?! De fapt, nu e prima dată că le repară el... Şi mi-e teamă că în felul ăsta nici previziunea ta nu mai pare veridică!

– Numai puţin, şopti Kurt emoţionat şi febril, ca şi cum ar fi avut o revelaţie, privind spre electrocardiograful de la patul său. Aparatul la care a umblat Zaiţev... era la fel ca al meu?

– EEG-ul? Sigur! Sunt toate la fel...

Asistenta se întrerupse brusc şi simţi că o trec fiori reci de groază.

– ...JAPONEZE, completă Neurand.

Plecând împreună din clădirea spitalului, la ieşirea din tură, Eugenia Ştefănescu îi reproduse lui Balanev discuţia avută cu Neurand.

– Ce ziceţi de toată povestea asta? îl chestionă ea la sfârşit. Pe mine, vă mărturisesc că m-a dat peste cap.

– Nu e nimic ieşit din comun, paranormal, supranatural sau de neexplicat ştiinţific ca un pacient revenit din comă să relateze diverse viziuni, pe care el le socoteşte reale, spuse Balanev, prudent ca întotdeauna.

– Şi de Zaiţev ce ziceţi?!

– Nici clarviziunile nu sunt ceva de neacceptat. Poate că Neurand are harul acesta şi a presimţit că Zaiţev va muri curentat de un aparat japonez. Nu văd nimic senzaţional aici.

Ascultând explicaţiile plauzibile ale doctorului, Eugenia se simţi parcă puţin

dezamăgită de toată povestea. Dacă, într-adevăr, viitorul incredibil prezis de Neurand era doar iluzia unui om bolnav? Gândul acesta îi dădu fiori – pentru că îi răpea speranţa.

– Domnule doctor Bălan, izbucni însă deodată asistenta, furioasă mai mult pe propria ei îndoială decât pe reţinerile medicului. E mai puţin important dacă noi credem sau nu că Neurand chiar a dialogat telepatic şi, pe deasupra, în timp, cu strănepoţii noştri care vor fi liberi şi invincibili. Ceea ce contează este dacă veţi dori să împrăştiaţi vestea şi la alţii! De unde ştim că eliberarea României nu va porni chiar de la noi trei?

Se opriră, privindu-se. Doctorul se zbătea între grija pentru prezentul copiilor săi şi grija pentru viitorul acestora.

– Haideţi, domnule doctor! Haideţi să încercăm. În felul ăsta, eu îmi voi răscumpăra păcatul de a-l fi judecat greşit pe Kurt, iar dumneavoastră îmi veţi dovedi că nu sunteţi laş.

Porniră mai departe, păşind gânditori. După o vreme, Bălan trase aer în piept şi o întrebă:

– Te-ai gândit la ceva?

– Da. În trenul care ne evacua din Bucureşti, după accidentul nuclear, în demenţa aceea, am cunoscut un redactor de la un post de televiziune pirat, din acelea mobile care, când pot, transmit emisiuni antisovietice. Tipul mi-a luat un interviu şi mi-a explicat un complicat sistem de a lua legătura cu el, în caz că am ceva interesant de relatat. Aş putea vorbi cu el...

– Poate că e o nebunie ce fac, oftă dr. Bălan, dar... Caută-l pe redactor şi invită-l la spital într-un weekend, când voi fi eu de serviciu. În altă ordine de idei, cine mai ştie că Neurand s-a trezit, în afară de noi?

– Kaghebistul spitalului, cel puţin ăsta, oficial, nu ştie; Zaiţev, care cred că aflase, n-a mai apucat să-i spună. Raisa, asistenta care ne-a anunţat că s-a trezit, a ieşit din tură chiar imediat după aceea, şi a plecat în concediu. Eu i-am spus să ţină secretă trezirea lui Neurand, dacă nu vrea s-o interogheze KGB-ul şi să mai piardă şi concediul; sper s-o fi speriat bine. Măcar chestia cu concediul! Pentru oricine altcineva, Kurt îşi induce o stare cataleptică asemănătoare cu coma. A, şi mai ştie cineva – vecinul său de pat, tot un român. Mitruşkin...

– Mitruşkin! exclamă dr. Bălan, oprindu-se brusc. Dumnezeule, dar ăsta e miliţian!

Au urmat săptămâni febrile. Mitruşkin ieşi din spital chiar a doua zi, iar medicul şi asistenta erau îngroziţi – pentru ei înşişi, dar şi pentru ce ar fi pierdut românii dacă Neurand nu apuca să le vorbească despre viitorul lor minunat. „Să sperăm că Mitruşkin e mai mult român decât miliţian“, spunea Eugenia. „S-o crezi tu“, i-o întorcea pesimist Bălan. „A şi uitat că l-am salvat de la moarte!“ Timp de o lună nu se întâmplă nimic, deşi se simţeau spionaţi în permanenţă. Veni şi redactorul de la postul TV pirat Ochiul Dreptăţii, înregistră pe video vreo două ore de convorbiri cu profetul anchilozat, ajunse cu bine la postul său aflat într-un avion, difuză caseta care produse vâlvă, dar nu urmă nici o descindere brutală a KGB-ului. Probabil, sovieticii erau şi ei curioşi să vadă dacă Neurand chiar avea capacităţi paranormale, după cum presupuse Eugenia. Şi ea, şi dr. Bălan îi aduceau lui Kurt, pe furiş, manuale, romane sau tratate din diverse domenii, pe care Neurand le transmitea telepatic strănepoţilor. Când nu-i puteau aduce cărţi, dr. Bălan pur şi simplu îl lăsa să adoarmă, apoi îi vorbea, împărtăşindu-i din cunoştinţele sale de medicină şi chimie.

În fiecare noapte, grupuri de oameni veneau pe furiş la spital şi se rugau sub zidurile acestuia, simţind căldura şi energia omului ţintuit în patul de la reanimare. Credinţa oamenilor era alimentată şi de faptul că Neurand făcea mici profeţii care se adevereau întocmai, iar de câteva ori persoane bolnave care se rugaseră sub fereastra salonului în care se afla Sfântul – cum îl denumiseră – plecaseră acasă vindecate pe loc, ceea ce sporea interesul oamenilor pentru enigmaticul profet, care-i învăţa că în

curând vor fi liberi şi puternici. Până şi dr. Bălan începuse să creadă că Neurand nu avusese un simplu vis, ci undeva în viitor exista cineva care – într-un mod pe care refuza să şi-l explice – se afla în legătură cu Neurand. Şi, tot mai acaparat de enigma evenimentului care urma să întorcă radical situaţia omenirii, îl ruga mereu pe Kurt să afle de la interlocutorii săi din viitor despre ce era vorba.

– Încă nu vor să-mi spună, suna invariabil răspunsul lui Neurand. Susţin ba că e greu de explicat în două cuvinte, ba că noi nu suntem încă pregătiţi să înţelegem. Cu alte cuvinte, refuză să ne dezvăluie secretul. Aş da orice să mă aflu şi eu acolo, în paradisul acela!

...Anul 2078. Ioan conducea masiva autoblindată pe drumul îngust practicat între mormanele de moloz. Era aproape întuneric, dar farurile puternice ale vehiculului luminau drumul ca-n palmă. Siluetele fantomatice ale resturilor de clădiri, ale tramvaielor proiectate în aer de suflul exploziei atomice şi înfipte în faţadele blocurilor care mai rămăseseră în picioare, stâlpii de beton frânţi şi atârnând de pe grămezile de dărâmături, epavele maşinilor carbonizate, toate acestea se profilau sinistru în dreapta şi-n stânga drumului dintre ruine. Ajuns lângă ceea ce ţinea minte că fusese odată hotelul Intercontinental, Ioan coborî şi se opri în faţa unei uşi metalice, un acces în subsolul hotelului înfipt în pământ de explozia bombei. Deschise uşa şi păşi în gol.

Sub el se căsca un hău întunecat, de aproape 30 de metri adâncime, în care Ioan, cu toată vârsta sa înaintată, începu să coboare uşor, controlându-şi puterea de levitaţie. O siluetă firavă, încotoşmănită în costumul antiradiaţii şi cu masca de gaze pe chip, plutea către fundul puţului, un drum de câteva minute. De câte ori venea aici pentru a se întâlni cu colegii săi care se ocupau de istorie, îl încerca un sentiment de furie mută privind imensul câmp de ruine bătut de vânturi şi praf radioactiv, murdărit de ploile zilnice de cenuşă, ţinut în beznă de norii groşi, grei şi otrăvitori, care nu se mai destrămaseră complet de zeci şi zeci de ani, de la cel de al treilea război mondial... Şi aşa era tot Pământul! Ioan nu se consolase cu asta, ci, dimpotrivă, revolta şi disperarea sa creşteau. O civilizaţie genială, sensibilă, valoroasă, în care intraseră morbii crimei şi ai lăcomiei, distrugând-o aşa cum avertizase Apocalipsa Sf. Ioan cu peste 2000 de ani în urmă. Ioan îşi aducea aminte înfiorătoarele momente ale cataclismului care schimbase radical evoluţia omenirii. Avusese loc în ultima zi a anului 2006. Ioan, pe atunci tânăr, se afla în metrou, în drum spre casă. Criza mondială izbucnise de câteva zile, o dată cu distrugerea Tel-Avivului de către arabi şi cu ocuparea Finlandei, Norvegiei şi a Poloniei de către Armata Roşie sovietică. Pe deasupra, un submarin atomic rusesc dispăruse în mod suspect în Triunghiul Bermudelor, iar Washingtonul fusese somat să-şi recunoască amestecul în această afacere. Şi deşi se sperase în victoria raţiunii, fără nici un anunţ prealabil, conflictul final izbucnise, demenţa distrugerii punând stăpânire pe tot globul. Trenul în care era Ioan se oprise, în beznă, într-o staţie în care tocmai intrase. Pasagerii fuseseră calmi la început, însă când solul începu să vibreze şi se auziră bubuituri înfundate, iar flashuri orbitoare le răniră ochii, înţeleseră tragicul adevăr şi intrară în panică. Trenul porni exact în clipa în care un torent de foc, dărâmături şi maşini contorsionate răbufnea în staţie dinspre exterior; prinse viteză afundându-se în tunelul care se zbătea în toate direcţiile, iar bucăţi de beton cădeau pe acoperişul vagoanelor şi spulberau geamurile... Urmă un şoc violent, iar Ioan zbură prin vagon, în beznă şi haos. Intraseră cu toată viteza într-un alt tren, deraiat. Răsunau urlete acoperite la intervale neregulate de detunăturile ce veneau de afară, totul pe fondul unui val de căldură înăbuşitor. Atunci avusese primele senzaţii

ciudate; auzea mii şi mii de glasuri, ca şi cum s-ar fi aflat pe o câmpie plină de oameni înspăimântaţi. Simţea arsuri şi lovituri, auzea rugăciuni şi blesteme, vedea imagini de coşmar, zgârie-nori dispărând în nori de foc şi poduri uriaşe smulse din pământ şi zburând dezmembrate peste oraşe în flăcări... Viziunile încetară şi cineva îl ajută să iasă de sub cadavre. Ioan era ud de transpiraţie, lovit peste tot, cu sânge pe faţă şi dureri în tot trupul, dar măcar era în viaţă. Aerul era fierbinte şi sufocant. Toţi supravieţuitorii se strânseră într-o porţiune mai puţin afectată a trenului. În timp ce discuta cu cineva, Ioan auzi, uimit, un radio: „...guvernului au decretat starea de urgenţă. Se pare că oraşele ţării au fost distruse în proporţie de cel puţin 80%...", apoi texte asemănătoare în alte limbi; nu reuşi însă să localizeze aparatul... Tunelul era surpat în ambele părţi, făcându-i prizonierii unei porţiuni de vreo doi kilometri, dar salvându-i de la o moarte sigură în cuptorul radioactiv de afară. Şirul surprizelor lui Ioan continuă nu după mult timp. Fără să fie sigur dacă de fapt nu murise şi se afla pe lumea cealaltă, reuşi să scoată toate cioburile înfipte în faţa unui bărbat, dar fără să le atingă, apoi ridică în aer un bolovan de cel puţin trei sute de kilograme, doar privindu-l. În curând, supravieţuitorii realizară că pot comunica telepatic, au darul telekineziei, al vindecării, al levitaţiei... Erau haruri minunate, dar în condiţiile date îi umplură de spaimă. *Ce se întâmpla cu ei?!*

...Au fost salvaţi de un comando militar, care îi transportă, prin tunel, într-un adăpost antiatomic. Anii trecură; civilizaţia Pământului nu mai exista. Ioan înţelesese deja că viziunile avute în clipa exploziilor atomice fuseseră telepatice, iar radioul acela din vagon fusese chiar mintea sa, care captase şi decodificase emisiunile unor posturi rămase ce mai transmiteau încă.

Dar de ce? Erau efectele nebănuite ale unei arme psihotronice ultrasecrete? Nimeni nu ştia. Cert este că pruncii născuţi după război moşteneau aceste capacităţi extraordinare, ba chiar păreau şi mai înzestraţi: erau imuni la radiaţii, capabili să vindece orice boală şi să vadă în întuneric, se dezvoltau mult mai rapid, ca în poveşti... Şi totuşi, care era motivul acestei minunate schimbări, petrecută însă atât de târziu? O dată cu trecerea anilor, apărură voci care susţineau că lumea nu fusese victima unui război absurd, ci beneficiara unei euthanasii planetare, ce anihilase tot răul din lume...

Între timp, ajunse pe fundul puţului şi porni pe culoarul care ducea către bunker; atmosfera viciată de afară era încă periculoasă pentru cei născuţi înainte de război. Păşind prin culoarul întunecat, Ioan era mai chinuit ca niciodată de enigma harurilor primite de supravieţuitorii dezastrului...

...Se pomeni în genunchi, privind stupefiat lumina aceea orbitoare şi *nefirească* ce invada culoarul, venind către el. Dar nu era lumină; era mai mult decît atât. Era o dezvelire a tuturor lucrurilor din jur, a culoarului, a bunkerului, a oraşului ruinat, a Terrei întregi devastate de războiul atomic, devenită TERRATOMICA, NUCLEAR EARTH, NUCLEARTH... a lumii, a întregului univers, cu cele văzute şi cele nevăzute, şi cu cele nici măcar bănuite... şi când lumina a scăldat *totul* în claritate şi înţelegere, Ioan îşi dădu seama că tot universul e în mintea sa, iar mintea sa e doar o particulă infimă a universului, şi el e egal cu universul! Şi lumina îi vorbea, dar nu prin cuvinte, nu prin umbrele lucrurilor, ci prin lucrurile înseşi, pe care nu le vedea niciodată cu adevărat...

...Apoi, peste numai câteva clipe, mergea năuc spre uşa bunkerului. Străfulgerarea aceea uluitoare trecuse, dar îi răvăşise trupul şi mintea şi sufletul... deoarece *acum avea răspunsul la enigma care-l obseda de 72 de ani încoace.* Percepea gândurile şi cuvintele prietenilor săi, dincolo de zid:

– Am avut o experienţă tragică, spunea Nicolae. Tocmai primeam avid cunoştinţe dintr-un manual de fizică, pe care omul meu de legătură îl citea, iar eu i-l „sorbeam" în acelaşi timp. Brusc, s-a întrerupt, apoi mintea sa a licărit câteva clipe şi am auzit gândul şi cuvintele lui: FUGI,

EUGENIA!, după care am simţit o durere groaznică în cap şi legătura s-a întrerupt...

– Mi–a vorbit Dumnezeu, spuse Ioan păşind transfigurat în cameră, şi toţi tăcură, simţind un fior de-a lungul şirei spinării, indus reciproc şi reverberat la nesfârşit. Auziseră şi de alte cazuri, dar nu puteau fi siguri că era adevărat. Prieteni, rosti Ioan, Domnul mi-a vorbit chiar adineauri, pe culoar: „Ştiu că vă simţiţi vinovaţi pentru moartea celorlalţi. Ştiu şi că sunteţi curaţi şi pregătiţi pentru a afla de ce *aţi fost aleşi*. Omul e mic, neînţelegător şi grăbit. Pe de altă parte, este inteligent, născut să fie bun, blând şi iubitor şi să cunoască lumea în care trăieşte. De aceea vă voi dezvălui tâlcul întâmplărilor din ultimul secol." Ei bine... Fondul, cum îl denumim noi, sau Sfântul Duh, este inepuizabil, indestructibil, însă finit. Atunci când a fost creat, era destinat divizării sale în minţile unui număr limitat de oameni...

– Cei 144.000 de aleşi din Apocalipsă?

– Sau poate numai Adam şi Eva, cine ştie?! Cert e că omul s-a înmulţit însă mult mai mult, şi de aceea Fondul s-a „diluat" atât de mult, încât a dat naştere la efecte negative: răutate, lăcomie, ură... Cu cât era mai diluat, cu atât omenirea trecea prin clipe mai grele. Nu se ştie că după fiecare mare catastrofă (adică reducere a numărului de „abonaţi"), omenirea făcea câte un salt important? De exemplu, epidemia de ciumă care a ucis o treime din populaţia Europei, în 1347, a fost urmată de Renaştere; primele două războaie mondiale, cu aproape 100 de milioane de victime, au fost urmate de creşterea exponenţială a cunoştinţelor tehnice şi ştiinţifice... Cu alte cuvinte, „ne venea mintea la cap" – o expresie profundă! La sfârşitul secolului XX, realizările sclipitoare ale geniului uman, începând cu drepturile omului şi terminând cu informatica, precum şi ajutorul decisiv dat de filosofie fizicii atomice în elaborarea Marii Teorii Unificate, păreau să fi făcut din om o fiinţă superbă... Şi totuşi, nu era chiar aşa. Nebunia uciderii, a războaielor religioase, a ştiinţei folosite pentru distrugerea planetei însăşi, a otrăvirii mediului, dovedea că saltul spre o treaptă superioară era încă departe. Şi atunci, a fost nevoie de încă o sporire a diluării. Potopul nostru a fost al treilea război mondial! Înţelegeţi?! Ni s-au dat aceste puteri pentru a o lua pe drumul cel bun. Ţineţi minte cum vă veneau puterile acestea minunate, chiar în timpul deflagraţiilor atomice? Miliarde de oameni dispăreau în clipele acelea. Numărul de „abonaţi" la Fond scădea, iar acesta intra întărit în receptoarele noastre: creierele, „hardul" minţii noastre. Acum, suntem ca patriarhii biblici: trăim sute de ani şi – poate cea mai importantă schimbare, ceva ce-i fusese refuzat civilizaţiei industriale – vorbim cu Creatorul, cu Inefabilul... Fondul a fost reconcentrat în minţile noastre, ale Aleşilor – pentru a o lua de la capăt pe drumul cel bun!

E P I L O G

Discuţia aceasta a avut loc la 74 de ani după ce Kurt Neurand, Evghenia Stepanova şi Vasili Balanev, acuzaţi de trădare împotriva puterii neosovietice, au fost arestaţi şi executaţi pe loc în spitalul din Jasch; la 89 de ani după ce peste 1000 de oameni au fost asasinaţi în România, în văzul lumii, apoi uitaţi sau chiar batjocoriţi... şi lista poate continua mai departe, în trecut, cu Hitler, Stalin, Custer, Francisco Pizzaro, Irod şi mulţi alţii, şi înapoi la Hiroshima şi Nagasaki... la NUCLEARTH.

TIMONS ESAIAS

LOCUL PRĂBUŞIRII

Desen de Romeo Castan

Când viscolul îl surprinse singur pe acea parte a muntelui, la aproape 2500 de metri altitudine, Lambert îşi dădu seama că stătuse prea mult.

În mai puţin de o jumătate de oră, soarele se transformase în ninsoare deasă. Cu gândul la şansele de a-şi menţine poziţia, vremea nu reprezentase o prioritate. I se spusese să fie atent spre vest, căci se apropia iarna, dar treburile îl prinseseră pe creasta de est. Acum furtuna îl lovea dintr-o parte.

Îşi petrecuse ziua încercând să desluşească locaşuri din munte care, cu patru mii de ani în urmă, ar fi putut reprezenta popasuri. Acum încerca să găsească propriul loc de popas, pe care şi-l stabilise doar cu câteva ore înainte. Încerca să-şi salveze viaţa.

Temperatura scăzuse ameninţător, la două minute după ce norii începuseră să se strângă deasupra crestei. Plecat doar în pantaloni scurţi, începu să simtă răcoarea care îl trezi rapid din reveria speculaţiilor arheologice. Îşi verifică trusa cu instrumente, observând uimit cum lichidul termometrului cobora vizibil. Presiunea barometrică rămăsese extrem de scăzută încă de dimineaţă. Îşi scoase puloverul din sac, acelaşi pe care îl purtase în Tibet, şi-l trase peste cap, cu mişcări încă lente. Apoi porni cu paşi iuţi spre locul de popas, care se afla la aproximativ cinci kilometri în urmă, dacă ţinea cont de marcaj.

Acum bătăile inimii i se acceleraseră supărător de mult şi trebuia să respire pe gură. Urcuşurile şi coborâşurile îi solicitau articulaţiile. Adierile răcoroase care îi atingeau picioarele îl făceau să tremure şi să renunţe la paşii mari, regulaţi.

După numai un kilometru şi jumătate temperatura ajunsese la zero grade, cerul se schimbase într-un albastru-negru urât şi rafale de fulgi de zăpadă loveau printre copaci. Pe la jumătatea drumului, ninsoarea îl împiedică să mai vadă cortul al cărui portocaliu strident era inutil în astfel de condiţii. Când mai avea de parcurs doar vreun kilometru şi jumătate trebui să se oprească şi să-şi pună şi celelalte două cămăşi şi a doua pereche de mănuşi: toate hainele pe care le avea. Termometrul ajunsese la minus, barometrul era în scădere şi vântul se înteţise. Aruncându-şi sacul pe umăr, observă că urmele deja îi dispăreau.

După zece minute pierduse marcajul.

Zăpada moale şi pufoasă continua să se depună cu repeziciune. Vântul stârnit cobora drept spre poalele muntelui, trecându-i prin haine, îngheţându-i partea stângă a feţei. Putea să vadă doar la un metru în faţă, uneori şi mai puţin, şi era tot mai greu de spus dacă urca sau cobora. Zăpada se depunea în troiene lângă trunchiurile copacilor, modificând unghiurile faţă de sol. Disperat, încerca să se ghideze după direcţia vântului, lăsându-şi partea stângă expusă şi sperând că astfel va reuşi să continue să meargă paralel cu creasta.

După câteva minute intră în defileul care trecea prin locul de popas C. Faţa îi devenise ca o mască, iar braţele şi picioarele începuseră să-i amorţească. Nu mai simţea sacul pe umăr şi nu-şi putea da seama dacă se afla mai sus sau mai jos faţă de locul de popas. Hotărî să urce, pentru că dacă întâi ar fi coborât, probabil n-ar fi avut apoi puterea să urce înapoi.

Se felicită că putea să mai gândească în asemenea condiţii. Acest gând îi trecea mereu prin minte. Iar şi iar. Câtă isteţime! Câtă isteţime!

Totuşi, direcţia era greşită şi el ajunse lângă stânca abruptă de unde începea defileul. Ezită, neputându-se hotărî ce să facă. Gândurile i se învălmăşeau prin minte. Cum ajunsese stânca aceea în drumul lui?

Era în dilemă.

Bâjbâind timp de câteva minute, o nehotărâre desprinsă dintr-un coşmar, se hotărî să se întoarcă spre defileu. Stâncile expuse eroziunii erau complet acoperite de zăpadă; doar diferenţa de înălţime dintre copaci şi arbuşti marca drumul. Vizibilitatea scăzu până ce putu să mai vadă doar la trei sau patru copaci în faţă; dorea să iasă din defileu, enervat de dificultatea mersului pe lângă stâncile ascunse.

Întunericul îl trăgea la somn şi ochii lui, mijiţi de frig, se închideau tot mai des şi mai mult. La un moment dat îi deschise brusc, dându-şi seama că nu mai putea

vedea defileul. Nu-i mai rămăsese nimic altceva de făcut, decât să o ia la vale poticnindu-se, cu vântul care bătea din spate, luptându-se cu moleşeala. O pauză scurtă părea a fi o idee bună, totuşi.

Ar fi trecut chiar pe lângă cort, dacă nu s-ar fi lovit de frânghia de rufe întinsă de-a latul luminişului.

După zece minute, primusul îndepărtase răcoarea din cort. Degetele amorţite şi faţa aproape sloi îl usturau, semn că nu degeraseră. Pe când se străduia să-şi prepare o cacao fierbinte, îşi dădu seama că ziua deja trecuse, deşi orele nu erau înaintate.

Zăpada se troienea în jurul cortului, îngropându-l şi blocând temporar gura de aerisire. Asta însemna sfârşitul sezonului de săpături. Şi al strădaniei sale de a-şi menţine poziţia. Al carierei lui.

Din când în când, deschidea fermoarul clapei superioare şi peria zăpada acumulată deasupra. Nu era nimic de făcut contra omătului care se aduna în mormane pe părţile laterale şi care ajunsese la o înălţime de aproape un metru. Cea mai mare parte a timpului, continua să-şi privească hainele care se uscau şi să-şi limiteze eforturile. Bău cafea, dar îi lipsea voinţa să citească sau să deschidă radioul.

A treia oră începu cu o huruială neregulată, vocea ameninţătoare a unei avalanşe. Încetă, apoi reveni mai tare şi mai aproape. Nu era o avalanşă, ci un tunet. Furtuna părea să aibă tot arsenalul.

Începu să se simtă din nou cuprins de spaimă, ca şi după-amiază. În cortul îngropat deja în zăpadă, numai imaginea unei avalanşe îl putea îngrijora. Copacii scârţâiau cu zgomot în bătaia vântului – ramurile trosneau sub greutatea primei zăpezi – sugerând posibilitatea unei morţi subite. Dacă adormea şi gura de aerisire era astupată de ninsoare?

Simţindu-se dintr-o dată singur şi din nou vulnerabil, gândurile i se întrerupseră brusc la auzul unui sunet ce părea vibraţia unei corzi de pian rupte.

Ar fi trebuit să recunoască zgomotul, pentru că odată stătuse într-un muzeu situat pe un vârf de deal într-o zonă bântuită de furtuni. Clopotniţa muzeului era punctul cel mai înalt pe o rază de câţiva kilometri în jur, iar paratrăsnetele erau folosite în mod constant, totuşi nu auzise sunetul de carte de telefon sfâşiată care precede o lovitură iminentă. Preludiul unei lovituri exact deasupra capului este plesnitura puternic disonantă a unei sârme.

Încă se mai întreba unde ar putea fi pianul, când bubuitura unui tunet mătură în plină forţă versantul, asurzitor şi copleşitor, făcând să cadă acoperitoarea peste lampă şi scufundând cortul în întuneric. Cu urechile ţiuindu-i, se gândi, dezmeticit:

– Oh... Aşa e... Fulgere!

Bâjbâi după lampă şi închise gazul. După ce găsi bricheta, se hotărî să aerisească interiorul şi verifică dacă furtuna nu distrusese ceva, înainte de a aranja acoperitoarea cortului.

Deschise fermoarul clapei, cât să scoată capul şi aruncă o privire în jur. Întunericul de smoală era străpuns la intervale de câteva secunde de lumina orbitoare a fulgerelor ce luminau tot versantul şi culmea învecinată pe o lungime de zece kilometri. Încă mai fulguia, dar în aer plutea liniştea caracteristică sfârşitului de furtună. Nu putea vedea nici o stricăciune în jur, deşi arunca priviri sfredelitoare la fiecare sclipire de fulger.

Nu se simţea miros de ars în aerul proaspăt şi încărcat cu electricitate, aşa că presupuse că trăsnetul lovise stâncile undeva mai sus.

Tocmai închisese clapa, când l-a zărit.

O sclipire de fulger incendie fundalul de nori şi un avion ţâşni în aerul pur, îndreptându-se spre sol; era un avion mare, un 747 sau un Airbus. Păru că are doar o uşoară deviere înainte să se izbească de panta muntelui şi să se fărâmiţeze în bucăţi, părţi din fuselaj rotindu-se şi risipindu-se în toate direcţiile. Se zăriră câteva scântei, sau poate semnalizatoare luminoase, dar nu se vedeau flăcări.

Rămăsese privind îndelung spre acea parte a muntelui, cam o jumătate de minut, surprinzând sclipiri intermitente la locul accidentului, când un gând îl străfulgeră.

– La naiba! spuse el, simţind nevoia să spună ceva. Iată-mă în faţa faptului împlinit!

Se înfioră, simţind în acelaşi timp o puternică dorinţă ca vreo zeitate să dea timpul înapoi, să reia acel moment şi să lase avionul să treacă lin pe deasupra crestei şi să ajungă acasă.

În loc să i se împlinească dorinţa, un fulger izbucni ca o suliţă în zig-zag dintr-un nor în mişcare şi lovi sfărâmăturile, apoi altul, şi altul, şi încă unul. Totuşi, încă nu se vedeau flăcări, iar luminile abia perceptibile dispăruseră. Se aşeză pe vine, înfuriat de comportarea nemiloasă a furtunii.

Trase fermoarul clapei, lăsând afară îngrozitoarea tragedie; dar de îndată ce făcu acest lucru, mintea lui, care lâncezise toată ziua, deveni brusc lucidă, trecând în revistă alternativele. Distanţele până la cea mai apropiată şosea, până la cel mai apropiat oraş şi până la radio-emiţătorul din popasul principal – toate se transformară rapid în calcule pentru lupta cu timpul. Şi-ar putea face nişte schiuri? Popasul principal o fi vizibil în zăpadă? Drumul pentru transportul buştenilor, care nu mai fusese folosit de trei ani, ar putea fi totuşi folosit? I-ar trebui mai mult de două zile?

Într-o clipă îşi dădu seama că nu se putea aştepta la nici un ajutor din afară. Trebuia să se bazeze numai pe el însuşi.

Locul accidentului marca mijlocul curbei de la capătul versantului, chiar sub Pintenul Vechiului Castel. Poate la vreo şase kilometri. Avionul intrase chiar în şirul de copaci din zona aceea, ceea ce însemna că se afla la vreo două sute de metri deasupra lui. Îi va trebui ceva timp să ajungă până acolo prin zăpadă, dar nu era imposibil.

Verificarea hărţilor la lumina lanternei îi confirmă presupunerile. Revenirea la locul de popas principal sau coborârea erau soluţii mai mult proaste decât inutile. Pe oricare din căi, s-ar fi deplasat greu în întuneric şi ar fi putut greşi sensul drumului pentru transportul buştenilor, sfârşind exact în valea care nu trebuia.

– Asta simplifică lucrurile, decise el. Acum, ce să iau?

Locul de popas C nu era atât de bine dotat precum cel principal, dar în fiecare lună studenţii voluntari urcaseră cutiile cu provizii şi le coborâseră pe cele cu gunoi. Tocmai trecuse prin popasul B cu o zi în urmă, deci, teoretic, acolo trebuiau să se afle provizii pentru o lună. De fapt, estimarea aceasta era puţin greşită. Copiii se zăpăciseră şi lăsaseră la popasul C o ladă cu conserve de ton în plus, în loc de una cu combustibil.

Vremea ridica alte probleme. Ca să pornească mai repede, ar fi trebuit să ia trusa medicală, un cort, ceva alimente şi să plece. Dacă vor mai veni câteva rafale de furtună, ceea ce era foarte probabil, nu s-ar mai fi putut întoarce să mai ia şi altceva. Cel mai bine era să fie pregătit pentru orice eventualitate, astfel încât să facă un singur drum.

Aşa că luă totul.

Strângând cortul, care avea o podea din prelată tratată, îl puse deoparte. Încărcă sacul la capacitate maximă, apoi puse ce-i mai rămăsese în cutiile pentru rachete militare, ce reprezentau principalul mijloc de transport în tabără. Aşezate în lăzi şi stivuite câte două, se potriveau perfect peste cortul pliat şi împachetat. Lăsând în afară colţurile şi trecând părţile laterale peste cutii, obţinu un pachet de aproape un metru optzeci lungime şi un metru douăzeci lăţime, legat cu frânghiile cortului.

Trecu vreo cincisprezece metri de coardă de alpinism prin cârligele din colţuri, obţinând un fel de sanie, la care se putea înhăma. Terminând pregătirile, se sculă, trecu harnaşamentul din frânghie peste piept şi porni la drum.

Furtuna încetase complet după câteva minute de la prăbuşirea avionului, dar ninsoarea reîncepuse. Nu văzuse nimic din locul accidentului, cât timp împachetase şi nici acum nu vedea. Prima parte a drumului îl ţinea ascuns după o culme a versantului, aşa că, orice s-ar fi întâmplat acolo sus, el n-ar fi putut şti. Doar dacă nu s-ar fi auzit zgomot.

Era bine echipat, astfel încât să poată înfrunta frigul. Înfofolit într-o haină groasă de iarnă, cu două perechi de şosete, mănuşi şi glugă se simţea asigurat contra orice, exceptând o avalanşă. Căra după el şi adăpostul pentru cazuri de urgenţă, dacă lucrurile s-ar fi agravat intolerabil. În

curând, vântul aproape că se linişti complet, iar fulgii de zăpadă cădeau acum lent, dar constant. Îi era mai uşor acum să înainteze, decât atunci când vântul bătea din faţă, iar zăpada reflecta destulă lumină din jur, astfel că nu era necesar să folosească lanterna.

Mai prost era cu greutatea şi cu urcuşul. Reuşise să încarce sacul cu aproape treizeci de kilograme, iar cutiile cu rachete militare aveau cam patruzeci de kilograme. Chiar şi trăgându-le pe zăpadă, era un efort; târându-se prin neaua afânată care îi venea când până la genunchi, când până la talie, fiecare metru cu care avansa îl plătea din greu. Se hotărâse să împartă urcuşul în etape; mergea în sus până de abia mai putea respira, apoi se deplasa în dreapta, menţinându-se la acelaşi nivel, timp de cincisprezece minute. Se odihnea câteva minute, mesteca nişte caise uscate, apoi reîncepea să urce.

Gândurile i se îndepărtaseră de la tragedie. Revăzu în minte zădărnicia explorărilor lui din acest sezon. Nici măcar un indiciu, nimic care să justifice extinderea săpăturilor în primăvară. Nu-şi putea susţine poziţia. Probabil va rămâne fără slujbă la sfârşitul anului universitar.

Cizmele începuseră să-l strângă, zăpada care se topea umezea şireturile.

Dacă s-ar fi dus la Kansu, aşa cum planificase, se gândi el, cizmele i-ar fi crăpat de căldură. Dacă nu s-ar fi anulat călătoria în ultimul minut, din cauza politicii chineze, lăsându-l să se zbată pentru alt proiect de arheologie chineză, care să justifice finanţarea... Dacă...

Aşa că, se terminase cu cariera lui. Ar fi putut la fel de bine să tragă după el o încărcătură de conserve de ton pe munţii din Columbia Britanică.

O clipă, doar o clipă, îşi dădu seama că, dacă îşi rupea un picior în această excursie, rana s-ar fi agravat şi pentru el ar fi fost mai bine să rămână în cort, decât să plece, căci ar fi putut chiar muri acolo sus. Alungă acest gând.

Frânghia nu părea să stea fixă peste pieptul lui; aluneca de-a lungul traheei, când o trecea peste un umăr şi peste celălalt braţ, sau cădea brusc până la talie, când o trecea peste ambele braţe. Chingile sacului îi apăsau umerii la fiecare pas, trăgându-l înapoi în urmele pe care le lăsase în zăpadă. Puse din nou peste umăr, făceau ca clavicula să-i pulseze dureros, în timp ce o altă durere îşi făcea simţită prezenţa în capul femurului, ce pocnea la răstimpuri atât de tare, încât lui i se părea că aude un ecou din zăpadă. Schimba mereu poziţia frânghiei.

Drumul începu să fie presărat de bolovani destul de mari ca să se vadă din troiene, cei mai mulţi având pete de zăpadă în vârf. Păreau unii dintre studenţii lui, cu tunsori extravagante. Trebuia să-şi croiască drum printre ei, ceea ce-i încetinea ritmul, întrerupând avântul saniei.

Începu să vorbească cu sine însuşi, după ce bolovanii se mai răriseră pe drum, spunând orice lucru prostesc care-i trecea prin minte, pentru a se îmbărbăta. Reveni la scopul deplasării lui, doar pentru a-şi păstra încrederea că va reuşi; îşi imagină o serie de alternative privind acţiunile sale când va ajunge acolo. Repetă în minte toate indicaţiile de prim-ajutor pe care şi le amintea, apoi trecu în revistă cazurile medicale pe care le cunoştea, sau pe care credea că le cunoştea, inclusiv tratamentele pentru lepră şi beri-beri.

Din când în când îşi permitea să recunoască faptul că toate vor fi inutile, practic vorbind.

În adâncul inimii avea sentimentul că va găsi oameni pentru care nu mai era nimic de făcut. Va aprinde un foc de semnalizare.

Totuşi, va fi bine. Va fi făcut un efort eroic. Având în vedere o încercare mai veche.

În viaţa lui existau câteva lucruri cu care se mândrea, dar regretele îi umbriseră întotdeauna succesele. Chiar şi acum, înotând prin zăpadă, evitând obstacole, realiză că revedea din nou lista de ocazii ratate. Oportunităţi pe care nu le valorificase. Şanse pe care le ocolise. De atâtea ori, cu un mic efort în plus, doar cu ceva mai multă hotărâre, lucrurile ar fi stat cu totul altfel.

Dar de data aceasta nu se mai întâmpla la fel. Nu-şi va încărca propria conştiinţă cu moartea celor din avion, pentru tot restul

vieţii; nu se va trezi noaptea, ani în şir de acum înainte, întrebându-se dacă vor fi fost supravieţuitori şi dacă cortul şi cutiile de conserve de ton i-ar fi salvat.

Pornise deja.

Reuşise să treacă de copaci după ora unu noaptea.

Liziera de pe această parte a muntelui avea legătură mai mult cu acţiunile de drenare şi de împiedicare a rostogolirii stâncilor, decât cu altitudinea. Copăceii din ce în ce mai mici, specifici tundrei, fuseseră înlocuiţi cu arbori tineri, de cel mult zece metri înălţime, ce constituiau şiruri neregulate în combinaţia de grohotiş şi pajişti care urca până la baza pintenului de stâncă, sfârşind în bolovani.

O dată ieşit dintre copaci, lucrurile au mers mult mai repede. Reuşea să tragă în mod constant cortul-sanie, care se afunda în zăpadă atât cât era necesar pentru a nu mai aluneca înapoi pe pantă.

Stratul de zăpadă era mai subţire aici, dar o ridicătură de pământ continua să-i ascundă vederii locul impactului.

Trăgea mai uşor sacul, dar era o uşurinţă perversă, care îl făcea să se prăbuşească, să cedeze. Picioarele îi tremurau din cauza efortului şi el se apleca şi mai mult în faţă, sperând ca muşchii coapselor să-l ajute, în timp ce arunca priviri spre dreapta, la răstimpuri, pentru ca vederea copacilor să-i ridice moralul.

Se târa de câteva minute prin zăpadă, cu capul în jos, când un zgomot ciudat trecu prin straturile de glugi ce-i acopereau urechile. Oprindu-se, privi în jur şi văzu fragmente din avionul prăbuşit şi corpuri de copii împrăştiate prin zăpadă.

Stătea acolo, copleşit, uitând de propria epuizare şi de răsuflarea-i întretăiată. Reuşise. În faţa lui se vedeau lumini şi supravieţuitori.

Lăsând jos harnaşamentul şi aprinzând lanterna, se îndreptă spre luminile concentrate într-una din secţiunile epavei. Depăşise două sau trei corpuri, când cineva observă lumina lanternei lui şi coborî să-l întâmpine.

Îşi dădu seama că toţi erau copii. De fapt, nu chiar copii şi nu de pe această planetă – dar nu vroia să se gândească la asta chiar acum.

– Salut! spuse el nu foarte tare, pentru că sunetele se auzeau bine în aerul rece şi liniştit; şi pentru că acolo erau nişte morţi. Cum aş putea să vă ajut?

Micuţa persoană, cu forma-i ciudată ascunsă sub o uniformă cu glugă, se opri la câţiva metri distanţă şi rosti ceva de genul:

– Silahm.

Arabă? Ebraică?

– Eu vorbesc numai engleza, se scuză el. Engleza.

Nu considera că tibetana şi dialectul newari pe care le ştia la nivel de conversaţie meritau menţionate în condiţiile date.

Supravieţuitorul mormăi ceva în glugă, ca şi cum ar fi folosit un radio şi flutură o mânecă, indicându-i să urce până la sfărâmături. Aprobând din cap, porni în direcţia respectivă.

Încă doi supravieţuitori coborau spre ei, arătând în mod clar că sufereau din cauza zăpezii. Dacă n-ar fi fost atât de obosit şi împovărat de sac, şi-ar fi lăsat cu uşurinţă în urmă ghidul.

Unul dintre cei doi care se apropiau, a cărui uniformă părea verde închis în luminile ce clipeau, vorbi primul.

– Vorbiţi engleza, nu-i aşa?

Avea un accent pe care nu-l putea localiza cu precizie.

– Da. Am venit să vă ajut.

Micuţul îl măsură o dată cu privirea rapid, din cap până-n picioare, ca un sergent la o inspecţie, apoi ridică din umeri, resemnat.

– Într-adevăr, avem o mare problemă aici, spuse el, întorcându-se pentru a-l conduce spre lumini. Aveţi vreo sursă de căldură?

– Doar un primus şi două lămpi Coleman, dacă vor fi de folos. Nu prea am combustibil, dar va ajunge pentru aproape o zi.

Călăuza, căci aşa se hotărâse să-l numească, îi aruncă o privire peste umăr. Trăsăturile lui de extraterestru aveau o ex-

presie indescriptibilă, aproape înfricoşătoare.

– Noi nu putem trăi în frig, spuse. Toate aparatele noastre de încălzire sunt alimentate de la condensatori electrici. Aceştia au fost atinşi de fulgere.

Ochii şi inima i se umplură, ştiind că venise la locul potrivit în momentul cel mai important.

Luminile izvorau dintr-o secţiune a epavei care părea a fi o cabină pentru pasageri. Pereţii despărţitori, lungi de aproape trei metri, erau deformaţi, dar încă se mai ţineau la capete. O improvizaţie de baracă. Cincisprezece supravieţuitori se înghesuiau înăuntru, unii evident în stare proastă. Câţiva ochi se întoarseră spre noul sosit, pe când el se înclinase neîndemânatic să intre pe „uşă“, dar cei mai mulţi priveau în gol, şocaţi sau disperaţi.

– Să începem cu căldura, spuse el.

Îi făcură loc să-şi lase jos rucsacul şi observară în tăcere ritualul asamblării lămpii şi al aprinderii focului. Se simţea puţin ca un magician, sau ca un preot. „Priviţi-mă. V-am adus focul.“

Lampa se aprinse din prima încercare. O reglă până când flăcările căpătară culoarea albastră, apoi aşeză sita de încălzire. Privitorii aprobară într-un glas.

Retrăgându-se de lângă lampă pentru a le face loc, observă că toţi supravieţuitorii se strânseră instantaneu în jurul ei. Nu ca nişte primitivi, totuşi. Cei mai puţin îmbrăcaţi stăteau cel mai aproape, iar răniţii fuseseră aduşi lângă ei.

Unii se întoarseră spre el şi-i strânseră mâna.

Aşezându-se lângă un perete despărţitor mai îndepărtat, care părea neobişnuit de flexibil, îi privea încălzindu-se. Cei care puteau sta în picioare aveau o poziţie stranie, ca nişte scrimeuri în gardă. Haină Verde veni şi se aşeză lângă el.

– Pe haina dv. scrie „Lambert“ deasupra buzunarului. Acesta vă este numele?

– Da. Tim Lambert.

– Mulţumesc, Lambert. Eu mă numesc Ontush.

Tim îl salută scurt.

– Pari foarte obosit, Lambert. Vii de departe?

– Am văzut accidentul.

Îi explică de ce nu putuse aduce mai multe ajutoare. Ontush păru nefericit la posibilitatea ca furtuna să dureze câteva zile.

Încă trei se apropiară, vorbind cu Ontush în limba lor necunoscută. Era surprins cât de refăcuţi arătau deja, apoi îşi aminti de propria-i transformare din după-amiaza aceea.

– Am început ziua asta în pantaloni scurţi! râse el.

– Poftim, Lambert?

– Scuză-mă. Nimic... Ce facem acum?

– Trebuie să încercăm să-i aducem pe ceilalţi la căldură. Nu vor mai rezista mult în frig.

– De ce nu mi-ai spus?

Ideea că mai existau şi alţi supravieţuitori era un reproş dureros şi el se rostogoli pe genunchi într-o singură mişcare. Trăgându-şi mănuşile şi glugile, îi urmă pe cei patru în noapte.

După numai câteva minute îşi dădu seama de adevărata problemă. Patru fiinţe din acestea abia puteau mişca o singură victimă. Aceasta însemna ore întregi de efort. În tot acel timp după prăbuşire, putuseră fi salvaţi doar doisprezece supravieţuitori.

Pe de altă parte, el îi putea căra ca pe copii, ceea ce şi începu să facă. Cântăreau între zece şi cincisprezece kilograme. Ontush îi indică pe cei care puteau fi salvaţi, iar el îi cără în baracă.

– O s-aduc cortul! strigă Tim după câteva drumuri, îndreptându-se spre poalele culmei.

– Lambert! Pleci?

Era unul dintre cei al căror nume nu-l ştia.

– Nu. Aduc nişte lucruri de jos.

Micuţul îl urmă cum putea mai bine, dar deja se încurcase în harnaşament şi-l trăsese pe jumătate înapoi, înainte ca ei să se întâlnească. Numele lui era Hix şi pe când mergeau împreună îi arătă alte victime din apropiere. Le luă şi le puse pe sanie. Nu dădeau nici un semn de viaţă, iar una era în mod evident moartă.

Hix se scuză pentru lipsa lor de forţă.

– Noi nu prea putem mişca lucruri.

Doisprezece dintre ei, lucrând împreună, au putut curăţa zăpada ca să aşeze cortul, în timp ce el dezlega cutiile de rachete şi le stivuia pe o latură. În mod evident, căldura făcea minuni; treizeci sau chiar mai mulţi dintre ei se ridicaseră sau începeau să-şi revină. Mulţi dintre cei pe care îi cărase înăuntru, fiind încredinţat că erau doar corpuri neînsufleţite, şedeau acum în jurul lămpii, conştienţi şi atenţi în jur.

După ce instală cortul şi agăţă un felinar în interior, găsi şi micul cort octogonal folosit uneori pentru vizitatori şi-l montă şi pe acesta. Puse înăuntru două lămpi pentru instalatori, aşezate într-un tomberon, pentru că primusul ar fi însemnat risipă de combustibil într-un spaţiu atât de îngust.

Le mai explică şi calităţile de izolator ale zăpezii, iar Ontush a pus câteva echipe să ridice nămeţi în jurul adăposturilor, în timp ce Tim revenise la munca de aducere în interior a corpurilor. La cel de al treilea drum, îşi aminti de paraşută.

Paraşutele sunt nişte lucruri minunate, mai ales la sol. Agăţate într-un copac şi întinse sunt ca nişte corturi uriaşe. Scoase una şi o deplie peste baracă. Astupă deschizăturile din zona deteriorată a epavei; mai rămăsese încă destul material, pe care îl întinse în faţă cu încă vreo cinci metri. Supravieţuitorii realizară nişte tije telescopice care au putut fi folosite foarte bine ca stâlpi de susţinere a părţii întinse din materialul paraşutei.

Aruncă câteva lopeţi de zăpadă peste material pentru a-l fixa pe sol, apoi privi în jur. Era în zori, sau cel puţin părea că se apropie dimineaţa. Scoţându-şi o mănuşă, descoperi că trecuse de ora nouă, totuşi luminozitatea era slabă din cauza norilor întunecaţi. Încă mai ningea uşor, câte o adiere de vânt mai învolbura din când în când neaua. Vizibilitatea nu era suficientă pentru ca cineva să-i poată găsi.

În preajma lui zăcea o mulţime de victime, iar vederea lor în clarobscur îi reamintea de grămezile de morţi de la Buchenwald. Atunci îi veni o altă idee. Cutiile în care fuseseră paraşuta şi lampa erau goale, aşa că le aşeză spate în spate şi ataşă frânghia de mânere. Obţinu o sanie robustă, cu spaţiu suficient pentru cel puţin patru persoane.

Trecu mai mult de o oră până când reuşiră să strângă toate corpurile din zăpadă. Nu avea nici o idee câţi muriseră şi câţi erau în viaţă, iar priveliştea era înspăimântătoare în semiîntuneric. Totuşi îşi păstră cumpătul, ajutat de echipele de supravieţuitori ce foloseau nişte aparate necunoscute pentru a localiza victimele îngropate sub zăpadă sau ascunse sub sfărâmături.

Nava se prăbuşise într-un mod ciudat. Era lovită pe toate părţile, dar solul nu era brăzdat în jur. De asemenea, nu se vedeau corpuri ciopârţite, ca în imaginile cu prăbuşiri pe care îşi amintea că le văzuse înainte. Era un aparat uşor, care aterizase în mod fericit.

După formă, bănui că în loc de un singur fuzelaj uriaş, nava avusese un fascicul de cilindri paraleli, înconjuraţi de o manta subţire.

Un braţ micuţ îl trase de mânecă. Aţipise în echipamentul de lucru, în picioare. Erau aproape de capătul superior al zonei de grohotiş. Micuţul tovarăş gesticula într-un mod complicat, din care deduse că în sanie se afla ultimul corp pe care-l mai aveau de cărat. Se oferi să-l ducă şi pe el în sanie şi porni spre adăposturi.

Ontush stătea în faţa deschizăturii lăsate după întinderea paraşutei, într-un fel care părea să sugereze concentrarea.

– Vino, Lambert. Trebuie să te odihneşti.

Se contraziseră puţin pe această temă, dar în cortul mic fusese eliberat spaţiu pentru sacul lui de dormit. Smulse promisiunea că-l vor trezi după trei ore. Abia intrase în cort, când se târî din nou afară pentru a se asigura că ei puteau realimenta primusul, dar făcuseră deja acest lucru, singuri, de două ori şi înţeleseseră cum funcţionează lămpile de instalator.

– Te-am urmărit cum ai procedat, Lambert.

Eliberat de funcţiile sale, se întoarse să se culce.

Abia atinse perna, când îşi aminti de mâncare. Scoţând capul pe uşa cortului, spre uimirea celorlalţi trei ocupanţi, strigă către Hix:

– Aşteaptă! Am adus şi mâncare pentru voi!

– Mâncare organică? întrebă Hix. Mâncare pentru cei ca tine?

– Mâncare din cea care se ia în excursii.

– Mulţumim, dar noi nu putem mânca aşa ceva.

Se străduise atâta să care aproape cincizeci de kilograme de conserve de ton...

Au avut înţelepciunea să-l lase să doarmă mai mult. L-au trezit spre sfârşitul după-amiezei, i-au dat de mâncare, i-au făcut cafea şi au convocat o adunare. Şase dintre ei s-au aliniat în micul cort pentru trei persoane, alături de binefăcătorul lor. Se strădui din greu să nu arate ce cafea proastă făcuseră.

– Lambert, începu cel al cărui nume se termina în „ush". Sunt câteva probleme.

Şi chiar erau destule.

I le-au prezentat în ordine. Dacă ei vor cere ajutor, acesta va veni după aproape un an. Pierduseră mai mult de treizeci dintre ei, inclusiv toţi specialiştii în supravieţuire pe Pământ. În anumite locuri se aflau provizii pentru ei, dar cel mai apropiat era la mii de kilometri depărtare. Ar fi putut construi o navă din rămăşiţele epavei, însă soluţia n-ar fi fost aplicabilă în condiţiile date.

Îl uimi ideea că ei ar fi putut face o navă din sfărâmăturile celei prăbuşite, pentru că lui nu i se părea că rămăseseră prea multe părţi întregi. Îi veniră în minte imagini din *Zborul lui Phoenix*, dar avionul acela aterizare aproape intact. Ei îi explicară că astfel de structuri pot fi generate din materiile prime printr-un proces care semăna cumva cu o cristalizare însoţită de o creştere. Totuşi, soluţia nu era aplicabilă, deoarece le lipsea energia. Toţi condensatorii fuseseră epuizaţi.

Problema clasică în cazul unor astfel de accidente: o mulţime de componente risipite în jur şi lipsa ingredientelor cheie, care să le facă utile.

El le-a făcut două oferte. Putea coborî la poalele muntelui, pe jos sau schiind, unde să ceară ajutor; sau putea încerca să coboare tot grupul de pe culme. Apoi ei vor putea căuta, cumva, o bază de unde să se aprovizioneze.

Expresia de pe feţele lor, nu contează cât de extraterestre, îi arătă clar că nu putea fi vorba de un ajutor din exterior. Într-adevăr, i-au explicat, „aveau instrucţiuni să nu se expună unor investigaţii". El intui că sinuciderea era alternativa pe care o aveau în minte.

Frigul îl pătrunsese până la os. Oare ei aveau de gând să-i ceară să asiste la rugul lor funerar, după toată munca pe care o depusese pentru a-i salva? De aceea strânseseră cu grijă toate corpurile?

Se hotărâră să clarifice alternativa construirii unei nave.

– Cât va dura şi de care parte din rămăşiţele epavei aveţi nevoie?

Îşi imagină înfiinţarea unui atelier undeva în vale şi trimiterea unor prieteni după provizii. Va fi complicat, iar gândurile îi erau încă confuze din cauza nesomnului.

– Pentru navă avem nevoie doar de două zile, Lambert. Iar jumătate din ce a mai rămas din navă va fi suficient. Problema este căldura. Lămpile tale ne dau destulă hrană, dar noi nu avem nimic...

– Hrană? întrebă.

Crezuse că bucăţelele cu aspect de cuarţ stratificat erau alimentale lor. La urma urmei, le înghiţeau.

– Da, Lambert, explică Ontush. Poate cuvântul „hrană" te induce în eroare. Aşa cum plantele voastre absorb lumină pentru a trăi, noi absorbim căldură. Energie din spectrul inferior. Înghiţim anumite minerale, dar le metabolizăm prin chimie endotermă, nu exotermă, aşa cum faceţi voi.

Din ceea ce-şi mai amintea vag din biologie, un astfel de lucru nu putea fi posibil. Cum rămânea cu a doua lege a termodinamicii? Dar nu era nici momentul, nici locul pentru lecţii de ştiinţă.

Văzându-l tăcând încurcat, un altul din consiliu interveni, ca pentru a da o

explicaţie suplimentară unui student prea încet la minte.

– Planetă fierbinte, Lambert. Atmosferă groasă. Fără lumină solară.

Corect. Ar fi putut avea sens existenţa unei forme de viaţă care îşi putea menţine temperatura corpului mai scăzută decât cea a mediului şi care poate folosi surplusul de enrgie din jur în beneficiul propriu. Gândurile i s-au întors însă repede la condiţia lor precară. Endoterme în zăpadă. Asta nu era bine deloc.

Îi întrebă ce părţi din epavă puteau fi arse.

– Nici una, Lambert. Nu avem nimic care să ardă în oxigen.

O proiectare bună, dar care acum nu ajuta. Aceasta explica de ce nava nu explodase.

– De câtă căldură aveţi nevoie?

Ar fi putut încerca să ajungă până la locul principal de popas şi să mai aducă gaz.

– De foarte multă. De cincizeci de ori mai multă decât ai adus. Pe frigul acesta, poate de o sută de ori mai multă, sau chiar de două sute de ori. Şi cel puţin 30° C constant.

Nu suna prea rău.

– Pentru ce suprafaţă?

– Oh, la fel de mare ca şi pentru celălalt cort. Majoritatea modulelor au cam doi metri şi jumătate lungime.

O soluţie evidentă îi străbătu deodată creierul obosit.

– Domnilor, aţi oprit lângă o pădure. Aveţi tot combustibilul care vă trebuie.

Clătinară din cap.

– Nu, Lambert. Ne este strict interzis să ucidem forme de viaţă de pe această planetă.

Îşi dădu seama că vorbeau cu toată convingerea.

Iar puţin mai târziu, realiză că, probabil, aceeaşi lege îl proteja şi pe el. Nu avusese timp să se întrebe ce intenţii aveau în privinţa lui.

În momentul acela, singurul lui gând era să-şi pună în aplicare planul de acţiune.

– Ei bine, prieteni, poate că *voi* nu puteţi face asta. Dar *eu* pot, în mod sigur.

Scoase toporul din apărătoare şi despachetă ferăstrăul, coborî spre poalele culmei şi începu să taie lemne de foc.

Îi plăceau copacii. Dacă munca ar fi fost bine răsplătită, ar fi fost încântat să planteze şi să îngrijească copaci. Dar ar fi doborât un arbore într-un minut, dacă astfel ar fi salvat o fiinţă raţională. Aceasta era una dintre ideile lui fixe.

Lăsând primul şir de copaci, pentru a împiedica alunecările de teren, începu să taie copăceii. Toţi erau pini şi brazi, aşa încât chiar şi lemnul verde avea să ardă fără probleme. Nu era timp de căutat copaci uscaţi prin stratul de zăpadă gros de o jumătate de metru. Acel singur şir de copaci lăsat neatins avea să fie unica lui concesie făcută ecologiei. În rest, va tăia toţi arborii ce-i vor ieşi în cale.

Dobora câte patru sau cinci puieţi o dată, apoi îi târa în sus pe pantă, într-un singur mănunchi. Aşeză mănunchiurile pe trei laturi ale unui pătrat, fiecare latură având o lungime de aproximativ cinci metri. Când lemnele strânse au părut suficiente pentru foc, şi-a îndreptat atenţia spre rămăşiţele navei.

Epava nu părea să cântărească mult, comparabil în greutate cu un avion din plastilină. A putut s-o tragă aproape în întregime până în zona de lucru, în scurt timp, iar micuţii au adus bucăţile mărunte, folosindu-se de cărările pe care el le făcuse deja prin zăpadă.

După ce a ridicat o grămadă destul de mare de material lemnos, a scos fragmentele mari de fuzelaj şi le-a aşezat vertical în zăpadă, dincolo de grămada de lemne, pentru a le ţine departe de flăcări şi pentru a reflecta căldura.

Ontush îi făcu semn că erau gata să înceapă, aşa că aprinse un chibrit peste surcelele uscate. Focul izbucni repede, iar mirosul de răşinoase îi reaminti plăcutele focuri de tabără, cabanele confortabile şi picnicurile. Se linişti puţin şi, după încordarea din coşul pieptului, îşi dădu seama cât de disperat se simţise toată ziua. Nu mai respirase normal o bună bucată de vreme. De teamă.

Cum focul se înteţea, începu să se gândească la evoluţia vremii. Dacă se însenina, focul putea fi recepţionat ca un semnal, indiferent dacă ei doreau sau nu. Îi reveni sentimentul de teamă, dar realiză că nu aveau altă alternativă.

Toţi cei înzdrăveniţi s-au întors la lucru. Se hotărâse să nu se mai încălzească cele două corturi, iar baraca să rămână ca infirmerie. Cum frigul nu mai era atât de puternic, supravieţuitorii puteau lucra în condiţiile date de focul înteţit ca un iad. El nu putea să stea în interiorul şi nici măcar în apropierea pătratului de flăcări, dar lor părea să le placă.

Procesul de reconstrucţie era, fără îndoială, fascinant. Folosind o serie de unelte care, de asemenea, păreau că se alimentau cu energie din căldură, ei dezmembrară rapid epava şi puseră piesele în câteva tuburi mici, cu aspect ceramic. Apoi, cu o iuţeală de iluzionist, începură să ridice cadrul unui fuzelaj, aproape în tot atât timp cât necesita dezlegarea unei bărci de salvare în caz de urgenţă.

N-a stat însă prea mult să privească. Se grăbi să mai aducă fragmente din epavă, care să fie topite, şi lemne pentru foc. Doborî câţiva copaci mai mari, cu diametrul tulpinilor de circa douăzeci-douăzeci şi cinci de centimetri. Şiruri de supravieţuitori, ca nişte furnici, îndepărtau ramurile mai mici pe care le tăia. Reteză cu ferăstrăul trunchiurile în butuci de doi metri şi jumătate şi-i cără singur până la foc.

Ceilalţi preluau treptat tot mai mult din sarcinile lui, totuşi, el trebuia să pună fiecare bucată de lemn pe foc, personal. Presupuse că lor le făcea bine apropierea de flacără.

Trebuie să fi făcut vreo vrajă în cala navei, pentru că apărură deodată cu un cărucior motorizat cu care au transportat restul de epavă până la foc. Au înălţat şi două macarale, în vederea asamblării cadrelor terminate. După puţin timp, au trimis căruciorul jos, ca să ajute la transportul buştenilor, iar lucrurile au început să se desfăşoare mult mai repede. Imaginea căruciorului care tăia poteci prin zăpadă îi luă povara de pe suflet. Putem termina, se gândi el. Înainte ca vremea să se strice din nou.

Toată noaptea a tăiat lemne. Tăierea lemnelor este întotdeauna o terapie bună pentru cei ce visează toată ziua sau pentru cei care vor să facă exerciţii de gimnastică. În ciuda oboselii şi a îngrijorării, probabil că aceasta era cea mai fericită noapte din viaţa lui. La urma urmei, salva vieţi şi construia o navă spaţială. O navă care se ridica chiar sub ochii lui obosiţi.

Pe când tăia lemne, avu puţin răgaz să se gândească la propria situaţie. Mai erau şi alţi colegi şi alte posturi de profesori în lume. Nu va muri de foame. Iar el prefera munca în aer liber decât să predea în sălile de clasă, aşa că, dacă va trebui să renunţe la postul actual, va merge altundeva să facă săpături. Va fi mereu nevoie de profesionişti în toate săpăturile arheologice. Poate era chiar mai bine că se întâmplase astfel.

Revino-ţi, îşi spuse singur, simţind usturimea băşicilor din palme. Ar fi putut să fie şi mai rău.

Cărând lemne şi resturi de navă cu căruciorul, au putut să extindă focul în patru pătrate deschise, având o latură comună. El trebuia să se deplaseze destul de repede în interiorul şi în exteriorul fiecărui pătrat, pentru a alimenta focurile, căci omuleţii nu se puteau apropia foarte mult de căldură.

Când cerul începuse să devină cenuşiu, vestind o nouă zi, era complet epuizat. Mâncă atât cât putea înghiţi, apoi se retrase în cortul unde era sacul lui de dormit, să se odihnească.

Nu s-a trezit până la ora cinci seara. Scoţând capul prin deschizătura cortului, observă că vremea se schimbase. O ceaţă deasă înghiţise vârful muntelui, iar ninsoarea se oprise complet.

Lemnele arseseră până la cenuşă şi toată activitatea se oprise. Câteva fiinţe se înghesuiau lângă tăciunii rămaşi aprinşi, iar altele

păreau să se fi retras în adăposturi. Nava căpătase formă, patru cilindri alcătuiau corpul care în mod clar depăşea treizeci de metri lungime. Monturile aripilor se vedeau ieşind din scheletul vehiculului.

Târându-se afară din cort, se plimbă puţin în jurul monstrului ciudat, hotărând-se să nu se ducă înăuntru.

Un omuleţ al cărui nume se termina în „ush" îl aştepta să-şi termine inspecţia.

– Suntem aproape gata pentru a utiliza energia internă. Apoi nu vom mai folosi lampa ta, Lambert.

– Trebuia să mă fi trezit înainte ca focurile...

– Nu, Lambert. Şi noi aveam nevoie să ne odihnim. Nu oricine poate menţine ritmul tău.

Ar fi putut jura că micuţul îşi râdea de el.

– Nava pare deja destul de mare.

– Oh, da. Am devansat planificarea. N-am ştiut că putem avea atâta căldură.

La micul dejun mâncă un amestec din mai multe ingrediente, ton şi apă tonică. I-au făcut mai multă cafea, puţin mai bună decât versiunile precedente. Sau poate doar se obişnuise el. O bău, apoi se îndreptă spre copaci.

Tocmai scosese toporul dintr-un buştean, când o mişcare agitată îi atrase atenţia spre vârful culmii. Doi omuleţi se lansaseră cu căruciorul în josul pantei şi strigau ceva. Când au ajuns mai aproape de el, realiză că încercau să îi rostească numele, Lambert, dar sunetele lor nu erau deloc în engleză.

Făcuseră o unealtă pentru el. Incapabili să vorbească şi nevrând să folosească pentru demonstraţie un copac, reuşiră totuşi să-i comunice prin gesturi că era un fel de ferăstrău sonic. Tăia cu uşurinţă lemn cu grosimea de aproape cinci centimetri în cinci secunde.

Se alimenta de la o mică baterie, a cărei putere se dubla când era folosit. El rămase încântat, la fel şi omuleţii. Toată lumea era mulţumită.

Nu avea nici o idee asupra preţului moral pe care ei trebuiseră să-l plătească pentru acest gest.

Ferăstrăul îi uşura mult munca, ceea ce era bine. N-ar mai fi putut continua mult timp ca până atunci. Îl cuprinsese o răceală, muşchii îl dureau, iar ceva începuse să-l înţepe în gamba stângă. Încheieturile mâinilor îi înţepeniseră şi, deşi purtase mănuşi, ambele palme aveau tăieturi.

Cu ajutorul ferăstrăului însă, era extrem de uşor să taie lemne pentru foc. Deşi se simţea slăbit, reuşi să alimenteze şase pătrate de foc într-o oră şi jumătate şi să aşeze deoparte lemne de rezervă. Atunci l-au rugat să se oprească, era suficient.

Pentru prima oară după trei zile putea să ia o pauză şi să converseze. Ontush coborî o vreme lângă lemne, se aşeză pe un buştean şi-l privi.

– Deci, Lambert, spuse el. Ce făceai aici pe vârful muntelui?

Aşa că-i povesti lui Ontush despre istoria chineză a „Cronicilor primăverii şi ale toamnei", despre descrierile din studiile geografice chineze ce datau de prin 2200 î.Hr., despre cum unele descrieri păreau a fi locuri din America de Nord, despre locurile de tabără ale chinezilor, pe care le căuta şi despre cum îşi dedicase cariera găsirii lor.

Îşi încântă tovarăşul cu istorisiri ale călătoriei lui în China şi Tibet, unde vizitase taberele ce datau din acea perioadă şi unde studiase obiceiurile actuale din taberele chineze. Sperase să poată intui cumva încotro să caute.

Îi explică expresia „a căuta acul în carul cu fân".

La rândul lui, Ontush îi povesti că, dacă ar putea face nava lor să zboare din nou, s-ar întoarce acasă, unde mineralele sunt mult mai inteligente decât pe Pământ şi unde existau alte lucruri ca aveau mai puţin sens. Se simţea bine însă, auzindu-l pe Ontush povestind toate astea.

Mai târziu, pe când alimenta focurile, îl întrebă pe Hix ce aveau de gând să facă cu morţii lor.

– S-au dus! spuse el.

Îi puseseră pe foc după ce se culcase el. Hix îi dădu o explicaţie detaliată, care îi depăşea totuşi posibilităţile de exprimare,

asupra corpurilor ce nu ardeau, ci se dizolvau. Ţesuturile lor păreau a fi mai puţin rezistente decât rămăşiţele omeneşti.

Hix încheie cu observaţia:

– Voi sunteţi o confederaţie de creaturi diferite, trăind ca una singură. Eu sunt o celulă individuală. Interesant, nu?

După câtva timp, el realiză că nu ştia dacă Hix înţelegea, prin ceea ce spusese, celule sau *părţi* ale celulelor, cum sunt mitocondriile, atunci când se referise la „creaturi diferite“ şi poate că vrusese să spună că ei toţi aveau un singur tip de celule, mai degrabă decât că sunt o singură celulă mare.

Nu avea să se lămurească niciodată pe deplin.

Nivelul lor de tehnologie se dovedise a fi remarcabil. Răniţii au fost transportaţi pe navă, baraca a fost demontată. Vreo douăzeci, lucrând cu atenţie, au împachetat paraşuta şi au pus-o la loc în cutie.

Un robot apăru şi începu să strângă toate bucăţelele rămase din navă, punând conservele goale de ton lângă cort, alături de resturi de frânghie, articole de îmbrăcăminte şi toate celelalte mărunţişuri. Cabinele tehnice din interiorul navei începură să funcţioneze, în timp ce afară mai rămăseseră doar două pătrate de foc.

Curând au obţinut şi o prognoză meteo, care promitea să-i menţină departe de ochii iscoditori încă treizeci şi şase de ore.

O vreme, el chiar nu se mai gândise dacă ar putea fi descoperiţi.

Un omuleţ cu numele terminându-se în „ush“ remarcă schimbarea dispoziţiei lui.

– Te simţi bine, Lambert? îl întrebă.

– Pe naiba! Întrebarea îl făcu să zâmbească. Nu chiar.

Atunci tovarăşul lui intră direct în miezul problemei.

– Te gândeşti ce vei spune prietenilor tăi despre toate acestea? Guvernului tău?

Se aşeză pe una dintre lăzile pentru rachete.

– Ce le voi spune prietenilor mei? întrebă el. Şi guvernului meu?

Omuleţul cu nume terminat în „ush“ îşi înclină capul într-o parte şi făcu un gest ciudat.

– Desigur, adevărul. Ce altceva, Lambert? Pentru unii va însemna cunoaştere, pentru alţii ficţiune. Spune-le adevărul.

Ontush îl trase de-o parte exact înainte ca ei să testeze nava.

– Trebuie să dai un nume navei noastre, Lambert! Este una nouă şi are nevoie de un nume!

Ontush devenea tot mai entuziasmat cu fiecare oră ce trecea, iar Tim se întrista tot mai mult. Promise să se gândească la acest lucru.

Cea mai mare parte a echipajului rămase la sol în timpul testului de zbor. Mai era încă de lucru – focurile mai trebuiau alimentate. Privi nava decolând ca un dirijabil ce dispărea în nori; flăcările focurilor luminau fundalul aidoma unui curcubeu.

Pe când nava se îndepărta, doi roboţi dirijaţi de câţiva supravieţuitori au desfăcut cu grijă cortul, l-au împachetat şi l-au aşezat într-o parte; au transferat sacul de dormit în cortul mare; au strâns, lustruit şi uns toporul şi ferăstrăul de tabără; au pus conservele de ton rămase la loc în ladă şi au curăţat peste tot. Au săpat chiar şi o nouă groapă pentru toaletă. Chiar una foarte reuşită. De care ar fi putut fi mândri.

Nava a revenit la sol când curăţenia era aproape gata. Se făcea dimineaţă din nou.

Au luat micul dejun împreună. El avea la dispoziţie caise şi fulgi de ovăz, precum şi hidoasa, dar familiara, cafea. Ei au servit roci şi au beneficiat de ultimul foc.

Ontush îl întrebă dacă alesese vreun nume. Nu se mai gândise la acest lucru, până în acel moment.

– Vă duce pe toţi acasă? întrebă el.

– Da. Acasă.

– Atunci, să se numească aşa: „Carul-cel-dulce“, spuse el.

Ontush explică pe larg denumirea la

radioul său, astfel încât cu toţii să audă. Incluse câteva fragmente sonore, ce păreau mai degrabă o interpretare falsă a unui cântecel. Deodată, toţi au început să-şi clatine capetele şi să gângurească pe un ton jos.

– Oh, da, îi spuse Ontush. Le place foarte mult.

Le-au trebuit vreo două ore pentru a demonta schela şi a aranja totul la bord. El petrecu tot acest timp stând pe zăpadă şi privindu-i. Şi strângând mâini. Fiecare a trecut pe la el şi i-a strâns mâna. El încetă să se mai ridice în picioare la fiecare, dar pentru ei acest lucru nu părea să aibă importanţă.

Unii trişau şi veneau chiar de două ori.

După ce ultimii s-au îmbarcat, Hix ieşi din nou, luă ferăstrăul sonic şi-l invită să urce pe navă.

– Adu-ţi şi hărţile.

Aşa că a luat cu el şi hărţile. Îl urmă pe Hix pe rampa de urcare până la cilindrul inferior, ţinându-şi capul aplecat, apoi trecu prin vreo două spaţii interioare. Îl găsiră pe Ontush şi alţi câţiva într-un compartiment unde se afla o masă aşezată în mijloc.

Au întins hărţile lui pe masă şi le-au comparat cu o diagramă complet diferită de pe un fel de monitor. În cele din urmă, Ontush îi făcu semn să se aplece şi el asupra mesei. Cu ajutorul unui indicator, conducătorul omuleţilor făcu un mic semn pe una dintre hărţile dreptunghiulare, arătându-i un loc aflat la aproximativ o sută de kilometri distanţă spre nord.

– Aici.

Un alt marcaj, cu vreo douăzeci de kilometri mai aproape.

– Aici.

Alte mesaje.

– Aici, aici, aici, aici. Şi, în sfârşit, aici. Chiar deasupra locului tău de popas, unde se termină defileul, la capătul versantului.

– Aici... ce? întrebă el.

– Tabere ale chinezilor. Mergi şi împlineşte-ţi cariera.

Ontush stătea în picioare în spatele lui, pe zăpada bătătorită, asigurându-se că avea tot ce-i trebuia. Doar ei doi erau afară.

Atunci, îl întrebă:

– Spune-mi, Ontush, la urma urmei, de ce vă aflaţi voi aici sus, pe munte?

Omuleţul râse.

– Lambert! Fii calm. Nu avem nevoie de femeile voastre.

Totuşi, nu şi-au luat rămas bun pe acelaşi ton. Era hotărât.

Luând o poziţie care probabil pentru ei era sobră, îi ţinu un scurt discurs, pe un ton mai scăzut decât înainte.

– Pe vremea când aceste roci abia se formaseră, Lambert, înainte ca oamenii aceştia să ia naştere, a avut loc un mare război, între fiinţe care acum sunt deja legendare. Acest sistem solar a fost cuprins de război şi timp de câţiva zeci de ani pe suprafaţa planetei tale a existat o fortăreaţă. Noi am venit să studiem urmele acesteia, dacă se pot găsi.

După această discuţie, el schimbă, în minte, numele navei. Desigur, nu i-a spus şi lui Ontush, dar de atunci nava rămase în amintirea lui cu un alt nume. „Întâlnirea egalului".

După ce nava a plecat, s-a târât în cort, s-a dezbrăcat până la şort şi s-a uns pe tot corpul cu Ben-Gay. S-a străduit să mănânce o jumătate de conservă de ton, apoi s-a culcat şi a dormit pe săturate.

Între timp, vremea se înseninase; se încălzea, iar zăpada începuse să se topească. Aşa că îşi strânse tabăra şi, şchiopătând uşor, începu coborârea de pe munte.

Traducerea:
Monica Dumitriu

ANDREI VALACHI

RULETA MOLDOVENEASCĂ

Desen de Romeo Castan

Ceaţa se prelinge lascivă de-a lungul străzilor bătrânului oraş. Zămisleşte trecători, îi înghite şi îi renaşte undeva mai departe, pentru ochii altcuiva... Ceaţa e elementul perfect al vieţii noastre citadine. Coboară dimineaţa, devreme, peste imaginea dezolantă a trotuarelor pustiite de interdicţia nocturnă, mascând blocurile pătrate ale cartierelor muncitoreşti şi creează un univers atemporal în care realitatea devine greu de deosebit de fantasmă, în care umbrele şi zgomotele capătă sensuri arbitrare. Misterul se insinuează şi te descoperi inundat de un soi de anxietate poetică, aparte de anxietatea timpurilor absurde prin care trecem. Merită să... Prostii, merită oricum să trăieşti, chiar şi numai pentru a învăţa ce e durerea, hărţuirea, foamea, disperarea, moartea...

E poezia urbană, iar eu sunt unul din puţinii favorizaţi care au acces la ea mulţumită unui permis total de circulaţie. Întotdeauna, după tura de noapte, mă plimb în neştire prin ceaţă, umflat de orgoliul şi neliniştea pe care ţi le induce senzaţia „ultimul om de pe faţa Pământului". Mă închid în cercul vizual îngust şi las mantia alburie să-mi spele mintea, să mi-o scrobească, s-o usuce, pentru a găsi puterea de a îndura o nouă zi. Fără ceaţă m-aş prăbuşi sub povara muncii mele. Sunt mulţi cei care mă invidiază pentru că sunt în POL. Am un salariu aproape decent, beneficiez de o sumedenie de avantaje (trăim într-un stat poliţienesc, chiar dacă Nikita şi politrucii lui refuză să recunoască acest lucru!), sunt întâmpinat cam peste

tot cu temenele şi „protocoale"... La urma urmei au de ce să mă invidieze, cel puţin teoretic. Eu însă nu dau doi bani pe toate astea... poate tocmai pentru că le am.

Totul pleacă dinlăuntrul meu. Nu sunt asemeni celorlalţi. E o idee de care mă feresc, pe care o alung de câte ori îmi vine în minte. Ştiu asta încă din adolescenţă, dar pe atunci tratam altfel problema. Făceam mare caz – bineînţeles, în particular, când eram numai eu şi cu mine – de superioritatea mea. Mai târziu am realizat că faptul de a fi diferit, mai ales atunci când este vorba de superioritate, nu-ţi poate aduce decât probleme şi nefericire... De atunci am tot încercat să-mi distrug această credinţă intimă, şi o dată cu ea, tot ceea ce mă făcea să fiu diferit, dar astfel n-am reuşit decât să mă travestesc într-un om normal, pentru că nu m-am putut schimba decât la suprafaţă. Rămâi ceea ce eşti. Din când în când, firea mă trădează şi atunci totul se duce de râpă: soţia divorţează şi se recăsătoreşte cu un activist moscovit, ajung la lista remanierilor postunioniste şi sunt transferat de la Secret la Pol, şefii îmi plasează cele mai nenorocite cazuri (bineînţeles, folosind pretextul că sunt cel mai bun)... Pentru mine contează, totul trece prin mintea şi inima mea. Nici acum, după zece ani de Pol nu pot vedea un cadavru fără să mă înfior; nu pot înghiţi propaganda comunitară a Imperiului fără să mi se revulsioneze stomacul de greaţă, nu pot minţi, conştiinţa nu mă lasă să iau cu japca... Îmi aduc aminte de Iuri, un fost coleg (un janker i-a luat beregata). Obişnuia să spună: „Bă, Saşenka, tu nu eşti bun de poliţai... Nu eşti violent, nu eşti hoţ şi, pe deasupra, mai ai şi prostul obicei de a gândi."

Adeseori mi-e greaţă de mine însumi, de faptul că nu sunt eu decât accidental, când autocontrolul nu mai poate face faţă situaţiei... şi-apoi mă consolez cu gândul că numai foarte puţini îşi pot permite luxul de a-şi dezvălui adevărata identitate intelectuală şi emoţională... doar brutele şi idioţii, cei cărora regimul comunitar le-a dat şansa de-a ajunge în posesia puterii.

De ce naiba mă torturez cu astfel de gânduri? Sunt închis în cercul meu de ceaţă, într-un univers exterior care mă protejează de realitate, şi nu-mi dau deloc silinţa să mă bucur de clipa de pace a străzilor pustii şi umede. Pentru mine ceaţa este ceea ce este mintea pentru alţii: o închisoare în care intri voluntar pentru a te îndepărta de realitate. Tatăl meu a ales acest drum. La fel ca mulţi alţii, şi-a găsit un hobby: face echilibristică pe marginea nebuniei evazioniste... Eu însă, fir-ar să fie, nu sunt ca nimeni: mintea şi trupul meu au nevoie de realitate, oricât ar fi aceasta de oribilă. Nu mă lasă să evadez, nu mă lasă să mă desprind de pământul sterilizat de ploile acide, nu-mi dau voie nici măcar să alunec în statutul de victimă. Eu nu pot fi altfel decât raţional, lucid, rapid, plin de iniţiativă – tocmai aici, în acest Imperiu în care iniţiativa se condamnă –, eu nu pot fi altfel. Pe cine dracu' încerc să păcălesc cu povestea despre ceaţă? Nu ştiu de poezie, nu ştiu de pace. Aburul ăsta murdar, plin de produse toxice care înnegresc zidurile clădirilor, mă sufocă, nu mă poate elibera de furia ce-mi călăuzeşte viaţa, care m-a ratat, care m-a distrus... Nu e decât un voal în spatele căruia nu te poţi ascunde decât dacă ai puterea de a închide şi ochii minţii. Cercul vizual e îngust? N-am nevoie de ochi ca să văd oraşul murdar, străzile desfundate, gropile umplute cu noroi de ploile zilnice, cadavrele, violurile, care se petrec undeva în spatele zidurilor cenuşii ale blocurilor cu apartamente meschine. Alţii s-au obişnuit cu destine mult mai rele, dar eu nu pot... NU POT!

Urăsc, mă urăsc, urăsc naşterea mea, unirea cu Mama Rusie, impotenţa umanităţii împotriva morţii şi a dictaturii, îi urăsc pe criminali, dar şi pe victime... Înlăuntrul meu, mai presus de masca ce-o afişez, se zbuciumă un ocean de ură.

Mă ridic de pe banca de metal, de pe care ploile au jupuit vopseaua, şi îmi aprind o ţigară. E dimineaţă, interdicţia s-a terminat. Ceaţa se desprinde în fuioare. Deşi e duminică şi ceasul abia arată 5:45, străzile încep să prindă viaţă. E din cauza programului scurt al bisericilor şi pentru că a venit sorocul afacerilor semilegale. Talciocul...

Nimic nu mai e ca pe timpuri. Îmi amintesc talciocul de pe vremea lui Ceaşcă. Avea un soi de savoare orientală, cu boarfele lui nenorocite şi pantofii scâlciaţi, cu vânzătorii care-şi dădeau vechiturile cu nesimţire, cu muzica populară şi mirosul de mici care inundau spaţiul înghesuit dintre tarabe, cu hoţii de buzunare pe care, dacă-i înhăţai, începeau să plângă şi să se milogească... Era un loc al escrocheriilor nevinovate... sau poate că numai aşa îmi imaginez, pentru că aveam numai paisprezece ani când a căzut Ceauşescu. Îmi aduc perfect aminte dimineţile când, împreună cu prietenii din cartier, ne târam vechiturile din casă spre talciocul din marginea oraşului, îmi amintesc de strigăturile de reclamă, de haiul pe care îl făceam, de mulţumirea cu care le arătam părinţilor banii câştigaţi...

Talciocul şi-a păstrat elementele de bază, dar sub altă formă. Atmosfera e la fel de poluată sonor, dar acum se cântă *skaihai* peste care megafoanele suprapun muzică patriotică, buletine comunitare şi discursuri ale unor „tovarăşi“ din conducerea locală şi centrală. Se mai vând haine, dar majoritatea sunt noi, produse ieftine şi de calitate proastă, aduse prin contrabandă din Ungaria şi România. Bazarul este în continuare plin de indivizi care pândesc buzunarele cetăţenilor neatenţi sau naivi şi mulţi dintre ei sunt înarmaţi cu arme albe sau de foc. Acestora li se adaugă cei care vând sau cumpără droguri, CD-uri şi dischete pornografice sau halucinogene, jankeri în căutare de noutăţi care să le toace creierul... Facem des razii aici şi mai punem mâna pe câte unu-doi, dar majoritatea ne scapă – fie îşi distrug marfa într-un erasor, fie o şterg la timp, sau îşi folosesc pilele corupte din sânul Partidului. Unii au propus să-l închidem, dar, din fericire, au existat câţiva oameni cu cap care s-au împotrivit. Oricum ar fi, acest loc al ocupaţiilor ilicite îi adună pe infractori. Ai nevoie de o informaţie, vrei să depistezi niscaiva lucruri furate, ştii că trebuie să începi cu bazarul. Dacă l-am desfiinţa, piaţa neagră s-ar împrăştia în tot oraşul şi ar deveni incontrolabilă.

Fluviul de oameni care se scurge prin culoarul principal al pieţei înaintează într-un soi de dans al fetelor de la Căpâlna: paşi mici şi rari, balans, ochii în stânga, ochii în dreapta, după marfa de pe stand-uri. Aşa cum spuneam: CD-uri, dischete, multimedia, aparate manufacturate pentru conectarea ilegală la ComNet, computere, anticoncepţionale, seringi de unică folosinţă, tricouri şi blugi purtând embleme ale unor mărci prestigioase cusute strâmb... Curând, iritat de traficul aglomerat al culoarului central, mă retrag pe o arteră mai liberă. Privind spre marfa de pe tarabe îmi dau seama de ce aici nu se prea înghesuie lumea. E raionul neoficial destinat vechiturilor.

– Domnu', domnu', un set de chiloţi aproape noi. Din Germania. Mi i-a adus un văr.

– Nu port chiloţi.

– Şefule, am un pantalon pentru mata că te ia cu durere de măsele dacă îl încerci.

– Mersi, da' n-am chef de durere de măsele.

– Hai, şefu', că glumeam.

Mă plimb dezinvolt prin culoarul deschis între tarabele vopsite în roşu şi mă prefac că studiez cu atenţie marfa. La urma urmei, mă aflu aici în postura de cumpărător şi nu de căpitan Pol. La un moment dat, printre vânzătorii care mă îmbie cu marfa lor imundă, sesizez privirea insistentă a unui tânăr rocker. Mă apropii de el şi încep să întorc pe toate feţele un casetofon analogic. E o adevărată relicvă, un Sony din timpurile bune ale japonezilor.

– Simpatic, murmur eu pentru mine.

– Pe naiba, i s-au dus finalii, îmi răspunde tânărul. Ridic privirea pentru a-l cerceta cu mai multă atenţie pe acest unicat de sinceritate al bazarului. E înalt, are părul roşu, nevopsit şi nişte ochi albaştri, hipnotici.

– Nu-i bun nici să te ştergi la cur! întăreşte el pentru căutătura mea mirată.

– Tu n-ai venit să-ţi vinzi marfa? îl întreb amuzat.

– Ba da, dar n-aş vinde un casetofon analogic stricat unui presar.

Încerc să-l înjunghii cu privirea, dar nu clipeşte. Mă fixează senin, de parcă ar spune: „Cu ce-am greşit, tovule căpitan?“ Mă şochează că şi-a dat seama că sunt Pol..., doar dacă nu cumva a mai avut de-a face

cu mine anterior... Nu, nu prea ţin minte numele, dar feţele nu le uit niciodată.

Îl prind de guler şi îl trag atât de aproape de mine încât simt aroma Fresh-coke-ului pe care o mestecă de zor.

– De unde ştii că sunt presar?

– O idee, răspunde el imperturbabil, după o secundă. N-am ştiut. Hai, nu te supăra, presare. N-am săţi vând decât marfă de calitate. Ia aruncă o privire la sacoul ăsta! E tweed adevărat. Sherlock va fi un dulce copil pe lângă tine... la eleganţă, bineînţeles! Priviţi, tovarăşe curcan!

Se scarpină relaxat între picioare şi îşi aprinde o mahoarcă.

– Doar nu credeţi că eu..., începe el şi se opreşte expirând fumul cenuşiu al ţigării proaste.

– Nu cred nimic, îi spun şi, plictisindu-mă de scenă, mă depărtez de tarabă.

– Tovule, tovule, strigă roşcovanul după mine. Mă întorc şi îl văd sărind peste tarabă. E atât de agitat încât îmi strecor mâna sub geacă şi pipăi tocul revolverului. În mână ţine haina.

– Luaţi-o! E gratis. Cadou.

Ultimele două cuvinte lea rostit cu glas tare. Prin colţul ochiului văd doi vânzători care îşi strâng cu gesturi febrile marfa. Aş putea să-l salt pe rocker... nu ca să-l bag la pârnaie, ci numai ca să-l fac să trăiască cele mai urâte două zile din întreaga lui viaţă... să-l dau pe mâna Robotului... Aş putea... dar n-o voi face. E un tip simpatic. Impertinent, dar simpatic. Are o privire limpede, deschisă.

– Ţie nu ţi-e bine?!

– E superb, nu-i aşa?!

– Da, e frumos... numai că e găurit în cinci locuri...

– Moliile, tovule!

– Da, molii... de plumb şi aveau calibrul Comunitar, 7,62.

E un tweed pe verde. Nici culoarea şi nici modelul stofei nu mă încântă şi sunt gata să-l refuz... Apoi mă las condus de instinct şi primesc sacoul.

– Mulţumesc. De ce faci asta? Îţi stă în obişnuinţă să mituieşti presarii cu sacouri purtate ciuruite de gloanţe?

– Pur şi simplu, am sentimentul că ne vom mai întâlni, îmi spune el şi zâmbeşte. Are un zâmbet blajin. Pregătesc terenul.

Îi răspund şi eu cu un zâmbet firav şi, probabil, obosit, apoi reintru în mulţime.

La ieşire, mă agaţă un ciocolatiu, probabil un ţigan vasluian, dacă e să judec după dialect, care vrea să-mi vândă o dischetă-dop. Aşa se numesc dischetele care tind să înlocuiască clasicele pliculeţe cu drog. Conţinutul e acelaşi, o plachie de praf de coca, încastrată în caseta de plastic a dischetei.

– Fugi, meştere, d-aci! îi zic eu cu un accent bucalieresc. Poate se prinde şi-l umflu. Toţi cred că în România umblă câinii cu colaci în coadă şi că bucureştenii sunt un soi de magnaţi asiatici.

– Hai, mâncaţi-aş guriţa, încearcă să „rulezi" discheta şi-ai să vezi cum merge coşelul. Faci praf şi două'j de gagici la o singură tură.

– Dă-te, ţigane, la o parte.

Îl văd pe „cioroi" încruntându-se uşor şi furişând o privire peste umărul meu.

– Aoleu, cocoane, nu-ţi placi de mini. Mânca-ţ-aş guriţa, da' cin'ti crezi mata?

Simt mâna care se strecoară uşor în buzunar. Încă puţin, şi intră până la fund.

– Nu mă freca, măi meştere! îi arunc eu arogant romului de Vaslui.

Gata! Înşfac încheietura mâinii care îmi cotrobăie în buzunarul pardesiului... Deja presimt necazul, e o încheietură groasă, a unei mâini de adevărat proletar. Cu dreapta smulg pistolul din toc şi dau să mă întorc. În aceeaşi fracţiune de secundă primesc o lovitură ca de ciocan la baza gâtului şi încep să mă preling spre pământ. Imaginea asfaltului murdar care se apropie de mine tremură şi clipeşte colorat...

Mi-au trebuit câteva secunde ca să-mi revin. Mă ridic încet în genunchi şi privesc aiurit spre mulţimea care face cerc în jurul meu. „Principiul neintervenţionist" – ni l-au explicat psihologii poliţiei la un curs pregătitor. Oamenii mă fixează curioşi, de parcă s-ar uita la grupul umoristic Balalaika. Mă salt în picioare şi dau să plec. Evident, cei doi borfaşi... poate erau mai mulţi... au avut suficient timp să se evapore în mulţime.

– Ce naiba vă uitaţi, imbecililor? urlu eu spre cei din jur. Ei clipesc stânjeniţi, de parcă altcineva i-ar mustra, nu eu! – poate conştiinţa, dar nu se mişcă.

– Poliţia Federală, adaug eu şi le bag sub ochi legitimaţia.

În câteva secunde „fetele de la Căpâlna" îşi reiau dansul. Eu îmi ridic de jos

haina de tweed şi dau să-mi continui drumul spre ieşire.

– To'ar'şe căpitan, to'ar'şe căpitan.

– Ce naiba vrei, tovarăşe sergent major?

Îl ţintuiesc nemilos cu privirea pe tablagiul care a înţepenit înfricoşat. „Unde mă-ta erai când m-a pocnit ăla?!"

– Permiteţi să raportez: am văzut totul, dar n-am avut timp să intervin, îmi răspunde el ca şi cum mi-ar fi ghicit gândul. Am chemat ajutor prin radio şi am comunicat semnalmentele „cioroilor".

– Mă, tovarăşe, în Federaţia noastră nu există discriminări rasiale!

Se îngălbeneşte şi începe să se scuze printre bâlbâieli. Cred că se şi vede în drum spre Cercul Polar de Nord. Îl studiez cu atenţie: e blond, are ochi albaştri spălăciţi, ca şi cămaşa mea de servici, şi un ten acneic.

Recolta de toamnă de pe ogoarele de la Miroslava. Nu e greu să le ghiceşti destinul la puştii ăştia. Cel mai bun la cafteală în satul său, părinţii îl aruncă în braţele Imperiului – „Du-ti, maică, şî ti bagă la *albaştri*, c-o sî ai viaţî ma' bunî!", bat ei ce bat, sunt avansaţi şi ajung şefi de post în comuna natală – nişte mici regi care taie şi spânzură după bunul lor plac, până ce uită cine sunt, depăşesc măsura şi chiar pleacă spre Siberia. Cum naiba poate disciplina să genereze atâta dezordine şi imoralitate? Mai bine i-aş scurta suferinţa şi i-aş face raport politic.

– Bine, lasă. Rade-o de aici...

– Vă rog să-mi permiteţi să raportez!

– Ce să-mi raportezi? Marş de aici.

A deschis gura încercând să insiste, dar privirea mea l-a făcut să-şi înghită vorbele odată cu o porţie mare de aer poluat. O secundă mai târziu se pierdu în mulţime.

Odată ce l-am văzut plecat pe ţărănoi, m-am scuturat de murdărie şi m-am îndreptat spre ieşire. M-am oprit câteva clipe sub streaşina halei, ca să-mi închei balonsaidul, şi tocmai mă pregăteam să-mi croiesc drum prin ploaie până la un taxi când mi-am auzit numele. Am privit spre locul de unde venea glasul autoritar şi...

Era Kaleaghin. Ne-am privit în tăcere câteva clipe. Pentru'n moment m-am gândit să-l ignor şi să-mi văd de drum, însă am zărit cadavrele. M-am apropiat circumspect.

– Mă bucur să te văd, Saşa!

– Pentru tine sunt Alexandru, i-am răspuns rece.

Gura i s-a lărgit într-un zâmbet pervers.

– Hai, mă, nu mai fi aşa băţos, că n-ai ce câştiga. Eu ţi-i pun la picioare pe borâţii ăştia, iar tu...

– De când se ocupă Secret de treaba poliţiei? l-am întrebat fără să-mi dezlipesc ochii de pe cadavrul ţiganului de Vaslui. Era răstignit peste bordură, cu bustul în afara zonei de sub streaşină. Ploaia îi spăla rana de la cap. O gaură mică şi neagră, exact în mijlocul frunţii. Peste picioarele lui zăcea un alt trup, unul mătăhălos. Probabil făceam cunoştinţă cu cel care încercase să-mi dea „somn" cu câteva minute mai devreme. Individul avea trăsături caucaziene şi fusese împuşcat de trei ori în regiunea inimii.

– Suntem oricând gata să dăm o mână de ajutor unui bun prieten.

– Chestia cu prietenia poţi să i-o spui lu' mutu!

Expresia fals jovială i-a dispărut instantaneu de pe chip, parcă ştearsă de aversă. M-a cercetat lung şi rece. Iritarea îi provoca spasme ale fălcilor. Apoi a tras de aţă şi şi-a ridicat din nou pe faţă masca prietenoasă.

– Păi, ţi-am spus-o, nu-i aşa? Ce naiba a făcut tablagiul ăla de nu te-a anunţat?

– A încercat, da' l-am fugărit. Ţi-ai găsit pe cine să trimiţi. La cât părea de tâmpit mai bine îl luaţi la voi.

Colonelul a tăcut câteva secunde, luptându-se cu sine însuşi, fără să poată hotărî ce poziţie să adopte în faţa obrăzniciei mele.

– Dur ca-ntotdeauna! a ricanat el într-un târziu, bătându-mă pe umăr. Dă un telefon la sediul Pol şi spune-le să ia cadavrele de aici şi să le facă acte.

– Nu ştiam că leşurile pe care le lăsaţi în urmă au nevoie de acte, m-am prefăcut eu surprins.

– Hai, hai, lasă gluma! Deşi ştiu că eşti un măscărici nativ, nu te-am căutat pentru umorul tău.

– Da' de ce?

– Am să-ţi fac o propunere!

– Fă-o!

– Eşti nebun? Nu aici,

doar ştii că duşmanul...

– Nu putem fi nicăieri în siguranţă, i-am tăiat eu vorba, arborând o mimă tâmpită, pentru că duşmanul ascultă pretutindeni.

– Ştii vreo crâşmă cu separeu prin zonă?

– Noa! Unde te crezi aici?!

– Atunci, să mergem la Calypso!

A făcut un semn spre Nistreanca neagră care aştepta la colţ şi maşina a demarat în trombă, oprindu-se cu scrâşnet de roţi exact în dreptul nostru.

– Trebuie să dau telefon la secţie, i-am amintit lui Kaleaghin.

– Am celularul în maşină.

Ne-am urcat în luxosul automobil care se fabrica numai pentru Secret şi înalţii demnitari ai Partidului tocmai când suna celularul.

– Tony, dă-i celălalt receptor lui Saşa şi fă-i legătura cu Municipiul. După aia mergi spre centru, la Calypso.

– Măi să fie, da' ce s-a mai dotat Secretul de când m-aţi dat afară. Ai o adevărată centrală celulară în maşina asta făţoasă.

– Avem, pentru că nu bem.

În timp ce vorbeam cu ofiţerul de serviciu şi îi explicam situaţia, îl auzeam pe colonel lângă mine: „Împuşcă-l, ce mama dracului!... De când te-ai făcut milos, măi Ahmed?!... Ai grijă, că dacă apucă să sufle o singură vorbuliţă, te trimit înapoi la cămilele tale...", şi încercam să mi-l imaginez pe tipul care pleacă dimineaţa relaxat din casă spre serviciu şi se „trezeşte" seara mort pe o grămadă de gunoi, victimă a „duşmanilor glorioasei noastre orânduiri", „victimă întru apărarea fruntariilor ţării" etc.

– Ce naiba vrei? l-am luat eu tare pe Kaleaghin, după ce chelnerul ne-a lăsat singuri în separeul de la Calypso. Am să las jocul ironiilor de o parte ca să-ţi spun clar şi explicit: nu vreau să am nimic de-a face cu voi.

– Nu fi aşa de înţepat şi grăbit.

– Nu mă freca cu mesaje de prietenie între popoarele Imperiului.

– Care Imperiu, măi frate, că noi trăim într-o federaţie democratică. Nenorociţii ăia de europeni, japonezii şi alte câteva neamuri trăiesc într-un imperiu care-i asupreşte pe oamenii muncii. Ce faci, tragi chiulul de la Informarea Politică?

Pesemne a dedus după mutra mea acră că zece ani nu m-au făcut să uit rolul pe care îl avusese în mutarea mea disciplinară la poliţie şi că eram la limita răbdării.

– Bine, bine, am să intru în problemă: am o misiune pentru tine. Una mare, mare de tot.

– Nu mă interesează. Sper că n-ai surzit de la ultima noastră întâlnire: nu vreau să colaborez în nici un fel cu Secretul. M-aţi paraşutat cu ani în urmă, să vă fie de bine.

– Poate reprezenta şansa ta de a fi reînmatriculat în Secret sau, în cel mai rău caz, o avansare în Pol.

– Aşa, deci, te-au ajuns remuşcările şi vrei să te speli. Ce s-a întâmplat? Eşti muribund şi vrei să te împaci cu victimele tale şi cu Dumnezeu?

– La naiba! Nu pomeni numele ăla în prezenţa mea. Firea ta şi gura mare ţi-au distrus cariera. Nu eu te-am dat afară.

– Nu, tu doar ai dat o mână de ajutor. „Tovarăşi, am avut întotdeauna reticenţe în ceea ce priveşte loialitatea lui Dumitrescu faţă de cauza noastră. El a fost cadru şi în fostele structuri ale SRI-ului..." Vrei să te mai citez?!

– Slăbeşte-mă! Nu-ţi cer să-mi fii prieten, ci numai să accepţi misiunea. Nu ştiu dacă te-ai gândit vreodată de ce n-ai luat drumul Siberiei sau al spaţiilor orbitale, la fel ca mulţi alţii din fosta Securitate, dar dacă o vei face, să corelezi asta şi cu existenţa mea.

M-am strâmbat neîncrezător, dar nu am comentat nimic.

– Despre ce e vorba? l-am întrebat într-un târziu.

– E o problemă tehnică. Ştiu că eşti doxat în calculatoare, electronică, ca să nu mai vorbesc de faptul că ai multe cunoştinţe printre cei care se ocupă cu chestii din astea. M-am gândit că ai putea să ne ajuţi. Nu-ţi face probleme, Secret-ul nu duce lipsă de tehnică sau oameni pricepuţi, dar cred că am putea lucra în paralel. Pur şi simplu, mi-am adus aminte de cazul „NATO".

– Ştii şi tu că atunci a fost vorba de o cacialma. Teribilii spioni NATO erau nişte puştani care se distrau legând ComNet-ul cu InterNetul printr-o reţea telefonică particulară.

– Da, dar tu erai şeful colectivului care i-a depistat

şi care a furnizat justiţiei probele materiale.

Am încuviinţat trist. Cazul NATO fusese unul din cele mai nenorocite din viaţa mea. Nu pot să uit expresiile înmărmurite ale acelor copii când au aflat că urmau să fie deportaţi în baza de pe Lună. Nu le venea să creadă că o joacă de-a spionii se poate termina printr-o pedeapsă mai rea ca moartea. Cred că abia la rostirea sentinţei au realizat cu adevărat în ce lume trăiesc.

– N-o să-ţi ascund nimic, a urmat colonelul suflând spre tavan fumul albastru al havanei. Afacerea asta a alertat întreg sediul din Copou. Conducerea de la Moscova ne-a specificat clar că dacă nu rezolvăm problema în două săptămâni, vor cădea multe capete din Secretul local.

Totul părea destul de logic. Cunoşteam metodele de presiune ale celor din Moscova, care credeau că sunt buricul lumii... şi poate că şi erau, din moment ce până şi Nikita le ştia de frică. Mulţi nevinovaţi le căzuseră victime acestor ultimatumuri. Secretul trebuia să închidă cazul în X zile şi atunci se inventau câţiva vinovaţi, se inventau probe şi, adeseori, pentru ca ţapii ispăşitori să nu apuce să infirme versiunea oficială, erau ucişi la arestare. Şi totuşi, nu-mi trecea prin cap motivul pentru care Secretul ar apela la cineva din exterior. Nu puteau fi chiar atât de disperaţi. Cum însă nu există decât o singură cale de-a le afla planurile...

– Zii mai multe!

Zâmbetul lui s-a lăţit, făcându-mă încă şi mai sceptic.

– Aşa te vreau, Saşa.

– Dacă vrei să mergem mai departe, am să-ţi cer o favoare.

– Tot ce-mi stă în puteri.

– Pentru numele lui... uită asta, nu-mi mai spune Saşa. Sunt român şi nu-mi mai slavoniza numele. Poţi să mă strigi Dumitrescu, Alexandru sau chiar Alex..., nu, mai bine fără Alex, pentru că asta ar însemna că suntem prieteni.

– Am să mă fac că n-am auzit nimic din ce mi-ai spus. Ştiu suficiente cazuri de oameni care şi-au ratat viaţa pentru că au uitat că România este un stat care nu face parte din Federaţie.

– Din Imperiu, l-am înfruntat eu.

– Aşa, deci, continui să te joci cu focul. Şi eu care mă întrebam de ce ai rămas numai căpitan.

– „Alexandru“ sau plec chiar în clipa asta.

Mi-a făcut în lehamite un semn de încuviinţare şi mi-a turnat încă un pahar din sticla de coniac european.

– E-n regulă, Alexandru. Uite despre ce e vorba: pe ComNet s-au descoperit nişte emisii ciudate. Sunt multiplexate în afara frecvenţelor populare: cele de radio, TV sau telecomunicaţii. De fapt, frecvenţa acestor semnale variază foarte mult, dar în afara benzilor uzuale. Probabil variaţia emisiei urmăreşte vreun cod pe care, deocamdată, n-am reuşit să-l descifrăm.

– Ce vă face să credeţi că nu este vorba de nişte paraziţi? Sau poate de subliminalele cu care infiltraţi 80% din serialele de mare succes?

– Nu poate fi vorba de nici un fel de paraziţi când înregistrezi de la câţiva metri de sursă. Alioşa Menşekov, îl ştii, e cel mai bun tehnician din raion, iar el pretinde că formele de unde înregistrate infirmă o asemenea posibilitate. Cât despre subliminale, nu-ţi ascund faptul că mă şochează că ştii.

– Toţi ştiu despre ele, dar nu se pot abţine să nu înghită siropurile alea de seriale. Nici nu mă mir. Cei care se uită la emisiile guvernamentale au creierul atât de subdezvoltat şi memoria atât de scurtă, încât subliminalele nu le pot căşuna câtuşi de puţin.

– Ce facilităţi îmi puneţi la dispoziţie? am urmat după o clipă de savoare europeană.

– Fonduri nelimitate. Evident, asta nu înseamnă că poţi să-ţi cumperi vilă la Marea Neagră din banii noştri.

– Cine naiba ar mai vrea să-şi cumpere vilă pe ţărmul unei mări pe care Federaţia şi petrolul ei a făcut-o aşa de neagră?

– Să înţeleg că batem palma?

– Nu mai e nevoie. Tu şi aşa îţi baţi singur palmele la fiecare congres al Partidului stând în faţa ecranului media.

„Atenţiune, atenţiune! Alertă roşie în zona A3. Repetăm! Toţi cei care se află în zona A3 sunt rugaţi s-o părăsească în următoarele cinci minute. Nu blocaţi căile de acces ale echipelor

de intervenţie".

– Unde ne aflăm aici? mă întrebă Kaleaghin cu privirea ridicată spre ecranul agăţat pe perete. M-am strâmbat şi, aplecându-mă peste masă, am comutat pe harta oraşului.

– Suntem în A6, câteva cvartale mai departe de locul incidentului... şi, la naiba, spune-mi şi mie de ce te temi? Să nu-mi spui că n-ai aflat că povestea cu teroriştii e inventată de Secret ca să-şi justifice activitatea.

A ridicat din umeri, după care s-a sculat de la masă.

– Sunt prea multe servicii de securitate în Federaţie şi, întrucât colaborarea dintre ele lasă de dorit, n-aş vrea să devin victima inocentă a vreunui confrate... ca să nu mai vorbim că, orice ai spune, există şi atentate netrucate, aşa cum mai există şi terorişti adevăraţi.

– Sigur, altfel ce nevoie ar mai fi de...

– Ce spui, m-a întrerupt tăios colonelul, iei afacerea sau eşti atât de îndrăgostit de gradul de căpitan încât vrei să ieşi la pensie purtându-l?

– Cred c-o să accept, am murmurat eu, nevenindu-mi să cred că eu vorbisem.

– Perfect. Ia legătura cât mai repede cu Adbayah, cred că-l ştii. Îl găseşti la interior 120506, cu prefixul obişnuit. Am să vorbesc eu cu Tilichenko să te învoiască două săptămâni.

Am încuviinţat scurt din cap. Din uşa separeului s-a întors şi m-a cercetat lung din priviri.

– Ştii, mi-a spus el într-un târziu, gura ta mare te va doborî cândva... Nici o pilă de pe faţa pământului nu-l poate salva pe un sinucigaş ca tine.

Ochii lui albaştri aruncau luciri atât de îngheţate, încât mi-am dat seama că ne purtam o ură la fel de puternică. Această descoperire m-a reconfortat într-o oarecare măsură.

– Dacă aş fi fost un cowboy, am murmurat după ce uşa s-a închis în urma secretistului, aş spune că oraşul ăsta e prea mic pentru amândoi.

Iaşul, capitala raionului vestic-moldovenesc, e un oraş primejdios după căderea întunericului. Cetăţenii normali – cine ştie câţi mai sunt – se închid în case chiar şi cu două-trei ore înainte de interdicţie. După ora nouă seara, străzile ceţoase devin, pe de o parte, proprietatea contrabandiştilor, iar de cealaltă a patrulelor de poliţie şi a salvărilor. Nu ştiu de ce insist pentru o distincţie atât de clară între poliţişti şi contrabandişti, pentru că adesea cei din urmă conlucrează cu primii pentru prosperitatea şi înflorirea patriei noastre. Cetăţenii cinstiţi consideră că toate cadrele Pol-ului sunt corupte... şi par să aibă dreptate, pentru că nimeni nu face nimic. Citeşti adesea pe Net în directorul Pol despre cazuri stupide, cum ar fi: doctorul X a fost arestat pentru că a luat mită un kil de unt şi două kile de brânză... dar nu vei citi nimic despre chirurgul Y care are trei maşini europene, două vile şi că îşi face anual concediul pe malul lacului Balaton. La fel şi în poliţie: e arestat câte un nenorocit ici şi colo, dar afacerile continuă să meargă. Şi totuşi, nu toţi poliţiştii sunt corupţi – eu ştiu măcar unul care nu ia... La fel de adevărat este că nimeni nu face nimic – toate ideile mele de cavaler al dreptăţii se împotmolesc în faţa sălii de aşteptare a secţiei municipale care, pentru un observator atent şi prevenit, este un loc chiar mai dezgustător decât talciocul. Majoritatea contravenţiilor sunt de competenţa tablagiilor – care sunt nişte buni negociatori dar, în acelaşi timp, răufăcători sunt aşa de mulţi, încât, a pierde un an sau doi pentru a surprinde în flagrant pe câţiva pare o misiune complet absurdă. Treaba cu stârpirea corupţiei e o muncă sisifică – grea şi fără rost, şi de aceea nimeni nu-şi bate capul cu aşa ceva. Pe de altă parte, afacerile mari sunt de competenţa stelelor mari şi cum ar putea lupta oare un amărât de căpitan, care nu s-a săturat încă de viaţă, împotriva constelaţiilor corupte. Nu, Pol-ul nu e în întregime corupt – numai tablagii (ei intră în poliţie mânaţi exclusiv de gândul unui trai îmbelşugat) şi conducerea (mai sunt şi oameni cinstiţi care ajung să aibă grade mari – respectaţi de toată lumea, dar săraci şi aşezaţi în poziţii fără putere de decizie).

Am rumegat ani întregi gândindu-mă ce s-ar putea face împotriva corupţiei. Nimic, atât timp cât nu se schimbă sistemul social. Sunt convins de ceea ce

spun – nici măcar Isus în persoană n-ar putea să-i convertească pe nenorociţii ăştia de la dumnezeii lor: Puterea şi Banii.

Aş putea întreba luna şi stelele, pe care nu le-am văzut din primăvară, de ce mă chinui cu astfel de gânduri, chiar şi după ce mi-am conştientizat de mult neputinţa, aş putea să înjur, să înnebunesc, să mă înfurii, să ucid pe cineva... dar n-o fac pentru că, la urma urmei, un ratat ca mine e ratat tocmai pentru că nu-şi permite nici măcar gesturi nebuneşti şi eroice... care s-ar pierde într-un ocean de rahat.

Mai bine m-aş întreba de ce m-am amestecat în povestea asta a lui Kaleaghin. Oare mai sper ceva? Oare nu sunt şi eu unul din cei *încă* necorupţi de putere şi bani? Poate că afacerea asta e afacerea vieţii mele, poate că menirea ei este să mă scoată din anonimat. S-ar putea să fi fost, pur şi simplu, prudenţă – nu spui „nu" Secretului fără să te aştepţi la represalii.

– Opreşte aici, Kraicheck.

Lentul frână maşina lângă gura de metrou şi se răsuci spre mine.

– Eşti sigur, şefule, că vrei să te plimbi singur prin tunele?

– Nu-ţi fă probleme, Karel. Sunt înarmat.

– Ştiu, dar poate că...

– Nu, continuă-ţi patrularea.

Am coborât din maşină în noaptea ceţoasă şi rece. Volga a demarat despicându-şi drum printr-o baltă adâncă. În faţa mea se profilează prin vălătucii alburii umbra Palatului Culturii – iar sunt pe stil vechi... acum este Palatul Unirii. Iaşul n-are metrou, dar are tunele pentru aşa ceva... Nu există logică în asta, dar n-au prea rămas multe lucruri logice în Federaţie. Uneori mă gândesc la Imperiu ca la cea mai întinsă rezervaţie de nebuni. La fiecare pas întâlneşti fenomene şi lucruri, persoane şi decizii care ar revolta pe orice om de bun simţ. La noi însă lumea s-a obişnuit să gândească în această logică strâmbă impusă de Partid şi pe nimeni nu mai şochează nimic.

În vreme ce coboram încet treptele spre subteran, luminându-mi calea cu lanterna cu halogen, mă gândeam la „Frăţie", motivul prezenţei mele aici. După ce am terminat facultatea, am început să mă întreb, la modul cel mai serios, cărei categorii sociale aparţin. La fel ca şi în cazul personalităţii mele, poate tocmai datorită acesteia, am rămas fără răspuns cincisprezece ani de zile. Intelectual – aşa este, ar fi trebuit să mă consider intelectual... măcar pentru simplul fapt că terminasem o facultate. Facultatea o termină mulţi dar asta nu înseamnă că îi poţi aduna la un loc pentru a-i eticheta. Chiar şi intelectualitatea are ramuri distincte: ramura proletară – imbecilii care nu ştiu decât să-şi inunde creierul cu alcool, să reguleze cât mai multe femei şi să-şi etaleze pretutindeni priceperi şi experienţe imaginare; ramura cuminte – de ăştia

mi-e cel mai milă, sunt cei care se înfundă în monotonia vieţii cu o perseverenţă diabolică, până când, la patruzeci de ani, se regăsesc uniformizaţi economic, social şi intelectual; ramura pursânge – snobii care umplu sălile de teatru şi de concert, indiferent de arta pe care o propun acestea, care îşi îngroapă impotenţa intelectuală într-o ploaie de adjective şi metafore... şi mai sunt câteva specii mai puţin importante, pe care nu mi le mai amintesc acum. Îmi zic că am, de fapt, câte puţin din fiecare clasă, deşi nu ştiu dacă acest melanj înseamnă ceva bun sau rău. În orice caz, cel care îşi doreşte să studieze categorii ale intelectualităţii, n-are altceva de făcut decât să participe la o şedinţă a „Frăţiei". Această organizaţie, care se pretinde secretă, întruneşte oameni din toate categoriile intelectuale. Evident, asta presupune mai multe cercuri, fiecare exclusivist în raport cu celelalte. Uneori mi-e milă de ei. Alteori mi-e scârbă. Legătura dintre toţi se bazează pe bulina verde pe care Partidul le-a agăţat-o în piept şi pe senzaţia care le-o dau aceste întruniri. Cred că îşi imaginează că au un rol activ în viaţa Imperiului, că sunt o mişcare disidentă care se sustrage de sub controlul Secret-ului... Nu realizează că singurul motiv pentru care încă nu li s-a intentat proces este acela că nu sunt consideraţi în nici un fel periculoşi şi pentru că minţile lor mai aduc încă profituri Federaţiei. La fel cum talciocul este păstrat pentru a avea un control asupra borfaşilor, idem „Frăţia" este tolerată în staţia închisă de sub Lăpuşneanu pentru ca intelectualii să poată fi supravegheaţi. Fără să-şi dea seama, întâlnirile lor uşurează munca Secretului.

M-am mânjit de noroi până deasupra gleznei. Prin bolta de beton veche de zece ani, ploile se infiltrează în tunel şi creează adevărate lacuri în unele zone. Când mă gândesc că oamenii ăştia vin aici de două ori pe săptămână, bălăcindu-se ca nişte porci în noroi, numai ca să comenteze tot soiul de imbecilităţi desprinse de realitate, încep să cred că, indiferent de inteligenţa pe care o posedă, toţi sunt cretini de-a binelea.

Ajuns, în cele din urmă, în staţia „fraţilor", ezit câteva clipe înainte de a urca pe peron. Mă întreb cum vor reacţiona când vor sesiza că printre ei s-a amestecat un individ pe care nu-l cunosc (sper să fie aşa!) şi care nici măcar nu poartă bulina verde. Sunt aproximativ douăzeci, adunaţi în jurul a trei butoaie în care au făcut foc. Flăcările proiectează pe bolta înaltă umbre fantomatice, iar murmurele discuţiilor se întorc ca ecou dinspre pereţii reci şi plini de igrasie, înnobilate la rangul unor incantaţii. Când însă îţi cobori privirea de pe tavanul arcuit, întâlneşti numai douăzeci de bărbaţi şi femei, prost îmbrăcaţi, murdăriţi de noroiul tunelelor, care deapănă prostii stând în jurul unor focuri puturoase. Cred că ard nişte plastice în butoaiele alea, de parcă s-ar fi hotărât să-şi recunoască inutilitatea printr-o sinucidere colectivă. Privirea mea se plimbă peste ei fără să-l întâlnească pe Martin. Am să-l mai aştept un timp, preferabil într-un loc retras. M-am săltat în mâini pe peronul înalt şi am înaintat de-a lungul peretelui, la adăpostul umbrei. La un moment dat am găsit o lădiţă de lemn. Am tras-o lângă perete şi m-am aşezat pe ea.

– Ne întâlnim cam des în ultima vreme.

Într-o secundă am avut pistolul în mână, fixând în direcţia glasului.

– Nu trage, nu trage! s-a auzit din nou vocea şoptită, răzbătută de o notă panicată. Sunt eu, tipul de azi, din talcioc... cel care ţi-a dat haina de tweed.

– Da, cred că ne întâlnim cam des, am încuviinţat eu vârând pistolul înapoi în toc. Cum ţi-ai dat seama că sunt eu?

– Te-am văzut. Stau aici de juma' de oră şi ochii mi s-au obişnuit cu întunericul.

Am tăcut amândoi o vreme.

– Ce cauţi pe-aici? m-a întrebat într-un târziu.

– Ce cauţi tu? Nu reţin să fi văzut azi dimineaţă vreo bulină pe pieptul tău. Eşti student sau ceva asemănător?

– Trebuie să-ţi lipsească o doagă să vrei să intri în categoria ăstora de aici, mi-a răspuns el. L-am auzit scuipând, după care şi-a aprins o ţigară. Ne-am cercetat câteva momente în lumina brichetei. Părea mai în vârstă decât crezusem – 30, poate chiar 32 de ani.

– Nu, pur şi simplu îmi place să-i privesc. Mă uit ore întregi la ei şi mi se

par tonici.

– Mie vederea lor îmi întoarce stomacul pe dos, i-am replicat eu.

– Asta pentru că meseria ta te-a învăţat să vezi numai partea rea a lucrurilor. Pe mine mă încântă tocmai ceea ce te irită pe tine: naivitatea lor, înflăcărarea cu care se ceartă pentru lucruri lipsite de importanţă în viaţa ticăloasă pe care o ducem. N-am avut niciodată tăria lor de a renunţa la realitate şi atunci vin aici şi îmi spăl mintea doar privindu-i. Dar spune-mi, dacă nu-i suporţi, cum se face că ai traversat bălţile din tunelul Ştefan cel Mare?

– Nu e treaba ta, i-am spus eu calm. Nu uita că Pol-ul pune întrebările.

– Uneori chiar şi cei din Pol mai trebuie să răspundă, a murmurat el atonal. Nu vrei şi tu o gură de vin?

Am bâjbâit după sticla pe care mi-o întindea. Am tras un gât scurt, crezând că am de-a face cu vreo poşircă de-aia de care se vinde în alimentară.

– Mmmm... Frâncuşă de Cotnari. De unde o ai?

– Sunt obligat să răspund?

– Nu.

– Atunci n-am să răspund. Vreau să te întreb ceva, presare. Tu crezi în vise?

– Doar în coşmaruri. Deschide ochii, copile! Dac-ai să priveşti măcar o dată lumea în care trăim, ai să te prinzi cum stau lucrurile...

A ricanat şi a tras un fum. Ochii lui au prins strălucirea vârfului ţigării şi mi-au întors-o într-o expresie interesantă.

– Cred că ai dreptate. Ce ai spune dacă ţi-aş destăinui că ţi-am dat haina de tweed pentru că am visat că trebuie să fac asta, că ştiam că vei fi azi în talcioc tot din vis şi că mai ştiu că eşti un tip *ales*?

– Aş spune că eşti puţin ţicnit, dar te-aş consola cu ideea că toţi vizionarii au fost consideraţi ţicniţi la vremea lor.

A rămas mult timp tăcut. Când a vorbit din nou, părea trist.

– S-o lăsăm baltă. Poate că ai dreptate când spui că totul e doar o prostie. Apropo, porţi sacoul?

– Nu, vreau să vad dacă stofa nu poate fi stopată undeva. Dar am să-l port... măcar ca să-i văd faţa lui Tilichenko când o să mă vadă într-un sacou verde în carouri.

– Asta e bine. Mă scuzi, dar am uitat cum te cheamă.

– N-ai visat şi asta?

– Nu, din păcate.

– Alexandru Dumitrescu.

– Ivan Ciobanu, dar prietenii îmi spun Ivy.

– O poreclă cam occidentală pentru gustul politrucilor. S-ar putea să-ţi creeze probleme.

Îmi puteam imagina cât de insolită era scena: poliţistul care stă la şuetă cu un rocker roşcat, genul blând dar dârz atunci când vine vorba să se opună organelor de ordine. Cred c-am pălăvrăgit minute în şir, de parcă am fi fost prieteni de ani întregi, am vorbit vrute şi nevrute. Discuţia cu el mă întinerea, eram iar puştanul cu geacă de piele jerpelită, maieu alb şi blugi tăiaţi, care stătea ore întregi pe treptele tutungeriei din cartier, bătând câmpii despre muzică, iubire, drame şi artă cu alţi câţiva zăbăuci. La un moment dat, când ochii mei se obişnuiseră cu întunericul, l-am văzut ridicându-se şi scuturându-şi blugii.

– Îmi pare rău, dar trebuie să plec.

– Şi mie îmi pare rău. Discuţia cu tine mi-a făcut o reală plăcere. Nici nu-mi vine să cred că azi dimineaţă mi-a trecut prin cap să te umflu. Poate ne mai întâlnim. Atunci fac eu cinste.

– Perfect. Şi mie îmi placi.

– Deci?!

– Deci ce?!

– Cum ne mai întâlnim? Dă-mi o adresă, un număr de full-modem.

– Nu-i nevoie, în mod sigur ne vom mai întâlni. Totuşi, pentru cazul în care păţesc ceva, te-aş ruga să ţii minte un lucru: AGENTUL TREBUIE SĂ TRĂIASCĂ!

Ultima frază o rostise cu o voce răguşită, îmbătrânită, ca şi cum ar fi vrut să dea cuvintelor o gravitate profundă.

– Ce-i asta? O parolă?

– Acum nu pot să-ţi spun mai multe. Nu uita, însă...

– Agentul trebuie să trăiască! Să trăiască ţicneala.

Am ridicat din umeri şi l-am lăsat să plece. Agentul trebuie să trăiască. Care agent? Oare Ivy ăsta e cretin? Dacă aceste cuvinte ajung la urechile informatorilor s-a ars. Ar fi păcat, pentru că tipul chiar îmi place. Oricine pronunţă „agent" este, pentru Secret, un spion, chiar dacă omul se referă la agentul chimic sau la cel termic (pentru acestea trebuie să se folo-

sească termenii „vector chimic“, „vector termic“).

Mai rămânea însă posibilitatea ca el să fie într-adevăr un agent, dar al Secret-ului, un agent provocator. Apariţia lui putea avea o legătură cu Kaleaghin. Iritarea punea din nou stăpânire pe mine. Am dat peste cap restul din sticla pe care Ivy mi-o lăsase moştenire şi mi-am aprins o mahorcă. Mă întrebam, pentru a mia oară în această zi, de ce m-am încurcat cu Secret-ul, de ce nu-mi văd de treabă. Dacă-l mai prind pe ticălosul ăsta de roşcovan dându-mi târcoale... Îi rup picioarele!

Peste câteva clipe l-am văzut pe Martin căţărându-se pe peron, în zona luminată. M-am ridicat şi m-am apropiat de el. Dintre cercurile din jurul focurilor mai rămăsese numai unul cu doar opt oameni. Ceilalţi plecaseră unul câte unul, pesemne pentru a păstra atmosfera conspirativă a „Frăţiei“. L-am tras pe Martin lângă un butoi liber, în care focul sclipea muribund.

– De ce n-ai venit la opt, ca de obicei?

– Am stat la slujbă până la şase. Până m-am spălat, am mâncat ce-mi mai rămăsese din raţie...

– Bine, e-n regulă...

– Şi-apoi, să ştii că ai avut noroc să mă găseşti aici. Nu mai vin în „Frăţie“ aşa de des cum o făceam mai demult. M-am căsătorit.

M-am întors şi i-am văzut chipul prelung, de cal, zâmbindu-mi radios, aşa că l-am crezut pe cuvânt, deşi nu-mi puteam imagina ce fată s-ar fi măritat cu Martin. Un tip pe cinste... dar numai dintr-un punct de vedere masculin: 80 la sută din zi este absorbit de slujbă, de hi-tech, e doar cu puţin mai frumos decât dracu', n-are nici un fel de pile...

– Tu vorbeşti serios? Felicitări! Nu ne-am mai văzut de câteva luni bune şi nici atunci nu mi-ai spus că eşti pus pe...

– Ne cunoaştem doar de o lună... Dragoste la prima vedere...

– Bine, bine. O să vorbim despre asta data viitoare când ne întâlnim. Îţi promit că ne vom vedea des în următoarele săptămâni. Să-ţi spun de ce te căutam!

L-am văzut puţin cam stânjenit de graba mea, dar nu l-am luat în seamă şi i-am turnat povestea cu semnalul de pe ComNet, aşa cum mi-o turnase şi mie Kaleaghin. N-am apucat să termin, că el a izbucnit într-un râs sonor, făcându-i pe „bulinarii“ de lângă focul din apropiere să ne privească şocaţi.

– De ce mama dracului râzi? l-am întrebat printre dinţi, furios. Ce, crezi că mie-mi arde de poante.

– Nu, nu... mi-a răspuns el fără să-şi ascundă veselia. De ce-ţi imaginezi că am stat atâta la serviciu?!

– De unde naiba să ştiu?! Poate ca să depăşiţi planul trienal.

– Nu, am înregistrat semnalul ăla. Avem o comandă pentru un baleior de frecvenţă destinat comunicaţiilor pe orbită. Jucăria poate emite şi recepţiona simultan pe o mie de canale într-o bandă profesională. Nu ştiu ce mi-a venit să-l interfaţez cu ComNet-ul... de fapt ştiu, vroiam să văd câte chestii pot accesa simultan... Era o idee mai veche de-a mea...

– Şi?

– Şi am înregistrat un semnal care corespunde descrierilor tale. Nu ştiu dacă e vorba de acelaşi, dar...

– Nu poate fi altul.

– Şi eu zic la fel. Înţelegi acum de ce am râs. Ne-am sincronizat perfect. Ce înseamnă doi oameni pasionaţi de tech! Ceea ce-mi ceri tu să fac eram oricum gata să fac pentru propria mea curiozitate! Spune-mi însă, de ce vrei să ştii ce-i cu canalul ăla? Să nu-mi zici că te-au luat înapoi în Secret. Nu, nu cred, că ăia au toată aparatura din lume şi nu s-ar încurca cu un nenorocit ca mine.

Am tuşit jenat. Nu puteam să-i spun că până la urmă tot Secretul era cel care urma să beneficieze de decodare. Taică-su fusese ridicat de Secret şi deportat în Siberia. Nu s-a mai auzit niciodată nimic de el. Când s-a întâmplat povestea, eu nu mai eram în Secret şi nu ascundeam cât de mult îmi displac indivizii de acolo şi metodele lor.

– Nu. Cei de la Pol vor să afle dacă emiţătorul este autorizat. Se bănuieşte că e vorba de o afacere de contrabandă.

– Nu ştiu cine e, dar îmi imaginez că e al dracului de bun. Unda aia aleargă prin toate benzile de frecvenţă ca un speed-er. Oricum, dacă e ceva gândit de un om, un altul îi va da, mai curând sau mai târziu de capăt.

– Sper să fii tu cel care va dezlega misterul şi aş

prefera ca lucrul acesta să se întâmple curând. Ştiu că îţi cer un lucru greu şi nu am idee cum aş putea să-ţi răsplătesc serviciul. Până acum mi-ai refuzat orice ofertă.

Îi sunt dator lui Martin, dar singurul lucru pe care mi l-a cerut nu mi-a stat în putinţă. Nimeni n-a vrut să mă ajute în cazul tatălui său – cazul era orchestrat de la un nivel prea înalt.

– Ăăăă... de data asta ar fi ceva!

Mi-am ridicat bucuros privirea din vârful bocancilor.

– Spune, orice!

– Eu şi cu nevastă-mea stăm într-o cămăruţă în Luncă. Ştii, naveta şi cartierul rău famat...

Scrupulozitatea lui mă distra. Era genul de om care nu ţi-ar fi cerut nimic decât atunci când îi ajungea cuţitul la os.

– Vrei o locuinţă în oraş! Nu-i uşor, dar îţi promit că am să mă dau peste cap să-ţi obţin ceva.

L-am văzut cât de fericit l-a făcut promisiunea mea şi nu m-am putut abţine să nu râd.

– Mul...

– Să nu începi cu mulţumirile că am stricat prietenia. Nici cu un apartament în Unirii şi tot nu m-aş spăla de datoriile pe care le-am acumulat faţă de tine.

Mai târziu, în vreme ce ieşeam din gura de metrou de la Palat, plimbându-mă prin ceaţa străpunsă meschin, din loc în loc, de câte un glob de felinar, mi-am adus aminte de cuvintele lui Ivy: MESAGERUL TREBUIE SĂ TRĂIASCĂ! Aveam senzaţia că totuşi rockerul nu era nebun... şi că în curând aveam să aflu mai multe despre... agent... AGENT! Chiar aşa, a spus *agent* şi nu *mesager*. De unde mi-o fi venit în cap *mesager*? Poate că Freud mi-ar fi dat un răspuns... Păcat că a murit.

În noaptea aceea am avut un coşmar. Eram comandantul unei unităţi de pe frontul caucazian şi de mine depindea soarta unui întreg oraş. Treceam printre ruinele fumegânde într-un car roman triumfal şi făceam bezele civililor zdrenţăroşi de pe margine. Femei, bătrâni, copii, într-un hal de mizerie de nedescris, alergau pe lângă carul meu tras de patru cai albi şi mă rugau să-i ajut. Nu înţelegeam ce anume pot face pentru ei şi, în sinea mea îmi spuneam nedumerit: „De ce plâng?! Scrie şi în Biblie că fericiţi sunt cei săraci cu duhul şi că a lor va fi împărăţia cerului“.* Prăvălit la baza unui zid înnegrit de incendiu, într-o băltoacă sângerie, plângea un tip despre care eram convins că e Iisus, dar care semăna al naibii de mult cu Ivy.

– Omule, ce naiba faci? i-am strigat eu indignat. Dă-le oamenilor speranţă, ajută-i să treacă peste suferinţă. Tu eşti cineva, eu nu sunt decât un amărât de

Desen de Marina Nicolaev

comandant de batalion.

– Ce vrei să fac? m-a întrebat el ridicând spre mine o privire mânioasă. Am murit odată pentru păcatele lor. Uite!

Mi-a arătat la mâini şi la picioare găurile vineţii, din care nu mai curgea sânge, ale piroanelor care-l ţintuiseră pe cruce.

– Am crezut că sângele meu va şterge păcatele întregii lumi şi că suferinţa va lua sfârşit o dată pentru totdeauna. Băga-mi-aş, ce naiv eram... Şi de-aş fi fost singurul!! Nu vezi că războiul şi mizeria fac mii, milioane de victime inocente. De ce crezi că trebuie să moară? Mor pentru păcatele celorlalţi, mor pentru că numai sângele nevinovat poate spăla ura şi ticăloşia ce bântuie pământul. Ce naiba vrei să mai fac decât să stau aici şi să plâng fără lacrimi nefericirea acestei lumi?! Du-te dracului!

Am gândit că nu era prea frumos ceea ce spune, mai ales că era vorba de fiul lui Dumnezeu, chiar dacă acest Dumnezeu fusese interzis în Imperiu. Împrejurul carului meu care, fără să-mi dau seama, se transformase într-un tanc de ultimă generaţie, erau strânşi mii de civili care nu conteneau să ţipe după ajutor. Mâinile lor murdare se întindeau spre mine ca nişte gheare gata să mă sfâşie, gurile lor ştirbe mă implorau cu o forţă şi cuvinte ce aduceau mai degrabă a blestem, aerul mirosea a urină şi puroi... Ştiu că dintr-o dată mila mi s-a transformat într-o scârbă nesfârşită şi că mi-am spus că o lume nouă nu poate fi clădită cu aceşti nenorociţi. Ca şi cum mi-aş fi propus să fac o lume nouă! Am scos dintr-un buzunar de la picpt o telecomandă de media-computer şi am apăsat pe OFF. O mare de foc a năvălit de niciunde peste ruinele oraşului înaintând spre tancul meu fără să-l atingă, pârjolindu-i însă pe miile de nenorociţi care mă înconjurau. Eu nu simţeam nimic, dar îi vedeam pe ceilalţi zvârcolindu-se în flăcări. Apoi, am schimbat canalul şi m-am trezit brusc în decorul unui atol din mările calde, pe o plajă cu nisip. Am răsuflat uşurat.

– Ce bine este departe de suferinţă!

– Nicăieri în lume nu poţi fi departe de suferinţă, mi-a răspuns Iisus de lângă mine. Era ars, acoperit de plăgi supurânde. Îmi zâmbea cu gura lui fără buze. Cuvintele lui mi-au născut o cumplită bănuială... Dacă reuşisem să găsesc un loc paşnic, străin de violenţă, de ambiţii, de sânge, de boli şi disperare, înseamnă că eram...

– ...mort.

– Repetă-mi numele, rar şi tare! Linia audio a modemului meu merge prost.

– Ivan Ciobanu – dezertor de pe frontul caucazian. Patrulele celor de la militară l-au dibuit aseară într-o garsonieră unde stătea fără să fie înregistrat. A opus rezistenţă – avea un kalaşnikov şi a încercat să fugă folosind chiar maşina celor de la MM. Unul dintre soldaţi a tras cu aruncătorul portabil chiar când demara şi l-a prăjit ca pe un cârnat...

– Nu înţeleg ce treabă am eu cu toată povestea asta, l-am întrerupt pe sublentul de la raion, încercând să adopt o mască impasibilă..

– Păi... s-a bâlbâit puştanul... la percheziţia camerei au găsit un jurnal în care era menţionat numele dumneavoastră, tovarăşe Dumitrescu. Eu am fost chemat ulterior pentru că, ştiţi şi dumneavoastră, procedura, organele militare sunt subordonate celor civile. Trebuia să fac un proces-verbal al acestui caz. Având în vedere că acest individ, Ciobanu, era dezertor şi binecunoscut drept... element instigator, sunteţi...

– Bine, trebuie să vin să dau explicaţii, i-am tăiat eu vorba. M-a privit aproape cu gratitudine. Nu-i nici o problemă. Cu cine trebuie să iau legătura?

– În faţa casei vă aşteaptă o Volgă veche, 314-MIL-MOL. Urcaţi în ea şi şoferul se va îngriji de tot.

I-am mulţumit politicos şi am închis linia de comunicaţii. Ivy reuşise să mă bage în belea. Cine ştie cât de şifonat o să ies din toată afacerea asta? E o acuzaţie serioasă să ai legături cu proscrişii societăţii comunitare. Deci rockerul murise carbonizat... Visul acela! Ducă-se pe pustii toate visele!

În vreme ce mă îmbrăcam am analizat detaliile acestei afaceri în care mă trezisem amestecat peste noapte. Fără să am vreo probă, tindeam să leg apariţia acestui Ivy cu mesajul de pe ComNet. Se sincronizaseră prea bine şi viaţa m-a învăţat să nu mă încred în coincidenţe. De un lucru eram sigur acum: Ivy nu era agent al Secret-ului.

Dacă ar fi fost, s-ar fi lăsat arestat şi apoi să vezi belele pe capul celor de la MM. Nu există un lucru mai periculos decât să compromiţi un plan al Secret-ului.

Atunci... ce legătură putea fi între Ivy şi Secret. Poate că era în tabăra cealaltă şi fusese însărcinat să mă supravegheze şi, eventual, să mă împiedice să comunic Secret-ului mesajul de pe Net în cazul în care Martin l-ar fi descifrat. Cine să-l fi însărcinat? În primul rând trebuia să afle că mă ocup de acest caz. Exista oare o organizaţie opoziţionistă atât de puternică încât să cumpere „ciripitori" din sânul Secret-ului? La fel de bine se putea să mă înşel. Poate că nu era nici o legătură între Ivy şi Net.

În drum spre sediul naţional, mi-am finisat în minte povestea pe care aveam s-o relatez colegilor. Deci: am cumpărat sacoul de la acest Ivy pe care îl întâlneam pentru prima dată, l-am reîntâlnit seara în staţia de metrou de sub Lăpuşneanu (specificat foarte clar că mă aflam acolo în interesul unei afaceri a Secretului – asta intimidează întotdeauna şi face impresie bună), el a pomenit ceva de un mesager sau agent şi a plecat, iar eu, prinzându-mă că tipul e amestecat în ceva necurat, mi-am propus să mă „lipesc" de el şi să aflu mai multe... numai că MM-ul mi-a luat-o înainte şi l-a prăjit pe individ. Povestea suna bine, perfect aş putea spune... dar totul depindea de ceea ce şi-a notat Ivy în caiet...

Paşii lui Alioşa Trublan răsunau pe coridorul metalic. Era abătut. Se gândea pentru prima dată cu îngrijorare la viitor. Poate că totuşi nu vor câştiga războiul acesta... Pentru el nu va mai fi altul. De câteva luni încoace, odată cu primele semne de declin ale taberei generalissimului, se amăgea tot mai des cu posibilitatea unei răsturnări miraculoase a situaţiei. Nu reuşea să creadă că tot entuziasmul şi gloria taberei din jurul generalissimului se topiseră în numai şase ani. Dezamăgirile erau din ce în ce mai dese, toate planurile, oricât de minuţios pregătite, eşuau, iar situaţia devenea din ce în ce mai disperată.

Îşi aminti pentru o clipă chipul înlăcrimat al Nadiei. „Nu vreau să mor!", repeta ea monoton, legănându-se pe pat.

Iar el, în faţa ei, ca şi a tuturor celorlalţi, trebuia să fie bărbatul de neclintit, secundul celui mai mare general din istorie, să zâmbească delicat şi să infirme orice ştire nefavorabilă lor. În ultima vreme infirma toate ştirile. Ajunsese să mintă cu tot atâta uşurinţă precum respira.

Nici eu nu vreau să mor, draga mea, îi răspunse în gând Nadiei. Nu vreau... şi nu pentru că mi-ar fi frică de moarte, ci pentru că te iubesc, iubesc copilul nostru nenăscut. Nu uit însă că unica alternativă a vieţii e moartea.

Se opri la capătul coridorului în faţa unei uşi înalte. Îşi apropie capul de dispozitivul de identificare. O lumină orbitoare îi invadă ochii.

– Identificare reuşită! rosti glasul blând de femeie. Trublan, secretar grad I. Acces interzis din ordin superior.

La naiba, Conducătorul se închisese iar în visurile sale, în lumea lui onirică. Avea din ce în ce mai multe din astea, în care dinamismul lui obişnuit sucomba în abulie.

– Fă-mi legătura. Urgenţă!

Pe micul monitor apăru chipul obosit al Conducătorului.

– Ce vrei, Alioşa? Dacă m-am închis aici, înseamnă că vreau să fiu singur. Am motive întemeiate să fiu lăsat în pace.

Imbecilule! Ce s-a întâmplat cu toate visurile noastre, cu toată energia şi hotărârea cu care am pornit acest război? Trebuia să-i nimicim, totul era atât de bine plănuit, atât de bine decis încât te credeam, când ne-ai spus că vom câştiga războiul în jumătate de an. După şase ani a venit şi vremea să-mi spui că vrei solitudine. Când ai tras milioane de oameni pe drumul pieirii, ţi-ai pierdut dreptul la intimitate, cretinule. Nu mai ai nici măcar puterea de a-ţi privi eşecul.

– Sunt perfect convins de acest lucru, generalissime. Am însă veşti... care nu suferă amânare. Nu sunt veşti bune, dar poate că, sfătuindu-ne, vom găsi o rezolvare.

Generalissimul îşi supse încurcat buzele. Dorea să fie lăsat în pace, în acelaşi timp însă, raţiunea îi ordona să deschidă uşa. Se aplecă peste biroul semicircular şi apăsă câteva taste.

Mecanismul îmbătrânit al uşii tuşi zgomotos şi uşa culisă în perete cu un scrâşnet metalic.

– Ce s-a întâmplat, Alioşa? Ce s-a mai întâmplat?

– Receptorul nostru din trecut nu mai răspunde. Emiţătorul îmi spune că nu-l mai poate contacta, că mesajele sale nu sunt decât o linişte de gheaţă. Nu mai detectează nici un fel de activitate cerebrală.

– Mie nu mi-a plăcut de la început povestea asta, spuse generalissimul ridicându-se din spatele pupitrului. Cu greu îl mai puteai recunoaşte în bărbatul mic de statură, îmbătrânit înainte de vreme, cu chip răvăşit de nelinişte, pe liderul charismatic care ştia să insufle încredere şi dorinţă de victorie trupelor sale.

– A fost o înşelătorie, iar eu nu mă pretez la aşa ceva, întări el trecându-şi mâna prin părul răvăşit. Eu şi soldaţii mei luptăm şi murim pentru libertate... pentru ţară. Nu minţim, nu ne târâm în genunchi. Tu şi Statul Major m-aţi constrâns să aprob acest plan.

– Nu cred că vă daţi seama de gravitatea situaţiei, insistă Alioşa. Suntem într-o inferioritate numerică dezastruoasă. Cei mai puţin de un milion de soldaţi de care dispuneţi înfruntă forţe de zece ori mai numeroase. Numai poziţia strategică în care ne aflăm şi tehnica pe care încă o mai stăpânim împiedică prăbuşirea. În cursul zilei de ieri am pierdut o sută de mii de oameni – dezertori, prizonieri sau morţi pe câmpurile de luptă.

– Şi ce propui? îl întrerupse Conducătorul cu acea grimasă ameninţătoare care-i apărea pe chip ori de câte ori i se amintea de înfrângere. Mă refer, bineînţeles, la Mesager. Îl mai trimitem sau nu?

Alioşa se apropie de lider cu ochii plecaţi spre superbul covor iranian.

– E ultima noastră soluţie. E riscant, e chiar mai riscant decât în celelalte dăţi, dar timpul ne presează. Inamicul e pe punctul de a cuceri centrala atomică de la Juliagrad care, după cum ştiţi, e ultima noastră rezervă energetică. Dacă reuşeşte, nu mai putem forţa câmpul crononic.

Totul s-a terminat. Ticăloşii vor cuceri Juliagradul, vor nimici şi ultimele cuiburi ale apărării şi vor ajunge aici, în Oraşul Subteran. Crezi că le va păsa că vei aneantiza câteva sute de mii de soldaţi odată cu tine? Fanaticii vor sacrifica orice pentru a te distruge şi, odată cu tine, tot ceea ce reprezinţi.

– Fă cum crezi, murmură sumbru Conducătorul. Dacă, aşa cum spui, e într-adevăr ultima noastră şansă, nu ştiu de ce-ai mai venit să mă baţi la cap.

Gârbovit ca un moşneag, se întoarse în fotoliul său şi se răsuci cu spatele la Alioşa, sugerându-i că audienţa a luat sfârşit. Trublan ezită o clipă neştiind dacă să îndrăznească.

– Maria, soţia generalissimului ar dori să-l vadă, începu el timid. La fel şi Andrei şi Mişa.

Sesiză tresărirea celui din fotoliu şi se trase spre uşă.

– Transmite-le că mă vor vedea la timpul potrivit, şuieră cu mânie reţinută vocea liderului. Nu înainte.

– Mâna lui dreaptă se ridică lent şi apăsă câteva taste de pe telecomanda ataşată pe antebraţul stâng. Pe uriaşul ecran care ocupa peretele din fundul biroului începură să se deruleze imaginile unei lupte aeriene... Speed-ere se întretăiau precum săgeţile în negura spaţiului. La început, când deţineau încă supremaţia orbitală, generalissimul conducea câte un atac. Fusese un pilot bun. Cu trei luni în urmă inamicul ocupase ultima lor bază orbitală.

Bietul nenorocit, gândi înfuriat Alioşa Trublan. E un învins, trăieşte numai prin amintirile glorioaselor timpuri trecute. Prezentul şi viitorul nu mai au sens pentru el.

În vreme ce străbătea din nou coridorul lung şi rece, un gând îi reînvie speranţa. Exista încă o soluţie de salvare din cercul care se strângea. O ultimă soluţie. Ştia de mult timp de ea, dar până în clipa de faţă nu-i trecuse niciodată prin cap că ar putea s-o folosească în propriul său interes. Era mâna dreaptă a generalissimului şi nu-l putea părăsi. Nu putea să-l abandoneze pe cel care îl ridicase la poziţia în care se afla acum. Deşi dispreţuia lipsa de curaj cu care acesta înfrunta sfârşitul, îi era încă prea devotat pentru a-l trăda, fie şi prin părăsire... Dar Nadia... Supravieţuirea ei era mai importantă decât moartea lui. Mesagerul putea fi oricine... chiar şi Nadia.

(Continuare în numărul viitor)

WILLIAM TENN

BERNIE – *linie* – FAUST

„Bernie – *linie* – Faust". Aşa-mi spune Ricardo. Ce-nseamnă asta, nu ştiu.

Iată-mă, aşezat în micul meu birou doi-pe-trei. Citesc notiţe ale vânzătorilor din excedentele guvernamentale. Încerc să descopăr unde zace un posibil câştig şi unde nu-i nimic altceva decât o durere de cap în plus.

Şi iată, uşa biroului se deschide. Omuleţul cu faţa jegoasă, într-un costum Palm Beach îngrozitor de murdar şi de mototolit păşeşte în biroul meu, tuşeşte puţin şi spune:

– V-ar interesa să cumpăraţi un pol pentr-un cinci?

Asta a fost tot. Vreau să spun, tot ce-am avut ca bază de discuţie.

M-am holbat la el:

– Ce-e-e?...

Îşi târşâi picioarele şi mai tuşi un pic.

– Douăzeci, murmură. Un pol pentr-un cinci.

L-am făcut să-şi arunce ochii-n jos şi să-şi privească pantofii. Erau nişte pantofi scâlciaţi, rupţi şi la fel de murdari ca el însuşi. Din când în când, umărul stâng îi zvâcnea în sus într-un fel de tic.

– Vă dau douăzeci, le explică el pantofilor, şi cumpăr cu ei cinci de la dumneavoastră. Eu rămân cu cinci, dumneavoastră cu douăzeci.

– Cum ai pătruns în clădire?

– Pur şi simplu, am intrat... răspunse puţin încurcat.

– „Pur şi simplu, ai *intrat*", l-am îngânat, enervat. Acum ai să te duci „pur şi simplu" direct jos şi-ai să ieşi dracu-afar'! Există un anunţ în hol – ACCESUL INTERZIS CERŞETORILOR!

– Nu cerşesc; se trase de poala jachetei; parcă ar fi încercat să-şi aranjeze pijamaua în care dormise. Vreau să vă vând ceva. Un douăzeci pentr-un cinci. Vă ofer...

– Vrei să chem un poliţai?

Păru foarte speriat:

– Nu! De ce să chemaţi un poliţai? N-am făcut nimic să chemaţi un poliţai!

– Am să-l chem într-o secundă. Te previn: ajunge să dau un telefon jos în hol şi imediat am un poliţist aici. N-am nevoie de cerşetori în clădire. Aici se fac afaceri.

Îşi frecă faţa cu mâna, îndepărtând puţin jeg, apoi îşi frecă mâna de poala jachetei şi lăsă jegul acolo.

– Nu faceţi târgul? întrebă. Un douăzeci pentr-un cinci? Dumneavoastră cumpăraţi şi vindeţi lucruri. Ce nu-i în regulă cu propunerea mea?

Am ridicat receptorul.

– În regulă, spuse, înălţându-şi palma brăzdată de şanţuri. Mă duc. Mă duc.

– Cel mai bine. Şi-nchide uşa după dumneata.

– Doar la cazu' că vă răzgândiţi... Scotoci prin buzunarul pantalonilor murdari şi şifonaţi, şi scoase o carte de vizită. Mă puteţi găsi aici. Cam la orice oră-n timpu' zilei.

– Valea! i-am răspuns.

S-a aplecat, a aruncat pe biroul meu cartea de vizită, deasupra tuturor notiţelor despre excedente, a mai tuşit o dată sau de două ori, uitându-se la mine să vadă dacă nu cumva muşc. Nu? Nu. S-a târât afară.

Am cules cartea de vizită între unghia degetului mare şi cea a arătătorului, gata s-o arunc în coşul de hârtii.

Dar m-am oprit. O carte de vizită. Era al dracului de neobişnuit, un pârlit ca ăla să aibă carte de vizită. Şi totuşi, era o carte de vizită.

Situaţia începea să devină interesantă. Am început să regret că nu-l lăsasem să spună tot ce-avea de spus. La urma urmei, ce altceva încerca decât să-mi ofere o partidă? Pot oricând să fac uz de aşa ceva.

Lucrez într-un birou mic, cumpăr şi vând, dar jumătate din stocul meu sunt idei bune. Şi ideile-mi sunt de folos, chiar dacă-s de la o haimana.

Cartea era albă şi curată, mai puţin în locul unde degetele nespălate ale individului lăsaseră o pată maronie. Purta scrise, într-un fel de caligrafie înflorită, de mână, cuvintele Mr. Ogo Eksar. Dedesubt se aflau denumirea şi telefonul unui hotel din Times Square, nu departe de biroul meu. Îl ştiam: destul de ieftin, dar nici chiar un sac de purici – undeva chiar sub linia de mijloc.

Exista un număr de cameră într-un colţ al cărţii de vizită. M-am uitat la el şi-am simţit un soi de amuzament. Într-adevăr, nu ştiam ce să cred.

Deşi, dacă stai să te gândeşti, de ce n-ar putea şi un calic să fie înscris în registrul unui hotel? „Nu fii snob, Bernie!“, mi-am spus.

Douăzeci pentru cinci. Ce soi de marfă de cerşetorie ar urma? Nu mi-o puteam scoate din cap.

Un singur lucru-mi rămânea de făcut. Să-i cer cuiva părerea. Ricardo? Un excelent profesor universitar, la urma urmei. Una dintre cele mai bune relaţii ale mele.

Îmi aranjase destule combinaţii – un bacşiş pe programul clădirii facultăţii care dacă valora o comodă mie şi jumătate, o comandă de echipament-de-birou de la Naţiunile Unite, chestii-de-astea. Şi ori de câte ori aveam vreo întrebare necesitând studii superioare îmi stătea la dispoziţie. De fiecare dată trei sute, achitate prin comisioane.

M-am uitat la ceas. Ricardo ar trebui să fie în birou, semnând hârtii sau orice altceva are el de făcut pe-acolo. I-am format numărul.

– Ogo Eksar? Pare finlandez. Sau poate eston. Din Estul Balticii, aş zice...

– Lasă asta. De n-ar fi decât atât.

Şi i-am spus despre oferta de douăzeci-pentru-cinci.

Râse:

– Iarăşi chestia asta!

– Ce, vreun şlepăr bătrân împins de greci egiptenilor?

– Nu. Ceva împins de americani. Şi nu e excrocherie. În timpul Crizei, un ziar newyorkez a trimis un reporter prin oraş cu o hârtie de douăzeci de dolari pe care o oferea spre vânzare contra exact un dolar. N-a luat-o nimeni. Adevărul era că, deşi şomau sau erau pe cale să moară de foame, oamenii se temeau într-atât să nu se lase cumva traşi pe sfoară încât respingeau fără ezitare chiar un profit uşor de-o mie nouă sute la sută.

– Douăzeci la unu? Acum era vorba de douăzeci la cinci.

– Mmm-mda, ştii, Bernie, inflaţia... spuse, râzând din nou. Şi în vremurile-astea ar fi mai normal s-o facă pentr-un spectacol T.V.

– T.V? Ar fi trebuit să-l vezi cum era-mbrăcat!

– Pur şi simplu, un figurant, cale firească de ai face pe oameni să refuze să ia-n serios oferta. Cercetătorii de la Universitate operează aproape la fel. Acum câţiva ani, un grup de sociologi au iniţiat o anchetă asupra reacţiilor publicului faţă de solicitanţii de trotuar pentru scopuri caritabile. Ştii şi tu, de-ăia de sună din cutioare pe la colţuri de stradă: „AJUTAŢI-I PE COPIII CU DOUĂ CAPETE, ALINARE PENTRU ATLANŢII SINISTRAŢI“... Ei, şi şi-au îmbrăcat câţiva studenţi...

– Atunci crezi că şi cu ăsta era la fel?

– Cel mai probabil. Totuşi, nu văd de ce-a mai trebuit să-şi lase şi cartea de vizită la tine.

– Asta pot să-mi închipui – acum. Dacă-i vreun truc al televiziunii, trebuie să fie la mijloc şi multe alte aspecte. Vreun concurs cu premii, maşini, frigidere, un castel în Scoţia, fel de fel de prăzi.

– Un concurs cu premii? Ei, da... s-ar putea.

Am închis telefonul, am tras adânc aer în piept şi-am sunat la hotelul lui Eksar. Era înregistrat acolo, într-adevăr. Şi tocmai sosise acasă.

Am coborât repede şi-am luat un taxi. Cine ştie ce alte contacte mai apucase să-şi facă?

În lift, am continuat să-mi pun întrebări. Cum să fac s-ajung de la hârtia de douăzeci de dolari la câştigul cu adevărat mare, premiul concursului televiziunii, fără să-i dau de înţeles lui Eksar că m-am prins? Ei, poate-oi avea noroc. Poate-o să-mi dea o posibilitate.

Am bătut la uşă. L-am auzit spunând „Intră“ şi-am intrat. Dar câteva secunde n-am putut vedea nimic.

Era o cameră mică, la fel ca toate camerele din hotelul ăla, mică şi mirositoare şi îmbâcsită. Nu ardea nici o lumină. Storul de la fereastră era tras complet.

Când mi s-au obişnuit ochii cu întunericul, am putut distinge personajul Ogo Eksar aşezat pe marginea dinspre mine a patului. Purta încă acel costum Palm Beach boţit şi aiurit.

Şi ştiţi ce făcea? Urmărea o emisiune la un televizor portativ caraghios pe care-l avea pe masă. Televizor în culori. Numai că nu mergea cum trebuie. Nu se vedea nici un chip, nici o imagine, nimic, decât culori care se fugăreau. O pată mare de roşu, una de protocaliu şi o margine şerpuitoare de albastru şi verde şi negru. O voce se auzea vorbind, dar zăpăcea toate cuvintele: „Wah-wah, de-wah, de-wah".

A închis aparatul cum am intrat.

– Times Square e o zonă proastă pentru un televizor, i-am spus. Prea mulţi paraziţi.

– Da, răspunse. Prea mulţi paraziţi. Scoase televizorul din priză şi-l puse deoparte. Aş fi fost curios să-l văd când funcţiona ca lumea.

Ştiţi ce e ciudat? M-aş fi aşteptat să simt miros de alcool în cameră; să văd câteva sticle goale în coşul de gunoi din tinichea de lângă masă. Nici urmă.

Nu se simţea decât un miros pe care nu-l puteam recunoaşte. Cred că era mirosul lui Eksar în persoană, concentrat.

– Salut, am spus, simţindu-mă puţin jenat de felul cum mă purtasem cu el în birou. Fusesem prea dur.

Rămase pe pat.

– Am douăzeci-ul, spuse. Aţi adus cinci-ul?

– O, cred că am un cinci, în regulă, am spus, căutând în portofel şi încercând să fac pe glumeţul. Nu scoase o vorbă, nici măcar nu mă pofti să iau loc. Am scos o bancnotă: O.K?

Se aplecă înainte şi căscă ochii, de parc-ar fi putut vedea prin întuneric ce fel de hârtie era.

– O.K. spuse. Dar o să vă cer o chitanţă. O chitanţă legalizată.

Ei, asta-i bună, mi-am spus, o chitanţă legalizată!

– Atunci va trebui să mergem jos. E un farmacist pe Strada 45.

– Să mergem, spuse, ridicându-se în picioare cu câteva tuse mici care răsunară una, două, trei, patru, în şir.

În drum spre farmacist, m-am oprit la o papetărie şi-am cumpărat un carnet de chitanţe în alb. Am umplut mai mult de unul singur, de când lucrez în comerţ. New York, N.Y. şi data. *Primit de la Dl. Ogo Eksar suma de 20 (douăzeci) de dolari contra unei bancnote de 5(cinci) dolari purtând seria.........*

– E bine aşa? am întrebat. Îi trec şi seria ca s-o fac să arate ca şi cum ai vrea să-mi ceri chiar bancnota asta, ştii, ceea ce juriştii numesc aspectul-primirii-de-valori.

Îşi înclină capul şi citi nota. Apoi verifică seria bancnotei pe care o ţineam în mână. Încuviinţă.

A trebuit să-l aşteptăm pe farmacist până a terminat cu alţi doi clienţi. Când a semnat recipisa a citit-o şi el, a înălţat din umeri şi-a ştampilat-o cu parafa sa.

Am plătit; eu eram cel care avea de câştigat.

Eksar îmi strecură o hârtie nouă şi mototolită de douăzeci. Mă privi în timp ce o cercetam în lumină, mai întâi pe o faţă, apoi pe cealaltă.

– E bună? întrebă.

– Da. Îţi dai seama: nu te cunosc, nu-ţi cunosc banii.

– Păi şi normal. Aşa aş face şi eu c-un străin. Băgă în buzunar chitanţa şi hârtia de cinci dolari şi-o luă din loc.

– Hei, i-am strigat. Te grăbeşti?

– Nu. Se opri, părând mirat. Nu mă grăbesc. Da' ai obţinut polu' pe cinci. Am încheiat târgu'. S-a terminat.

– De acord, am făcut târgul. Ce-ai zice de-o cafea?

Ezită.

– Fac eu cinste, i-am spus. Mă pot lipsi de zece cenţi. Haide, să bem o cafea.

Acum părea îngrijorat:

– Doa' nu vrei să dai-napoi? Am chitanţa. Totu-i legalizat. Ţ-am dat un pol, mi-ai dat un cinci. Am făcut un târg.

– Ne-am înţeles, ne-am înţeles, am spus, împingându-l într-o dugheană pustie. Ne-am înţeles, am semnat, ştampilat şi achitat. Nimeni nu dă îndărăt. Vreau doar să-ţi ofer o cafea.

Chipul i se lumină, prin toată mizeria care-l acoperea.

– Cafea, nu. Supă. Aş lua nişte supă de ciuperci.

– Bine, bine, supă, cafea, tot aia e. Eu iau o cafea.

Am stat acolo şi l-am studiat. S-a cocoşat peste farfuria cu supă şi-a hălpănit-o lingură după lingură, imaginea vie a unui vagabond care n-a pus nimic în gură toată ziua. Esenţă pură de haimana, triplu distilată, marca unei vechi firme de calitate.

Un tip ca ăsta ar trebui să zacă-ntr-un antreu încercând să spună „nu" bastonului unui poliţist, ar trebui să-şi tuşească afară măruntaiele îmbibate de acool. N-are cum să locuiască într-un hotel devotat-Domnului, sau să-mi dea un pol pe cinci dolari, sau să mănânce ceva atât de respectabil ca supa de ciuperci.

Dar ar fi avut sens. Un concurs cu premii organizat de televiziune, dacă ar face-o, ar angaja un actor al naibii de bun, pe care îl pot cumpăra cu bani frumoşi, să le-arunce mălaiu-n dreapta şi-n stânga. Un tip care s-o facă pe haimanaua îndeajuns de bine ca lumea să-i râdă-n faţă când încearcă să le propună un târg cu profit.

– Nu vrei să mai cumperi şi altceva? l-am întrebat.

Lingura i se opri între farfurie şi buze. Mă privi bănuitor:

– Ca de pildă...?

– O, habar n-am. Poate ai vrea să cumperi un zece pe-un cincizeci. Sau un pol pe-o sută?

Căzu pe gânduri. Eksar! Căzu pe gânduri! Apoi se-ntoarse la supa lui şi-ncepu s-o lipăie mai departe.

– Asta nu-i o afacere, spuse dispreţuitor. Ce fel de-afacere-i asta?

– Scuză-mă dacă te-am jignit. M-am gândit doar să-ntreb. N-am vrut să te păcălesc.

Am aprins o ţigară şi-am rămas în aşteptare.

Prietenul meu cu faţa murdară îşi termină supa şi luă un şerveţel de hârtie. Îşi şterse buzele. L-am privit; nu lăsase o pată pe machiajul din jurul gurii. Nu făcuse decât să-şi tamponeze stropii de supă. În felul său aparte, n-aş putea spune că nu dovedea fineţe.

– Nimic altceva nu te-ar interesa? Sunt aici, am timp. Orice mai ai în minte, putem foarte bine să-ncercăm.

Mototoli şerveţelul şi-l aruncă în farfuria cu supă. Se îmbibă imediat. Mâncase toate ciupercile şi nu se atinsese de zeamă.

– Podul Golden Gate, spuse deodată.

Am scăpat ţigara din mână.

– Ce?!?

– Podul Golden Gate. Din San Francisco. Îl cumpăr. Îl cumpăr cu... (îşi înălţă ochii spre barele fluorescente din tavan şi cugetă câteva secunde) ...să zicem, o sută şi-un sfert. O sută do'o'ş'cinci de dolari. Banii pe masă.

– De ce tocmai Podul Golden Gate? am întrebat ca boul.

– P-ăla-l vreau. M-ai întrebat ce-aş mai vrea să cumpăr – ei bine, asta-i ce-aş mai vrea să cumpăr. Podul Golden Gate.

– Da' ce nu-ţi convine la Podul George Washington? E-aici în New York, peste Hudson River. De ce să cumperi ceva aflat tocmai hăt-dincolo, pe Coastă?

Se hlizi la mine ca admirându-mi isteţimea.

– A, nu, spuse, zvâcnind puternic din umărul stâng; sus, jos, sus, jos. Ştiu eu ce vreau. Podul Golden Gate din San Francisco. O sută do'o'ş'cinci. Primeşti sau o lăsăm baltă.

– Primesc. Dacă asta vrei, dumneata eşti şefu'. Dar ia seama, tot ce-ţi pot vinde e cuantumul meu din Podul Golden Gate, indiferent cât de mică e porţiunea care s-ar putea întâmpla să-mi aparţină.

Dădu din cap.

– Vreau o chitanţă. Trece-o colo pe chitanţă.

Am trecut-o colo pe chitanţă. Şi-am luat-o d-a capo. Farmacistul legaliză chitanţa, îşi băgă parafa înapoi în sertarul de sub tejghea şi ne-ntoarse spatele. Eksar numără şase poli şi-o hârtie de cinci dintr-un sul gros de bancnote, toate noi-nouţe. Introduse sulul înapoi în buzunarul de la pantaloni şi-o luă iar din loc.

– Încă o cafea? l-am întrebat, ajungându-l din urmă. Sau o porţie nouă de supă?

Întoarse spre mine o privire foarte mirată, cuprins parcă de-un spasm prin tot trupul:

– De ce? Acum ce mai vrei să vinzi?

Am ridicat din umeri:

– Ce vrei să mai cumperi? Zi-i pe nume. Hai să vedem ce afaceri mai putem aranja.

Toate astea-mi luau o groază de timp, dar nu mă plângeam. Câştigasem o sută patruzeci de dolari în cincisprezece minute.

Să zicem o sută treizeci şi opt şi cincizeci de cenţi, dacă scădem cheltuielile, ca de pildă carnetul de chitanţe, cafeaua, supa – toate cheltuieli legitime, şi foarte mici. Nu aveam de ce mă plânge.

Dar o aşteptam p-aia mare. Trebuie să vină şi una mare.

Desigur, putea să nu se-arate până la emisiunea de la televizor. Aveau să măntrebe ce-a fost în capul meu când i-am vândut lui Eksar toate cele, eu aveam să le explic, iar ei vor începe să-mi dea frigidere şi bonuri pentru cadouri de la Tiffany şi...

Eksar spusese ceva pe când mă aflam dus în Ţara Viselor. Ceva al dracului de puţin familiar. I-am cerut să repete.

– Marea de Azov. În U.R.S.S. Îţi dau pe ea trei sute obzeci de dolari.

N-auzisem în viaţa mea de aşa ceva. Mi-am ţuguiat buzele şi-am stat un moment pe gânduri. Simpatic preţ, trei sute optzeci. Şi asta pentru toată marea aia afurisită. Am încercat să mă tocmesc:

– Îmi faci patru sute şi ne-am înţeles.

Cu capul scuturându-i-se într-o rafală de tuse, făcu o mutră de parc-ar fi înnebunit.

– Ce nu merge, întrebă printre gâfâieli, trei sute obzeci nu-i un preţ bun? Aia-i o mare mică, una din cele mai mici. Dacă are vreo sută de kilometri pătraţi. Şi ştii care-i adâncimea maximă?

– E destul de adâncă, am încercat să fac pe deşteptul.

– Do'o'şapte de metri! ţipă Eksar. Atât! Do'o'şapte de metri! Zii şi mie de unde-o să-m' scoţi un preţ mai bun de trei sute obzeci de dolari p-o mare ca asta?!

– Stai blând, am spus, bătându-l uşor pe umărul său nespălat. Hai s-o facem pe din două. Mata zici trei optzeci, eu vreau patru. Ce-ar fi s-o lăsăm la trei nouăzeci?

Puţin îmi păsa de fapt: zece marafeţi în plus sau în minus. Dar eram curios ce se va întâmpla.

Se linişti:

– Trei sute no'o'ş de dolari pentru Marea de Azov, murmură ca pentru sine, puţin mâhnit de-a se recunoaşte fraier, de-a se lăsa dus de nas. Tot ce vreau e marea, atâta; nu-i ca şi cum ţi-aş cere Strâmtoarea Kerci, sau poate un port cum ar fi Taganrog ori Osipenko...

– Uite ce-i, mi-am ridicat palmele. Nu vreau să fiu al dracu'. Îmi dai trei sute nouăzeci şi-ţi pun la socoteală şi Strâmtoarea Kerci, ca supliment. De-asta ce mai zici?

Studie ideea. Smârcâi din nas. Şi-l şterse cu dosul palmei.

– În regulă, spuse-ntr-un târziu. Ne-am înţeles. Azov *şi* Strâmtoarea Kerci pentru trei sute nouăzeci.

Bang! făcu ştamplia farmacistului. Bangurile sunau tot mai tare.

Eksar îmi plăti în şase hârtii de cincizeci, patru poli şi una de zece, toate bancnote noi din sulul acela gros pe care-l avea în buzunarul pantalonilor.

M-am gândit la cincizecile încă în sul şi-am simţit saliva începând să mi se-adune-n gură.

– O.K., am zis. Şi-acum?

– Tot mai vinzi?

– La preţul potrivit, de ce nu? Zi-i pe nume.

– S-grămezi de lucruri care mi-a putea prinde bine, oftă. Da', 'oi avea nevoie chiar acu'? Asta trebuie să mă-ntreb.

– „Chiar acu'" e momentul când ai o şansă să le cumperi. Mai târziu – cine ştie? Poate n-o să fiu prin preajmă, poate s-or

Desen de Dragoş Popa

găsi alţii să liciteze contra, se pot întâmpla tot felul de lucruri.

Am aşteptat un timp, dar tot ce făcea era să tuşească şi să se-ncrunte.

– Ce-ai zice de Australia? am sugerat. Ţi-ar fi de folos Australia, pentru, să zicem, cinci sute de dolari? Sau Antarctica? Aş putea să-ţi aranjez o afacere drăguţă foc cu Antarctica.

Păru interesat.

– Antarctica? Cât ai cere pe ea?... Nu – n-ajung nicăierea. O bucăţică ici, una colo... Şi toate cost-aşa de mult...!

– Te faci de preţuri al naibii de bune, amice, şi-o ştii prea bine. Nici dac-ai cumpăra la grămadă n-ai ieşi mai bine.

– Atunci ce-ai zice de grămadă? Cât ceri pe toată măgăoaia?

Am scuturat din cap:

– Nu-nţeleg ce vrei să spui. Ce măgăoaie?

Părea nerăbdător:

– Toată măgăoaia. Lumea. Pământul.

– Ei, ei, am spus. Asta-i cam mult.

– Dom'le, m-am cam săturat să cumpăr câte o bucăţică din când în când. Îmi faci un preţ global dacă-l cumpăr tot?

Am dat din cap, un fel de înăuntru şi-n-afară, nici da, nici nu. Se anunţau bani, bani frumoşi. Asta era momentul când ar fi fost cazul să-i râd în faţă şi să-mi văd de drum. Dar n-am schiţat nici măcar un surâs.

– Pentru întreaga planetă – sigur, ai dreptul la un preţ global. Dar ce e, vreau să spun, *ce anume* vrei, exact, să cumperi?

– Pământul, spuse, apropiindu-se de mine într-atât încât îi puteam mirosi răsuflarea puturoasă. Vreau să cumpăr Pământul. Cu tot ce are.

– Va trebui să fie un preţ bun. Ţi-l vând de-a binelea.

– Fac eu un preţ bun. Dar ăsta-i târgu'. Plătesc două mii de dolari, bani lichizi. Şi iau Pământul, toată planeta, şi mai pui şi câte ceva din Lună. Drepturi de pescuit, drepturi la minerale şi drepturi la comorile îngropate. Ce părere ai?

– Al naibii de mult.

– Ştiu că-i mult, încuviinţă. Dar plătesc la fel de mult.

– Nu mă refer la cât ceri. Lasă-mă să mă gândesc puţin.

Asta era marele târg, Marele Premiu. Nu ştiu câţi bani îi dăduseră cei de la televiziune să se prostească cu ei, dar eram absolut sigur că suma de două mii de dolari nu era decât un punct de plecare. Numai că... cât poate fi un preţ sensibil, convenabil, pentru lumea întreagă?

Nu trebuia să fie făcut să pară un ciubucar amărât de pe la televiziune. Regizorul emisiunii îi dăduse rolul lui Eksar unui actor de mâna întâi.

– Chiar vrei totul, am întrebat, întorcându-mă din nou spre el, Pământul cu Lună cu tot?

Ridică o mână nespălată:

– Nu toată Luna. Doar drepturile alea asupra ei. Restul Lunii poţi să ţi-l păstrezi.

– Tot mult e. Trebuie să urc serios peste două mii de dolari pentru o avere imobilă atât de mare.

Eksar începu să se strâmbe, cuprins de spasme.

– Cât... cât de mult?

– Uite ce e, hai să fim serioşi. Am ajuns la afacerea cea mare. Nu mai e vorba de poduri sau râuri sau mări. De data asta cumperi o lume întreagă şi o parte din încă una. Şi costă parale. Trebuie să fii pregătit să dai parale.

– Cât? Arăta de parc-ar fi sărit în sus şi-n jos înăuntrul împuţitului ăluia de costum Palm Beach. Oamenii care intrau şi ieşeau din magazin se uitau la noi. *Cât?* şopti.

– Cin'zeci de mii. E-al naibii de ieftin. Şi-o ştii prea bine.

Eksar se topi cu totul. Până şi ochii săi ciudaţi păreau să-i atârne-n jos.

– Eşti nebun, spuse, cu o voce stinsă, disperată. Ţi-ai ieşit din minţi.

Se întoarse şi porni spre uşa turnantă cu un mers sfârşit care mă făcu să înţeleg că întrecusem într-adevăr limita. Nu aruncă nici o privire în urmă. Nu dorea decât să se ducă departe, cât mai departe de mine.

L-am prins de poala jachetei sale spurcate şi l-am ţinut strâns.

– Uite ce e, Eksar, am spus, în timp ce încerca să scape, ţi-am depăşit bugetul, clar, îmi dau seama. Dar ştii foarte bine că poţi plăti mult peste două mii. Vreau cât de mult pot obţine. Ce Dumnezeu, pierd destul timp cu dumneata. Câţi ar mai face-o?

Asta îl convinse. Înălţă capul, apoi se întoarse. Am dat drumul jachetei. Comunicam din nou!

– Bun. Dumneata urci la nivelul meu, eu cobor la al dumitale. Mai urcă puţin. Care ţi-e cel mai bun preţ? Cât de mult poţi plăti?

Privi în josul străzii, pe gânduri, şi limba-i ieşi afară şi linse colţul gurii aceleia jegoase. Şi limba-i era murdară. Credeţi-mă! Un soi de materie întunecată, grăsime sau grimă, i-o acoperea în întregime.

– Ce-ai zice, spuse, după un timp, ce-ai zice de două mii cinci sute? Asta-i tot ce pot. N-am nici un cent mai mult.

Era la fel ca mine: un chilipirgiu înnăscut.

– Poţi să dai şi trei mii, am insistat. Ce mare lucru e trei mii? Doar cinci sute în plus. Uită-te ce obţii în schimb: Pământul, întreaga planetă, plus drepturile asupra mineralelor şi pescuitului şi comorilor îngropate, toate chestiile-alea, pe Lună. Ce părere ai?

– Nu pot. Pur şi simplu, nu pot. Aş vrea şi eu să pot.

Dădu din cap ca pentru a se scutura de toate acele ticuri şi convulsii.

– Poate-aş găsi o cale să merg până la două mii şapte sute. Pentru asta îmi dai Pământul şi doar drepturile asupra pescuitului şi comorilor îngropate pe Lună? Şi păstrezi drepturile pe minerale. Mă descurc eu şi fără ele.

– Fă două mii opt sute şi poţi să iei şi drepturile pe minerale. Le vrei, văd eu bine. Oferă-ţi-le. Doar două sute de marafeţi în plus şi le poţi avea.

– Nu. Nu pot să obţin totul. Unele lucruri costă prea mult. Ce-ai zice de două mii şapte sute cincizeci, fără drepturile pe minerale şi cele pe comorile îngropate?

Amândoi oscilam, simţeam clar.

– E absolut ultima mea ofertă, i-am spus. Nu pot pierde toată ziua cu afacerea asta. Cobor până la două mii şapte sute şi jumătate, nici o para mai puţin. La preţul ăsta îţi dau Pământul şi numai drepturile de pescuit pe Lună. Sau numai cele pe comorile îngropate. Alegi ce-ţi convine.

– *All right*, spuse. Eşti un dur. Facem cum ai spus.

– Două mii şapte sute cincizeci pentru Pământ şi fie drepturile pe pescuit, fie cele pe comori îngropate pe Lună?

– Nu, două mii şapte sute în cap, şi nici un drept asupra Lunii. Renunţ la ea. Două mii şapte sute în cap şi tot ce cer e Pământul.

– S-a făcut! am cântat şi am bătut palma.

Apoi, cu braţul petrecut pe după umerii lui – ce-mi mai păsa de mizeria de pe haine când tipul valora pentru mine două mii şapte sute de dolari? – ne-am înapoiat la farmacie.

– Vreau o chitanţă, îmi aminti.

– Corect. Dar pun aceeaşi clauză: că îţi vând cuantumul pe care-l posed sau am dreptul să-l vând. Oricât ar fi, tot obţii destul pentru banii dumitale.

– Obţii destui bani pentru cât vinzi, replică el scurt. Îmi plăcea. Cu sau fără ticuri şi jeg, era genul meu de om.

Am intrat la farmacist pentru legalizare şi, sincer, în viaţa vieţii mele n-am văzut om care să arate mai dezgustat.

– Merg afacerile, hai? mormăi. Precis aţi luat-o-n ritm de jazz.

– Ascult-aici, i-am retezat-o, fă bine şi doar legalizează. I-am arătat lui Eksar recipisa: aşa o vrei?

O cercetă tuşind.

– „Indiferent ce cuantum deţii sau ai dreptul să vinzi..." În regulă. Şi scrie, ştii, competenţa dumitale de agent comercial, competenţa dumitale profesională.

Am schimbat chitanţa şi-am semnat-o. Farmacistul o legaliză.

Eksar scoase cocoloşul de bani din buzunarul pantalonilor. Numără cincizeci şi patru de hârtii noi şi boţite de cincizeci şi le depuse pe geamul tejghelei. Apoi culese chitanţa, o împături şi o băgă în buzunar. Porni spre uşă.

Mi-am adunat banii şi l-am urmat:

– Altceva nimic?

– Nimic, răspunse. S-a sfârşit. Am făcut târgul.

– Ştiu, dar am mai putea găsi ceva, alt subiect...

– Nu mai e nimic de găsit. Am făcut târgul. Tonul său îmi dădu de înţeles cât de serios vorbea. Nu mai avea nici urmă din scâncetul acela de „mai zi-mi, mai zi-mi" pe care-l auzi întotdeauna când se anunţă o afacere.

M-am oprit şi l-am privit împingând uşa turnantă. Ieşi drept în stradă, o luă la stânga şi-şi văzu de drum cu toată viteza, ca şi cum s-ar fi grăbit al naibii de tare.

Nu mai erau alte afaceri. O.K. Aveam în portofel trei mii două sute treizeci de dolari câştigaţi într-o singură dimineaţă.

Dar cât de bun fusesem de fapt? Vreau să spun, care era preţul de vârf din bugetul spectacolului? Cât de mult mă apropiasem de el?

Aveam o relaţie care ar fi putut afla – Morris Burlap.

Morris Burlap e tot afacerist, doar că e agent teatral, expert, cu adevărat expert. În loc să vândă o grămadă de fir uzat de cupru, să zicem, sau dreptul de folosinţă al unui ascunziş din Brooklyn, vinde talente. Vinde o hoardă de dansatoare unui hotel din munţi, un pianist unui bar, un disk-jockey sau un comic unui post de radio nocturn. Motivul pentru care i se spune Morris Burlap sunt acele costume grele de tweed Harris, pe care le poartă fie iarnă, fie vară, în fiecare zi a anului. Fortifică imaginea, zice el.

L-am sunat dintr-o cabină telefonică de lângă intrare şi i-am spus tot ce ştiam despre concursul cu premii.

– ...Acuma, ce vreau eu să aflu...

– N-ai nimic de aflat, mi-o retează. Nu există un asemenea concurs, Bernie.

– Mai mult ca sigur că există, Morris. Unul de care n-oi fi auzit.

– Nu există nici un spectacol de şoiul ăsta. Nici în lucru, nici în repetiţii, nicăieri. Ascultă: înainte ca un spectacol să ajungă în situaţia de a oferi asemenea sume, trebuie să aibă o ieşire, trebuie să-şi fi cumpărat tot timpul aerian. Şi încă înainte chiar să-şi cumpere timp aerian, un ambalator a pregătit un pilot. În momentul acela eu am primit deja o comandă de distribuţie – aş fi auzit de el într-o duzină de contexte diferite. Nu-ncerca să mă-nveţi meseria mea, Bernie; când spun că nu există asemenea spectacol, nu există asemenea spectacol.

Era al dracului de categoric. Deodată-mi veni o idee nebunească, dar am înlăturat-o. Nu. Asta nu! Nu!...

– Atunci o fi o anchetă de-a vreunui ziar sau institut, aşa cum spunea Ricardo?

Căzu pe gânduri. Mult îmi ardea mie să stau în cabina aia împuţită şi s-aştept; dar Morris Burlap avea cap.

– Afurisitele alea de documente, chitanţele alea... Ziarele şi institutele nu operează aşa. Şi nici nebunii. Cred că te-ai lăsat dus de nas, Bernie. Cum şi-n ce fel, nu ştiu, dar te-ai lăsat dus.

Atâta mi-era de-ajuns. Morris Burlap poate mirosi un şlepăr şi printr-un zid gros de-un kilometru. Nu greşeşte niciodată. Niciodată.

Am închis, am stat, am cugetat. Ideea aceea nebunească îmi veni din nou în minte şi explodă.

O hoardă de fiinţe din spaţiu, să zicem că vor Pământul. Îl vor ca pe-o colonie, ca loc de agrement, cine naiba să ştie pentru ce le trebuie? Au ei motivele lor. Sunt destul de puternici şi de avansaţi ca să vină, pur şi simplu, şi să-l ia în stăpânire. Dar nu vor s-o facă de capul lor. Au nevoie de un temei legal.

Perfect. Făpturile-astea extraterestre poate n-au nevoie decât de o hârtie de la o singură fiinţă umană, genuină, acreditată, semnând că le cedează Pământul. Nu, nu poate fi aşa. *Orice* fel de hârtie? Iscălită de *orice* terchea-berchea?

Am băgat o fisă în telefon şi-am sunat la colegiul lui Ricardo. Nu era acolo. I-am spus centralistei că e foarte important; în regulă, spuse, o să sune prin zonă şi-o să-ncerce să-l găsească.

Tot calabalâcul de la-nceput, continuam să mă gândesc, Podul Golden Gate, Marea de Azov, făceau parte din momeală în aceeaşi măsură ca şi mascarada cu polul-pe-cinci. Există un test sigur asupra scopului real al oricărui operator; când tace, închide prăvălia şi se cară.

Cu Eksar, fusese vorba de Pământ. Toate palavrele alea despre drepturi suplimentare pe Lună...! Măciuci!... Fuseseră băgate ca să acopere scopul real şi să sporească posibilităţile de-a se tocmi.

În felu-ăsta mă lucrase Eksar! Era evident că a şi întreprins un studiu special asupra modului meu de a opera. De la mine şi numai de la mine trebuia să cumpere.

Dar de ce de la mine?

Toate chestiile-alea cu chitanţa, cu nepărtinirea mea, cu competenţa mea profesională, ce moaşe-sa pe gheaţă puteau să-nsemne? Nu eu sunt proprietarul de drept al Pământului, Slavă Domnului! Încă n-am ajuns să lucrez în afacerile comerţului cu planete. Trebuie să *posezi* o planetă înainte

de-a o putea vinde. Asta-i legea.

Aşa că ce-oi fi putut eu să-i vând lui Eksar? Nu deţin nici o proprietate reală. Ce-au de gând ăştia, să-mi ia biroul, să pretindă crâmpeiul de pavaj pe care păşesc, să pună poprire pe sufrageria unde-mi beau cafeluţa?

Asta m-a adus înapoi la prima întrebare. Cine erau „ăştia"? Cine, pe toţi dracii, erau aceşti „ăştia"?

Centralista îl descoperi, în fine, pe Ricardo. Părea nervos:

– Sunt în mijlocul unei şedinţe la facultate, Bernie. Poţi să revii?

– Ascultă-mă doar o secundă, l-am rugat. Sunt în ceva ce nu ştiu dacă vin sau plec. Am nevoie de-un sfat.

Vorbind repede – puteam auzi mai multe glasuri în apropiere – i-am relatat ce se întâmplase de când îl sunasem dimineaţă. Cum arăta şi mirosea Eksar, trăsnaia aia de televizor portabil color pe care-l avea, felul în care a renunţat la toate acele drepturi asupra Lunii şi a trecut din nou la atac o dată ce a redevenit sigur pe Pământ. Ceea ce spusese Morris Burlap, bănuielile care mă încercau, tot.

– Singura chestie e, am râs puţin ca s-arăt că poate nu luam chiar totul în serios, cine sunt eu ca să închei un asemenea târg, hm?

Păru să cugete adânc o vreme.

– Nu ştiu, Bernie, se poate. Se leagă. Există şi aspectul U.N.

– Aspectul U.N.? Ce aspect U.N.?

– Aspectul U.N. al situaţiei. Ăăăă... studiul U.N. la care am colaborat noi acum doi ani. (Vorbea în şarade din cauza colegilor din jur. Dar m-am prins. M-am prins...!)

Eksar trebuie că ştia despre afacerea pe care mi-o aranjase Ricardo, pentru a scăpa de echipamentul de birou vechi şi uzat de la sediul Naţiunilor Unite. Îmi dăduseră ceva ce numeau o autorizaţie. Undeva într-un dosar exista o hârtie privind recuzita de birou a Naţiunilor Unite, în care se spunea că eu sunt agentul lor comercial autorizat pentru surplusuri, echipamente şi instalaţii de mâna a doua.

Şi să mai vorbeşti de-un temei legal!

– Crezi că stă în picioare? l-am întrebat. Că Pământul înseamnă echipament şi instalaţii la mâna a doua, aş mai înţelege. Dar surplus?...

– Legislaţia internaţională e un domeniu foarte încurcat, Bernie. Şi problema asta s-ar putea să fie încă mai complexă. Ar fi înţelept să faci ceva.

– Dar ce? Ce-ar trebui să fac, Ricardo?

– Bernie, spuse, mâhnit la culme, ţi-am spus că sunt într-o şedinţă la facultate, luao-ar dracu'! O şedinţă la *facultate!* Şi închise.

Am ieşit din farmacie ca un sălbatic şi m-am aruncat într-un taxi, luând calea hotelului lui Eksar.

De ce anume mi-era cel mai teamă?... Nu ştiu; eram de-a dreptul isterizat. Afacerea asta era prea de mâna-ntâi pentru un individ mărunt ca mine, prea al naibii de periculos de-mâna-ntâi! Avea să-mi pună numele în ramă ca pe-al celui mai mare fraier al vânzărilor integrale din istorie. Cine-o să mai aibă vreodată încredere sancheie-un târg cu mine? Mă simţeam de parcă cineva mi-ar fi cerut să-i vând o poză la minut, aş fi făcut-o şi-ar fi reieşit că e o fotografie a lui Nike Zeus, o ştiţi, una din misilele alea atomice ultrasecrete. Ca şi cum mi-aş fi vândut propria ţară din greşeală. Doar că era niţel mai rău: îmi vândusem toată afurisita de lume. Trebuia s-o cumpăr înapoi – trebuia!

Când am ajuns în camera lui Eksar ştiam că-l voi găsi gata s-o dea în primire. Îşi învelea comedia de televizor portabil într-o husă de-aia ieftină de piele care se vinde în magazinele de reţea. Am lăsat uşa deschisă, să intre lumina.

– Ne-am încheiat târgul, spuse. Gata. Altele nu mai facem.

Am rămas pe loc, blocându-i drumul.

– Eksar, i-am spus, ascultă la ce m-am gândit. Mai întâi, nu eşti om. Ca mine, adică.

– Sunt al dracului mai om ca tine, băiete.

– Poate. Dar nu eşti de pe Pământ – asta vreau să spun. De ce-ţi trebuie Pământul...

– *Nu* îmi trebuie. Eu sunt un agent. Reprezint pe cineva.

Şi, poftim, drept în faţa mea, ai dreptate, Morris Burlap! M-am holbat la ochii lui de peşte, acum practic împingându-mi-se în faţă. Nu aveam de gând să mă dau la o parte.

– Eşti agentul cuiva, am repetat încet.

Al cui? La ce le trebuie Pământul?

– Asta-i treaba lor. Eu sunt agent. Nu fac decât să cumpăr.

– Lucrezi pe comision?

– În nici un caz nu din motive de sănătate fac afaceri.

Al naibii de sigur nu din motive de sănătate! Tusea, ticurile şi smuciturile alea... Abia atunci am înţeles ce însemnau. Nu era obişnuit cu aerul nostru. Ca mine, care dacă mă duc până-n Canada, imediat m-aleg c-o diaree. Din cauza apei, sau mai ştiu eu a ce...

Murdăria de pe faţa lui era un fel de ulei pentru soare! O peliculă contra luminii noastre solare. Storurile trase, faţa unsă – şi jeg peste tot pe haine ca să fie în ton cu faţa.

Eksar nu era un pârlit. Era orice altceva dacă vreţi, dar nu un pârlit. Eu eram pârlitul. Judecă repede, Bernie, mi-am spus. Tipul ăsta te-a tras în piept, şi-ncă zdravăn!

– Pe ce rată lucrezi, zece la sută?

Nici un răspuns; se împinse în mine, tuşi şi se scutură.

– Am să-ncerc orice aranjament ai, Eksar. Ştii cât o să-ţi dau? Cin'ş'pe la sută! Nu pot suporta să văd un om alergând încoace şi-ncolo pentru zece amărâte de procente...

– Şi cu etica cum rămâne? spuse răguşit. Am un client.

– Auzi cine vorbeşte de etică! Unu' în stare să cumpere tot afurisitul de Pământ pentru două mii şapte sute! Asta numeşti dumneata etică?!?...

Se întristă. Îmi dădu drumul şi-şi lovi palma cu pumnul.

– Nu, asta numesc eu afaceri. Un târg. Eu ofer, dumneata primeşti. Pleci încântat, zici că ai dat lovitura. Şi, deodată, iată-te înapoi, bocindu-te cum că n-ai vrut, că ai vândut prea mult pe preţul ăla. Cu atât mai rău! Sunt un om etic! Nu-mi vând clientul pentru un plângăcios.

– Nu-s un plângăcios. Sunt un biet muritor care încearcă să-şi câştige pâinea. Poftim, acum am ajuns în faţa unui operator în stil mare din altă lume, plin de scamatorii şi puncte de vedere care-l slujesc.

– Dacă dumneata ai dispune de aceste scamatorii, nu le-ai folosi?

– Anumite dintre ele, nu. Nu râde, Eksar, vorbesc serios. Niciodată n-aş băga pe cineva cu forţa în puşcărie. Nici n-aş sili un biet comerciant cu un birou cât o chichineaţă să-şi vândă planeta.

– Ai vândut cu adevărat, spuse. Chitanţa aceea va sta în picioare oriunde. Avem noi posibilitatea s-o facem să stea în picioare, n-ai grijă. O dată ce clientul meu pune mâna pe ea, specia umană e terminată, kaput, o poţi da uitării. Iar dumneata eşti Popa Prostu'.

Te coceai de căldură în antreul ăla de cameră de hotel, şi asudam în prostie. Dar mă simţeam mai bine. Dintr-o dată, am recepţionat mesajul: Eksar era dispus să facă iar afaceri cu mine. I-am rânjit.

Îşi schimbă puţin culoarea sub stratul de murdărie – sau ce-o fi fost.

– Cât oferi, totuşi? întrebă, tuşind. Zii o cifră.

– Zii *dumneata* una. Dumneata ai proprietatea, eu am banii.

– Aah! grohăi nerăbdător şi mă împinse din drum. Era *puternic!* Am fugit după el în lift.

– Cât vrei, Eksar? l-am întrebat în timp ce coboram.

O ridicare din umeri.

– Am o planetă şi-un cumpărător pentru ea. Dumneata eşti strâns cu uşa. Al de-i în cel mai rău hal, scoate bani la interval.

Păduchele! Pentru fiecare mişcare de-a mea avea contralovitura pregătită!

A ieşit din hotel şi l-am urmat în stradă. Am luat-o în josul Broadway-ului, eu oferindu-i cele trei mii două sute şi treizeci pe care mi le plătise, el spunând că nu ajunge nicăieri împingând aceeaşi sumă de bani înainte şi-napoi toată ziua bună ziua.

– Trei mii patru sute? am propus. Adică, ştii, trei mii patru sute cincizeci?

Îşi văzu de drum.

Dacă nu reuşeam să-l fac să spună o cifră, orice cifră, eram un om mort.

Am fugit în faţa lui:

– Eksar, hai să nu mai umblăm cu cioara vopsită. Dacă nu vroiai să vinzi, nici n-ai mai fi vorbit cu mine. Zii o cifră. Oricât e, plătesc.

Aceasta îl clinti din loc.

– Vorbeşti serios? N-ai să-ncerci să trişezi?

– Să trişez? Nu vezi că sunt în cofă?

– Bine. O să-ţi fac o înlesnire şi economisesc un drum lung până la clientul meu. Ce-ar fi cinstit pentru dumneata şi cinstit pentru mine şi cinstit peste tot? Hai

să zicem... opt mii în cap...?

Opt mii – era aproape exact tot ce aveam în bancă. Îmi mai studiase şi contul la zi!...

Îmi ştia la fel de bine şi gândurile:

– Când ai de făcut o afacere cu un tip, spuse între două tuse, îl verifici niţel. Ai opt mii şi ceva mărunţiş. Nu e prea mult ca să-ţi salvezi gâtul.

Fierbeam.

– Nu e mult?!?... Atunci lasă-mă să-ţi spun de-a dreptul, Lie-Ciocârlie ce eşti! N-ai să pui mâna pe nimic! Pielea poate mi-aş da-o la nevoie. Dar nu ultimul cent pe care-l am, nici pentru dumneata, nici pentru Pământ, nici pentru nimeni!

Un poliţist se apropie să vadă de ce zbierasem şi-a trebuit să mă calmez până s-a îndepărtat. „Ajutor! Poliţia! Ne invadează marţienii!“, aproape că-mi venea să ţip. Cum ar fi arătat peste zece ani strada pe care umblam, dacă nu îi smulgeam lui Eksar chitanţa aia?...

– Eksar, dacă clientul dumitale pune mâna pe Pământ fluturându-şi chitanţa, o să fiu spânzurat. Dar am o singură viaţă, şi viaţa mea constă în a vinde şi-a cumpăra. Nu pot să vând şi să cumpăr fără capital. Ia-mi capitalul şi n-o să mai aibă nici o importanţă pentru mine cine stăpâneşte Pământul şi cine nu.

– Pe cine naiba crezi că prosteşti? întrebă.

– Nu prostesc pe nimeni. Cinstit, ăsta-i adevărul. Ia-mi capitalul şi puţin o să mai conteze dacă sunt viu sau mort.

Păru să muşte această ultimă momeală. Ascultaţi, aveam, practic, lacrimi în ochi. De ce capital aveam nevoie – vru el să ştie – cinci sute? I-am spus că nu puteam opera nici măcar o zi cu mai puţin de şapte ori pe-atât. Mă întrebă dacă chiar vroiam serios să-mi cumpăr înapoi nenorocita de planetă – sau poate era ziua mea de naştere şi aşteptam un cadou din partea lui?

– Nu-mi da mie cadourile dumitale! i-am răspuns. Păstrează-le pentru grăsani. Sunt bune de ţinut dietă cu ele!

Şi tot aşa. Amândoi vorbindu-ne vineţi la faţă, jurând pe câte-n lună şi-n stele, contrazicându-ne şi certându-ne, învârtindu-ne şi tocmindu-ne. Aşteptam să vedem care va ceda primul.

Dar n-a cedat nici unul. Am rezistat amândoi până am ajuns la ceea ce prevă-

zusem, poate cu puţin mai mult.

Şase mii, o sută şi cincizeci de dolari.

Acesta era preţul net şi peste ceea ce-mi dăduse Eksar. Târgul definitiv. Credeţi-mă, putea să iasă şi mai rău.

Chiar şi aşa, aproape că ne-au lăsat puterile când am început să vorbim despre plată.

– Banca dumitale nu-i departe. Putem fi acolo înainte să-nchidă.

– De ce ţii morţiş să mă-mping singur într-un atac de cord? Cecurile mele-s la fel de bune ca aurul.

– Cui îi trebuie un petec de hârtie? Vreau bani lichizi. Ce-i în mână nu-i minciună.

Până la urmă, am reuşit să-l conving să primească un cec. I l-am scris; l-a luat şi mi-a dat chitanţele, toate. Fiecare amărâtă de recipisă pe care o iscălisem. Apoi şi-a luat gentuţa şi-a plecat.

Drept pe Broadway, fără să-şi ia măcar rămas bun. Afaceri şi nimic altceva, ăsta era Eksar, tot numai afaceri. O singură dată nu s-a uitat înapoi.

Tot numai afaceri. Am aflat a doua zi că s-a dus direct la bancă şi mi-a certificat cecul înainte de ora închiderii. De-asta ce părere aveţi? Al dracului să fiu dac-am putut face ceva: m-am trezit fără şase mii o sută cincizeci de dolari. Doar pentru că stătusem de vorbă cu cineva.

Ricardo a spus că eram un Faust. Bernie-*liniuţă*-Faust. Am ieşit din clădirea băncii dându-mi cu pumnii în cap, l-am sunat pe el şi pe Morris Burlap şi le-am propus să luăm prânzul împreună. Le-am spus toată povestea într-un local scump ales de Ricardo.

– Eşti un Faust, mi-a spus. „Bernie-liniuţă-Faust".

– Ce Faust? l-am întrebat. Care Faust? Cum Faust?

Aşa că, evident, a trebuit să ne vorbească despre Faust. Eu eram un soi de nou Faust, unul al Americii Secolului Douăzeci. Ceilalţi Fauşti doreau să ştie totul. Eu vroiam să posed totul.

– Dar n-am vrut să posed nimic, am protestat. M-am lăsat fraierit. Fraierit de şase mii o sută cincizeci de dolari.

Ricardo chicoti şi se lăsă pe spătarul scaunului.

– „O, dulce aur al meu", spuse în şoaptă. „O, dulce aur al meu!"

– Asta ce mai e?

– Un citat, Bernie. Din „Istoria tragică a lui Dr. Faustus“ de Marlowe. Am uitat contextul, dar ţi se potriveşte. „O, dulce aur al meu!“...

M-am uitat de la el la Morris Burlap, dar nimeni nu poate spune niciodată când e intrigat Morris Burlap. De altfel, arată mult mai profesional decât Ricardo, cu tweed-urile alea Harris groase ale lui şi privirea grea, gânditoare. Ştiţi, Ricardo e un pic cam prea spilcuit.

Amândoi împreună însumau toată inteligenţa şi perspicacitatea de care-ar putea avea nevoie cineva. De-asta îmi dădeam pielea de pe mine pentru această masă, ca încununare a tuturor pierderilor suferite cu Eksar.

– Morris, spune adevărul. Îl înţelegi?

– Ce-i de înţeles, Bernie? Un citat despre dulcele aur? S-ar putea să avem răspunsul chiar aici.

Acum m-am uitat la Ricardo. Mânca dintr-o budincă italienească cu smântână. Doi dolari în cap, atâta costă acolo budincile-astea.

– Hai să zicem că era un extraterestru, spuse Morris Burlap. Hai să zicem că venea de undeva din cosmos. O.K. Acuma, la ce i-ar trebui unui extraterestru dolari americani? Care o fi rata de schimb acolo la ei?

– Vrei să spui că avea nevoie de bani ca să cumpere ceva marfă aici pe Pământ?

– Exact asta vreau să spun. Dar ce *fel* de marfă, aceasta-i întrebarea. Ce-ar putea avea Pământul care să-i trebuiască?

Ricardo îşi termină budinca şi-şi şterse buzele cu un şervet.

– Cred că eşti pe drumul cel bun, Morris, spuse, atrăgându-mi din nou atenţia spre el. Putem postula o civilizaţie cu mult mai avansată decât a noastră. Una care-ar simţi că încă nu suntem tocmai gata să ştim despre ea. Una care-a plasat micile planete primitive strict în afara limitelor – restricţie pe care doar criminalii disperaţi ar îndrăzni s-o încalce.

– De unde criminali, Ricardo, dacă sunt atât de avansaţi?

– Legile produc infractori, Bernie, la fel cum găinile produc ouă. Nivelul civilizaţiei n-are nimic de-a face cu asta. Încep să-l întrezăresc pe Eksar de-acum. Un aventurier fără principii, o versiune spaţială a acelor ucigaşi care navigau prin apele Pacificului acum o sută de ani şi mai bine. Din când în când, câte o navă se mai zdrobea de recifele de corali şi câte-un oportunist sângeros din Boston eşua pe viaţă printre sălbatici înapoiaţi. Sunt sigur că poţi completa şi singur restul tabloului,

– Nu, nu pot. Şi dacă nu ţi-e cu supărare...

Morris Burlap spuse că ar mai bea un Brandy. I l-am comandat. Zâmbi aproape la fel cum zâmbeşte întotdeauna Morris Burlap şi se aplecă spre mine cu un aer confidenţial:

– Ricardo s-a prins, Bernie. Pune-te în postura acestui Eksar. Îşi buşeşte nava de-o planeţică nespălată pe lângă care, în primul rând, e interzis de lege să te-nvârţi. Poate s-o dreagă provizoriu cu marfă care se găseşte pe-aici – dar trebuie să o cumpere. Orice zgomot, orice murmur, cât de mic, şi va fi înhăţat pentru delict federal în spaţiul cosmic. Dacă tu ai fi Eksar, ce-ai face?

Acum înţelegeam.

– Păi... aş colporta şi m-aş tocmi. Brăţări de alamă, şiraguri de mărgele, dolari – orice pe ce-aş putea pune mâna ca să cumpăr marfa locului, aş colporta şi m-aş tocmi, târg după târg. Poate-aş începe cu o piesă de pe navă, apoi aş găsi vreun articol inedit care să-i atragă pe băştinaşi... Dar toate astea sunt metode *pământene*, metode *omeneşti* de-a lega afaceri.

– Bernie, îmi spuse Ricardo, indienii au dat odinioară blănuri de castor pe scoicuţele drăguţele exact în locul unde se înalţă astăzi clădirea bursei. Unele soiuri de afaceri continuă încă în lumea lui Eksar, te asigur, dar cele mai simple forme ale lor ar face o corporaţie monopolistă de-a noastră să arate ca un şotron pe asfalt.

Am încercat să trag o concluzie:

– Deci am fost tot timpul prada lui Eksar. Am fost strâns cu uşa şi vineţit şi tatuat de către un superman racoleur.

De către un Mesfistofel businessman fugind de trăsnetele cereşti, încuviinţă Ricardo. Mai trebuia să-şi dubleze o dată suma de bani şi-i ajungea ca să-şi repare nava. Avea la dispoziţie o sofisticare fantastică în toate sensurile comerţului.

– Ce vrea să spună Ricardo, se auzi o voce aproape dulceagă dinspre Morris Burlap, e că tipul care te-a tras în piept era cu

mult deasupra ta.

Umerii mi se muiaseră de parc-ar fi prins s-alunece în josul braţelor.

– Ce Dumnezeu, am spus, că te calcă un cal sau că te calcă un elefant, tot călcat în picioare se cheamă că eşti.

Am achitat nota, mi-am adunat minţile şi-am plecat.

Apoi am început să mă întreb dacă, la urma urmei, chiar o fi fost vorba de-aşa ceva. Amândoi erau încântaţi să mă vadă stând acolo în postura unui capsoman interplanetar. Ricardo e un tip sclipitor, Morris Burlap e dibaci ca focu', ei şi? Idei, da; fapte, nu.

Aşa că, iată şi un fapt.

Raportul băncii mele sosi la sfârşitul lunii, cu lichidarea sumei pe care i-o vărsasem lui Eksar. Fusese andosată de un mare magazin din zona străzii Cortland. Ştiam magazinul, tratasem şi eu cu ei. M-am dus acolo şi i-am întrebat.

Manevrează în special echipament electronic excedentar, marcat. Asta au şi spus că luase Eksar. Un număr impresionant de tranzistori şi transformatoare, rezistori şi circuite integrate, tuburi electronice, cabluri, dispozitive, flecuşteţe de-astea. Toate la grămadă, mi-au spus, un purcoi de componente care nu mergeau împreună nici de frică. Îi dăduse vânzătorului impresia că are o treabă urgentă de rezolvat şi luase cât putuse de multe din lucrurile de care avea fără îndoială mare nevoie. Plătise o sumă grasă pentru transport: livrarea avusese loc pe adresa unui orăşel forestier pierdut undeva prin Nordul Canadei.

Acesta e un fapt, de-acum, trebuie să admitem. Dar iată încă unul...

Am pertractat şi eu cu magazinul acela, cum v-am spus. Preţurile lor sunt cele mai coborâte din zonă. Şi care este, după părerea dumneavoastră, motivul pentru care pot vinde atât de ieftin? Răspunsul e unul singur: pentru că şi cumpără tot atât de ieftin. Cumpără la cele mai joase preţuri; nu dau o para chioară pe calitate: tot ce-i interesează e cantitatea. Eu, în persoană, le-am vândut mormane de vechituri pe care altundeva nu le puteam plasa, rebuturi, aparatură prost cablată, marfă aproape periculoasă – e un loc unde poţi vinde atunci când ai renunţat să mai realizezi vreun profit, pentru că tu însuţi ai fost dus de nas cu marfă de proastă calitate.

V-aţi prins? Eu unul mă simt tot îmbujorat de plăcere.

Iată-l pe Eksar în spaţiu, aşa cum îl văd eu. E instalat la bordul navei sale interstelare, cârpită îndeajuns ca să călătorească, şi e în drum spre următoarea sa mare afacere. Motoarele bâzâie, nava aleargă, iar el şade acolo cu un zâmbet larg pe faţa sa proaspăt spălată: se gândeşte cum m-a păcălit, cât de uşor a fost.

Râde cât îl ţin bojocii.

Deodată, un scârţâit şi-un miros de ars. În circuitul motorului principal, două fire tocmai s-au atins prin izolatorul subţire; circuitul se face ciulama. Eksar se sperie. Trece pe auxiliare. Da' auxiliarele nu merg – şi ştiţi de ce? Tuburile de vid pe care le-a montat au ajuns la capătul frânghiei, de-abia au avut puţină zeamă cât să pornească. *Fâşti!* Asta-i motorul din spate punând de-un scurt-circuit. *Trosc-pleosc!* Şi-ăsta-i un transformator rablagit care se topeşte în mijlocul navei.

Şi iată-l, la milioane de kilometri de nicăieri, spaţiu gol de jur-împrejur, fără alte piese de rezervă, dispozitive care practic i se fărâmiţează-n mâini – şi nici măcar un suflet viu, unul singur, pe care să-l poată fraieri...

Şi iată-mă pe mine, în biroul meu, gândindu-mă la toate astea, şi acum râd *eu* cât mă ţin bojogii. Pentru că e foarte posibil, se poate foarte bine întâmpla, ca ceea ce i se face praştie-n navă să fie unul din loturile de-o juma' de duzină sau nici pe-atât de echipament electronic bulit pe care eu, în persoană, eu, Bernie-linie-Faust, pe care *eu* le-am vândut acelui magazin de excedente într-un moment sau altul.

Asta-i tot ce-mi doresc. Doar să se întâmple aşa.

Faust! M-a luat de Faust, în ziua aia. Drept în faţă, Faust! În moalele capului, să mi-l despice, Faust!! Faust i-am dat!!!

Singurul necaz e că nu voi şti niciodată. Tot ce ştiu sigur e că sunt singurul tip din istorie care-a vândut toată afurisita asta de planetă.

Şi-a mai şi cumpărat-o-napoi!...

Traducerea:
Mihnea Columbeanu

DAN D. FARCAȘ

ÎNTRE „PRIVACY" ȘI MITOCĂNIE

În divagaţiile mele intelectuale găzduite de revista „Anticipaţia", m-am raportat, în numărul trecut, la Ray Bradbury, cu volumul său de referinţă, pe care-l credeam aproape uitat: „451° Fahrenheit". Până să vadă lumina tiparului rândurile în cauză, am avut bucuria să constat că unul dintre canalele noastre de televiziune a programat filmul făcut după memorabila carte. Sper că aceasta nu a diminuat, ci a mărit impactul parabolei.

Oricum, simt nevoia să mă mai refer la încă o lucrare a aceluiaşi autor, din păcate una pe care am rătăcit-o prin biblioteca mea (sau a unuia dintre prietenii mei), ceea ce mă face să citez din memorie. Spunea povestea respectivă despre o lume în care fiecare om era obligat să poarte la brăţară un mic telefon, la care să poată fi găsit oricând şi, ceea ce e mult mai îngrijorător, prin care să se poată şti oricând unde se află individul. Era o lume sinistră, în care electronica servea unei minorităţi ca aceasta să controleze restul oamenilor. Eroul povestirii se revoltă, aruncă brăţara, ceea ce îi pricinuieşte apoi mari neplăceri. Ficţiunea, deloc singulară în epocă (în urmă cu vreo 40 de ani), era menită să evidenţieze, la o examinare mai atentă, tocmai prin absurdul ei, pericolele pe care le ascunde „comunicarea totală".

Avantajele unui astfel de control pot fi ademenitoare la prima vedere. Dacă un calculator înregistrează discret unde se află în orice clipă fiecare individ, s-ar putea, de pildă, reconstitui toate situaţiile în care s-a produs o încălcare a legii. În cazul unui accident sau al unei crime în care făptuitorul a fugit de la locul faptei, s-ar şti exact cine a fost acolo, în acel moment etc. În cazul unui adulter dovezile s-ar putea prezenta imediat. S-ar putea şti şi cine cu cine s-a întâlnit, unde şi când, ceea ce ar ajuta la prinderea spionilor sau a conspiratorilor contra ordinii statale... Până şi martorii, care altminteri n-ar dori să depună mărturie, ar putea fi reperaţi cu uşurinţă.

Evident, în ciuda acestor „avantaje" puţină lume s-ar fi simţit la largul său într-o astfel de lume. Evocarea unei perspective ca cea de mai sus a născut, în consecinţă, încă de acum două-trei decenii, acţiuni ale societăţii civile (desigur nu la noi, unde nu existau nici prea multe aparate electronice ori telefoane, nici societate civilă) care avertizau împotriva a ceea ce ar fi putut deveni instrumente de control ale unui stat totalitar la adresa cetăţeanului. Drept rezultat au apărut mişcări în favoarea respectării a ceea ce anglofonii numesc „privacy", termen pentru care românii n-au simţit încă nevoia unui echivalent exact. Noţiunea se situează undeva între intimitate şi eliminarea oricărui control asupra actelor care ţin de viaţa privată. În dicţionarul englez-român, pe care-l am alături, termenul este tradus prin... „singurătate, secret, taină". Desigur, „privacy" înseamnă şi dreptul la singurătate atunci când n-am chef să văd pe nimeni (sau doar pe cineva anume), ca şi dreptul la micile secrete pe care le are orice om. Dar despre „privacy" vorbesc, de pildă, celebrităţile vânate de „paparazzi" pentru vreo poză mai deocheată şi, acelaşi „privacy" a împiedicat introducerea în multe ţări a unor documente de identitate (în Statele Unite acest rol îl au doar carnetele de conducere auto) ori a altor mijloace de identificare. Câtă distanţă faţă de cetăţenii noştri disciplinaţi, care au de acuma cu toţii un număr „CNP" şi care, până nu de mult, trebuiau să declare în cel mai scurt timp dacă intenţionau cumva să înnopteze sub un alt acoperiş decât cel trecut în buletin.

Mai deunăzi m-am pomenit „navigând" pe *Internet*, cu intenţia, mai mult sau mai puţin nobilă, de a găsi informaţii privind cercetarea fenomenului OZN. Profitam de accesul la un calculator (etc.) sponsorizat de o

anumită instituţie publică. Ajuns la o pagină în care aparent se dezvăluia un teribil complot dintre guvernul american şi extratereştri, m-am pomenit în mijlocul ecranului cu un avertisment care suna cam aşa: „gândeşte-te bine dacă vrei cu adevărat să mergi mai departe; în această clipă eşti deja reperat şi ai fost luat în evidenţă de anumite oficialităţi ca fiind o persoană potenţial periculoasă". Bineînţeles că am mers mai departe..., deşi ceea ce am găsit nu depăşea, în general, cancanurile pe care eu le cunoşteam deja. La scurtă vreme după aceasta, din motive rămase misterioase, sponsorul a deconectat respectivul calculator de la reţeaua Internet, ceea ce a însemnat sfârşitul distracţiei. Mă gândesc însă – o fi fost avertismentul real? Nu că aş avea vreo temere, dar simt o strângere de inimă la gândul că ori de câte ori deschizi calculatorul conectat la Internet poţi fi, realmente, trecut pe o listă undeva, de către cineva interesat să ştie cu ce anume te ocupi.

Acum câtva timp am vizitat, împreună cu un distins profesor de la politehnica Bucureşteană, un mare centru de cercetări din Franţa. La îndemnul gazdelor, profesorul şi-a „accesat", prin Internet, laboratoarele de informatică din ţară, aflând care calculatoare erau conectate în acel moment şi care nu, ca şi numele studenţilor care lucrau cu ele şi la ce anume. Evident, aceştia nu ştiau că sunt verificaţi. Deocamdată calculatorul meu de acasă nu este conectat la Internet, dar într-un viitor nu prea îndepărtat sper să fie. Mă gândesc cu un sentiment incomod că *cineva* (chiar dacă nu oricine) o să poată şti oricând dacă sunt acasă sau nu, dacă am calculatorul conectat sau nu ş.a.m.d.

Acestea nu ne împiedică totuşi să visăm că ne vom lega, cât mai repede, cu toţii, la *Internet.* O estimare spunea că în anul 2020 reţeaua aceasta va ajunge să includă vreo zece miliarde de calculatoare, cam tot atâtea câţi neuroni are un creier omenesc. Unii adepţi ai curentului *New Age* profetizează că în acel moment reţeaua Internet va începe *să gândească* pe cont propriu... Şi mai zic aceştia că atunci va începe mult aşteptata „Nouă Eră". În paranteză fie zis, eu însumi, care mi-am încercat în mai multe rânduri puterile în modelarea pe calculator a reţelelor de neuroni, sunt foarte sceptic că aşa ceva s-ar putea întâmpla; în primul rând deoarece creierul este cu totul altceva decât o masă de neuroni legaţi între ei la întâmplare.

În schimb, ceea ce e sigur, controlul va fi atunci aproape total. Oamenii vor accepta în cele din urmă să aibă, cu toţii, un număr de identitate, desigur pentru asigurările de sănătate, ori pentru plata impozitelor, dar mai ales pentru numărul de telefon sau *e-mail-ul.* Cât despre faptul că astfel vor deveni, parţial, nişte marionete, oamenii vor încerca să se autosugestioneze că pericolul este doar imaginar, adoptând politica struţului.

Mergând pe stradă, văd din ce în ce mai multe persoane alergând grăbite de colo-colo, cu figuri preocupate, conversând la telefonul celular. La fel se întâmplă şi cu altele aflate la volanul automobilelor (ca să amintim şi de o categorie potenţial generatoare de accidente). Fiecare celular are un număr prin care poate fi sunat. Această marcare a indivizilor pare să nu deranjeze pe nimeni. Pe viitor va mai scădea puterea emiţătoarelor, pentru a nu prăji prin microunde cancerigene creierul celor ce conversează astfel, va creşte în schimb capacitatea de reperare, folosind dispozitive inteligente care vor expedia mesajul exact către locul în care te afli. Frumoasă perspectivă, n-am ce zice. Iar cei ce se plâng de diminuarea acelui „privacy" se vor împuţina comparativ cu întreprinzătorii doritori să nu scape nici o secundă a unui actual sau potenţial *business,* sau cu proaspeţii îmbogăţiţi care-şi etalează ostentativ acest simbol al apartenenţei la o elită, prin care îşi defulează probabil şi anumite complexe mai vechi.

Faptul că epidemia telefoanelor celulare se răspândeşte dinspre toate zonele cu mai puţin respect faţă de valorile culturale (că de „privacy" ce mai putem spune), se vădeşte şi prin aceasta că mulţi posesori ai unor astfel de „scule" nu ezită să le folosească în locurile unde orice om binecrescut îşi reprimă până şi fireasca tuse, ca să nu zic chiar respiraţia. Mai deunăzi, într-o sală de teatru din Bucureşti, în plin spectacol, a sunat celularul unui om de afaceri. Acesta şi-a derulat fără jenă conversaţia, în timp ce actorii, întrerupând desfăşurarea piesei, aşteptau sideraţi la rampă ca individul să-şi isprăvească importantul schimb de informaţii...

Domnule Ray Bradbury, nu cumva ai fost prea optimist?...

MIHAELA & CRISTIAN IONESCU

DICȚIONAR SINTETIC DE LITERATURĂ SF

ANGHELESCU, Victoria (România; n. 1955): membră a grupului de copii care a compus povestirea „Vasul ce plutea pe mare“ (1970).

ANGHELOV, Ţvetan (Bulgaria): „Zemlyata pred ghibel“ (1956).

ANGIOLETTI, Giovanni Battista (Italia; n. 1896 Milano – m. 1961 Roma): Prozator. **Scrieri (SF):** „Il giorno del Giudizio“ (1927).

„Angle ouvert“: fanzin editat în Franţa, în localitatea Fismes, de către Bruno DEHAYE.

ANIBAL, Boris (Rusia): „Moryaki Bselennoi“ (1940).

ANOUILH, Jean-Marie-Lucien-Pierre (Franţa; n. 23.06.1911 Bordeaux – m. ?): studii de drept; dramaturg şi regizor. **Teatru (SF):** „L'Histoire de M. Mauvette et de la fin du monde“.

„Ansible“: fanzin editat în Statele Unite de Dave LANGFORD; în 1987 a primit un premiu „Hugo“, la clasa „fanzine“.

ANSTEY, F.: pseudonimul lui Thomas Anstey GUTHRIE (Marea Britanie; n. 8.08.1856 – m. 10.03.1934): umorist. **Scrieri (SF):** „Vice Versa or A Lesson for Fathers“ (1882); „The Time Bargain“ (1891) = „Tourmalin's Time Cheques“.

„Antares“: fanzin editat în Franţa în ultima parte a anilor '80, de către Jean-Pierre MOUMON.

„Antares – F“: trei antologii (numerotate de la 1 la 3) editate de editura „Baricada“; nr. 1 a apărut în decembrie 1991; redactori-coordonatori: Dan APOSTOL şi Rodica BRETIN. În sumar au fost inserate texte SF şi fantastice, studii de ozenologie, paleoastronautică, enigme etc.

ANTHONY, John: pseudonimul lui John CIARDI (S.U.A.; n. 1916): „The Hypnoglyph“ (1951).

ANTHONY, Max (Franţa): „Le huitieme cristal du Dr. Mygale“ (1993).

ANTHONY, Piers: numele sub care a publicat Piers Anthony Dillinger JACOB (Marea Britanie/S.U.A.; n. 1934 Oxford); a căpătat cetăţenia americană în 1958; a predat literatură engleză la „Admiral Farragut Academy“, ulterior activând în domeniul comunicaţiilor. Debut în anul 1963 cu povestirea „Possible to Rue“, publicată în revista „Fantastic“. **Scrieri: Seria „Tarot“:** „God of Tarot“ (1979); „Vision of Tarot“ (1980); „Faith of Tarot“. **Seria „Incarnations of Immortality“:** „On a Pale Horse“ (1983); „Bearing an Hourglass“ (1984); „With a Tangled Skein“ (1985); „Wielding a Red Sword“ (1986); „Being a Green Mother“ (1987); „For Love of Evil“ (1988); „And Eternity“ (1990). **Ciclul „Cluster“:** „Cluster“ (1977) = „Vicinity Cluster“ (1979); „Chaining the Lady“ (1978); „Kirilian Quest“ (1979); „Thousandstar“ (1980); „Viscous Circle“ (1982). **Seria „Bio of a Space Tyrant“:** „Refugee“ (1983); „Mer-

canary" (1984); „Politician" (1985); „Executive" (1985); „Statesman" (1986). **Ciclul „Xanth":** „A Spell of Chameleon" (1977); „The Source of Magic" (1979); „Castle Roogna" (1979); „The Magic of Xanth" (1981; volum incluzând cele trei titluri precedente); „Centaur Aisle" (1982); „Ogre, Ogre" (1982); „Night Mare" (1983); „Dragon on a Pedestal" (1983); „Crewel Lye: A Caustic Yarn" (1984); „Golem in the Gears" (1986); „Vale of Vole" (1987); „Heaven Cent" (1988); „Man from Mundania" (1989); „Isle of View" (1990); „Question Quest" (1991). **Ciclul „Appendice Adept" = „Double Exposure":** „Split Infinity" (1980); „Blue Adept" (1981); „Juxtaposition" (1982); „Out of Phase" (1987); „Robot Adept" (1988); „Unicorn Point" (1989); „Phase Doubt" (1990). **Seria „Mode":** „Virtual Mode" (1991); „Fractal Mode" (1992); „The Tatham Mound" (1992). **Alte scrieri:** „Possible to Rue" (1963); „Chton" (1967); „Sos the Rope" (1967; a primit „Pyramid Award"); „Omnivore" (1968); „Triple Detente" (1968); „Macroscope" (1969); „Orn" (1970); „Prostho Plus" (1971); „In the Barn" (1972); „Var the Stick" (1972); „Rings of Ice" (1974); „Neq the Sword" (1975); „Phtor" (1975); „Ox" (1976); „Steppe" (1976); „Mute" (1981); „Ghost" (1986); „Shade of the Tree" (1986); „Total Recall" (1990); „Balook" (1991); „Mer-Cycle" (1991). **În colaborare**: cu R. COULSON – „But What of Earth?" (1976; rev. 1989); cu R.E. MARGROFF – „The Ring" (1968); „The E.S.P. Worm" (1970); „Dragon's Gold" (1987); „Serpent's Silver" (1988); „Chimaera's Copper" (1990).

„Anticip": revistă de literatură SF redactată în limba esperanto.

„Anticipation": colecție de romane SF editată, fără întrerupere, din 1952 de editura franceză „Fleuve Noir"; până în anii '80 a fost aproape exclusiv dedicată genului „space opera". Printre autorii cei mai publicați se numără Richard BESSIERE, Jimmy GUIEU, B.R. BRUSS, Maurice LIMAT, M.A. RAYJEAN, Peter RANDA, J. & D. LE MAY, Georges MURCIE, Robert CLAUZEL, Pierre BARBET, André CAROFF, G.J. ARNAUD, Dan DASTIER, Gabriel JAN, Serge BRUSSOLO ș.a. Politica editorială fiind orientată cu predilecție către domeniul francez, numărul scriitorilor străini traduși este, practic, insignifiant; între aceștia se numără K.H. SCHEER și Clark DARLTON (Germania), John Russell FEARN (sub pseudonimele Vargo STATTEN, Vector MAGROON și Volsted GRIDBAN), Isaac ASIMOV (sub pseudonimul Paul FRENCH), George O. SMITH, John WYNDHAM, Murray LEINSTER, L. Ron HUBBARD, Kenneth BULMER, E.C. TUBB și alți câțiva.

„Anticipatión": revistă editată în Spania în perioada 1966-1967; au apărut numai 7 numere; redactori: Domingo SANTOS și Luis VIGIL.

„Anticipation, or The Voyage of an American in England, in the Year 1899": povestire proto-SF publicată în Anglia, în anul 1781, fără menționarea numelui autorului.

„Anticipations": prima revistă în limba franceză consacrată exclusiv SF; a fost editată în Belgia, primul număr fiind datat 25 septembrie 1945 (au apărut 14 numere).

Stimați cititori,

Pentru a alcătui un sumar care să vină în întâmpinarea preferințelor dumneavoastră, colectivul redacțional al revistei „Anticipația" vă invită ca, după lecturarea fiecărui număr de revistă, să ne scrieți sau să telefonați la redacție și să vă exprimați părerea în legătură cu lucrările editate în paginile publicației noastre. Scrisorile redactate într-un stil publicabil și care vor conține reale judecăți de valoare, vor vedea lumina tiparului în cadrul rubricii „Hyde-Park".

Vă mulțumim!

PAVEL D. CONSTANTIN

O lacrimă pe obrazul sefiştilor...

Paradoxal, deşi ne aflăm la sfârşitul mileniului II şi, nu de puţine ori, realizările ştiinţifice şi tehnice o iau înaintea imaginaţiei, literatura ştiinţifico-fantastică se găseşte încă în postura de „cenuşăreasă" a Literaturii. Cel puţin la noi în ţară, în pofida faptului că economia de piaţă şi libertatea de exprimare dobândite în Decembrie 1989 au permis cititorului român să aibă acces la operele grandioase ale genului.

Motivele acestei stări nefireşti sunt multiple, de la imposibilitatea cititorilor de a înţelege lucrările genului, datorată lacunelor în educaţia ştiinţifică şi tehnică, până la teama de a accepta noul, dintr-un conservatorism specific omului. Undeva, între aceste cauze, se află şi aceea care m-a determinat să scriu articolul de faţă, pe care-l doresc receptat ca un semnal de alarmă tras în interiorul mişcării SF.

Doamna Alina Mungiu realizează, pe canalul 2 al Televiziunii Române, emisiunea „Avocatul Poporului", abordând alt subiect de fiecare dată. La una din aceste emisiuni, în care s-a luat în discuţie semitismul şi antisemitismul în România, a fost invitat, printre alţii, şi cunoscutul redactor-şef al ziarului „Adevărul", Cristian Tudor Popescu. La un moment dat, un alt ziarist prezent acolo, Pavel Mihai, dacă am reţinut corect numele, i-a reproşat lui Popescu că are o viziune „ştiinţifico-fantastică" asupra subiectului în discuţie. Reacţia lui Cristian Tudor Popescu m-a surprins extrem de neplăcut. El a „explodat", pur şi simplu, în stilu-i caracteristic, de parcă ar fi fost acuzat de cine ştie ce crimă odioasă, contraatacând foarte tăios. E-adevărat că şi-a permis o pauză de câteva minute pentru a-şi elabora „explicaţia" la „acuzaţia" adusă de un redactor cam slab la minte, dar după ce s-a pornit, nu şi-a mai slăbit adversarul până ce nu l-a văzut „doborât" definitiv. În paranteză fie spus, personajul o merita cu prisosinţă!

Majoritatea dintre noi, cei care iubim SF-ul, am putut constata, în apariţiile publice ale domnului Popescu, atitudinea adoptată de dumnealui atunci când i se reaminteşte apartenenţa la SF. Cristian Tudor Popescu a ajuns să repudieze „fenomenul" SF şi, din nefericire, o face cu aceeaşi înverşunare cu care, cu ani în urmă, susţinea mişcarea de profil din România.

Într-o altă emisiune televizată, întrebat de un telespectator de la Timişoara – probabil tot un sefist, care cunoaşte „genealogia" lui Cristian Tudor Popescu – când va reveni în SF, redactorul-şef al cotidianului „Adevărul" a răspuns că SF-ul e o chestiune ce ţine de tinereţea dumnealui, dar a dat această explicaţie cu irascibilitate, ca şi cum ar fi discutat despre un subiect care i-ar fi putut ştirbi imaginea.

Atitudinea lui Cristian Tudor Popescu şi afirmaţiile pe care le face pe posturi de televiziune cu acoperire naţională, chiar dacă numai în nume propriu – având în vedere postura de personalitate publică, de formator de opinie, în care se găseşte – nu face decât să defavorizeze şi mai mult fandomul românesc, SF-ul românesc, care şi aşa se află într-o avansată stare de criză.

După umila mea părere, un om care-şi renegă rădăcinile şi se simte ofensat când i se reaminteşte de unde se trage, riscă să se identifice cu un „personaj" celebru al societăţii româneşti din anii '70, acel provincial care vine în capitală şi, după ce primeşte „Buletinul de Bucureşti", rupe toate legăturile cu trecutul şi face tot ce-i stă în puteri să-şi ascundă originea. Bineînţeles, fiecare individ este liber să gândească cum vrea...

Domnul Popescu a făcut deseori dovada că este înzestrat cu o uriaşă putere de convingere şi atitudinile prezentate mai sus sunt menite să inducă în rândul telespectatorilor – iubitori sau nu de SF – un curent de opinie defavorabil literaturii science-fiction româneşti şi autorilor români de SF, care, din nefericire, se găsesc în postura creştinilor vânaţi de Nero.

În această situaţie nu pot decât să-mi exprim profundul regret vizavi de maniera în care celebrul Cristian Tudor Popescu tratează emblema „SF" şi, să-mi permită dumnealui, să-l compătimesc pentru că este nevoit să facă asta. Dacă a uitat ce înseamnă să ai în piept o inimă de sefist, îi reamintesc un moment care m-a impresionat deosebit în perioada în care eu abia îmi făceam intrarea în fandom. Ne aflam la Iaşi, peste treizeci de „minunaţi nebuni" strânşi în jurul mormântului regretatului Dan Merişca şi, în timp ce preotul rostea un trist discurs de aducere aminte, comemorând un an de la „trecerea în altă dimensiune" a inimosului şi nepieritorului **SEFIST**, o lacrimă i s-a prelins pe obraz încă sefistului Cristian Tudor Popescu. O lacrimă care mi-a arătat ce înseamnă prietenia; în viaţă, în general, şi în fandom, în special.

Fie ca acea lacrimă să curgă iarăşi pe obrazul obosit de politică al SEFISTULUI Cristian Tudor Popescu şi să-i aducă aminte că noi încă îi mai pomenim numele în fandomul românesc. Căci nu-i o ruşine să fi sefist, Creştine...